Eroszop Roman

Nedjma

FRUCTUL INTERZIS

ROMANUL EROTIC AL UNEI FEMEI DIN LUMEA ARABĂ

3
TREI

«Dorința mea de a scrie s-a născut mai întâi de toate din constatarea că nu există romane erotice scrise de femei arabe. Trebuia să se înceapă într-o bună zi (...) Cartea mea nu face decât să continue un gen uitat în care tradiția arabă a excelat și care este complet ocultat astăzi. Amintesc de fapt că la noi arta sexualității era împărtășită fidelilor în moschee și că cele mai frumoase tratate erotice ale literaturii universale au fost scrise de arabi (...) Aparțin unei tradiții în care înainte de a face dragoste, îți faci rugăciunea. Contrar concepției creștine despre plăcerea ca păcat, plăcerea constituie în islam o datorie a credinciosului.»

Nedjma,
Interviu exclusiv
pentru România în
TABU, iunie 2006

Nedjma

Fructul interzis

Romanul erotic
al unei femei din lumea arabă

Traducere din limba franceză şi postfaţă de
Valentin Protopopescu

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

COPERTA
Faber Studio (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)

FOTOGRAFIA COPERTEI
www.razvan-voiculescu.ro

REDACTOR
Ileana Busuioc

TEHNOREDACTAREA COMPUTERIZATĂ
Cristian Claudiu Coban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Nedjma
Fructul interzis / Nedjma; trad. Şi postf.: Valentin Protopopescu. —
Bucureşti: Editura Trei, 2006
ISBN 973-707-084-4 ISBN (13) 978-973-707-084-5

I. Protopopescu, Valentin (trad.)

82-311.5135.1

Aceasta ediţie a fost tradusă după Nedjma, L'Amande, Pion, Paris, 2004

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel/fax: 40 21 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (10): 973-707-084-4
ISBN (13): 978-973-707-084-5

Prolog

Această povestire este înainte de toate o poveste a sufletului şi cărnii. O iubire care îşi rosteşte numele, adeseori crud, care nu se împiedică de nicio morală, în afară de cea a inimii. De-a lungul acestor rânduri în care se amestecă sperma şi rugăciunea am încercat să dărâm zidurile ce despart astăzi cerul de pământ, trupul de suflet şi mistica de erotism.

Numai literatura poate avea eficienţa unei „arme mortale”. Aşa că am folosit-o. Liberă, frustă şi jubilatorie. Cu ambiţia de a le da înapoi femeilor de acelaşi sânge cu mine cuvintele confiscate de taţii, fraţii şi soţii lor. Ca omagiu adus vechii civilizaţii a arabilor în care dorinţa se întrupa până şi-n arhitectură, iubirea era eliberată de păcat, iar a trăi şi a oferi plăcerea devenise o datorie a credinciosului.

Închin aceste cuvinte, la fel cum se închină un pahar, în sănătatea femeilor arabe, pentru care a-şi recâştiga cuvintele confiscate despre corp înseamnă a-şi vindeca pe jumătate bărbaţii.

„Slavă lui Dumnezeu, care în mărinimia Sa
a creat mădularele zvelte ca nişte lăncii, tocmai
bune să pătrundă nemiloase în abisul
vaginelor… Slavă Celui care ne-a dăruit
plăcerea de a muşca şi suge buzele, de a sta
coapsă lângă coapsa lor şi de a ne depune
tăria în prag, la uşa Milei”.

Şeicul O.M. Nefzaoui
Grădina înmiresmată

ÎN LOC DE RĂSPUNS CĂTRE ŞEICUL NEFZAOUI

Era, Badra bent Salah ben Hassan el-Fergani, născută la Imciuk, în zodia Scorpionului, purtând mărimea 38 la pantofi şi mergând pe al cincizecilea an, declar după cum urmează: nu-mi pasă că negresele au pizda cea mai savuroasă şi că se supun fără crâcnire; că babilonienele sunt cele mai dorite, iar femeile din Damasc cele mai drăgăstoase; că arăboaicele şi persanele sunt cele mai fertile şi fidele; că nubienele au cele mai rotunde fese, pielea cea mai fină şi ard de dorinţă aidoma unei limbi de foc; că turcoaicele au pântecele cel mai rece, temperamentul cel mai agresiv, inima cea mai răzbunătoare şi mintea cea mai sprintenă; că egiptencele au vorba ca mierea, prietenia plină de haz, însă

fidelitatea capricioasă.

Declar că nu-mi pasă de oi şi de peşti, de arabi şi de ghiauri, de Orient şi de Occident, de Cartagina şi de Roma, de Henşir Tlemsani şi de grădinile din Babilon, de Galileu şi de Ibn'Battuta[1], de Naguib Mafhouz[2] şi de Albert Camus, de Ierusalim şi de Sodoma, de Cairo şi de Sankt-Petersburg; de Sfântul Ioan şi de Iuda, de prepuţuri şi de anusuri, de fecioare şi de curve, de schizofreni şi de paranoici, de Ismahan şi de Abdelwahab, de uedul Harrath[3] şi de Oceanul Pacific,

---

[1] Abu Abdullah Muhammad ibn Batutta, faimosul călător, explorator şi scriitor arab s-a născut la Tanger, în Nordul Africii, în anul 1394 d.Hr. În urma celui de-al doilea pelerinaj la Mecca a pornit într-o vastă expediţie de explorare a deşertului arab. După ce a traversat deşertul, ibn Batutta a călătorit în Irak şi Iran, de unde a pornit spre Coasta de Răsărit a continentului. A atins şi gurile fluviului Zambezi, vizitând numeroase insule, ca Zanzibar şi Pemba. A scris câteva cărţi în care şi-a consemnat aventurile şi a descris ţările şi popoarele pe care le-a cunoscut. Mărturisirile sale au fost de o inestimabilă valoare pentru ştiinţa vremii. Abu Abdullah Muhammad ibn Batutta s-a stins în anul 1477 d.Hr. (N. t.)

[2] Nagib Mafhouz (n. În 1911), prozator egiptean, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1998. Scriitor interesat îndeosebi de observarea mediului social specific burgheziei din Cairo (vezi romanul *Străduţa Midaqq,* 1947, precum şi trilogia romanescă formată din secvenţele *între două palate,* 1956, *Palatul de spini,* 1957 şi *As-sukkariyya,* 1958). De o strălucire aparte s-a bucurat romanul din 1991, *Fiii Medinei.* A fost supranumit „Zola al Nilului”, iar umorul său a conferit o altă dimensiune înţelegerii sufletului arab de ieri şi de astăzi. (N. T.)

[3] Locul în care se spune, potrivit unor legende şi eresuri arabe, că şi-ar fi stabilit sălaşul o regină a vrăjitoarelor, foarte temută de călătorii prin deşert şi de exploratorii munţilor deşertici. (N. *T.)*

de Apollinaire şi de Mutannabi[4], de Nostradamus şi de Diop Pustnicul.

Căci eu, Badra, decretez că nu sunt sigură decât de un singur lucru: pizda mea este cea mai frumoasă din lume, cea mai frumos conturată, cea mai neastâmpărată, cea mai adâncă, cea mai caldă, cea mai suculentă, cea mai tumultoasă, cea mai înmiresmată, cea mai muzicală, cea mai pofticioasă de pulă atunci când puia se înalţă ca un catarg deasupra talazului.

Pot să spun toate acestea, acum că Driss a murit şi că l-am îngropat sub dafinii oazei, în Imciukul necredincios.

Chiar şi-acum mi se întâmplă să-mi fie dor de un sărut. Dar nu de unul furat între două uşi, pe fugă şi plin de stângăcie, ci de unul dat şi primit pe îndelete, în deplină tihnă. De o sărutare pe gură. De o sărutare de mână. De mugurul gleznei ori de umbra tâmplei, de un parfum, de o pleoapă, de o fericire leneşă, de eternitate. Cei cincizeci de ani ai mei mai sunt încă în stare să zămislească. În ciuda puseurilor de căldură şi a crizelor

---

[4] Muttanabi (Abu'l-Tayyib Ahmad Al-Mutanabbi), despre care se ştie doar că a murit la anul 965 d. Hr., a fost un faimos poet arab care a strălucit îndeosebi prin imnurile închinate diferiţilor lui stăpâni. A fost celebru şi pentru iscusita lui elocvenţă, graţie căreia a primit şi supranumele de Mutanabbi, adică „cel care poate face concurenţă Profetului”. Într-adevăr, versurile lui ating şi uneori chiar depăşesc poeticitatea versetelor coranice. (*N.* T.)

de mânie ale menopauzei. Poate că e caraghios, dar cred că ovarele mă mint. Nimeni nu ştie că n-am mai *făcut dragoste de trei ani. Dar nu*-mi mai e *foame de asta. Am părăsit Tangerul, cu toate ispitele sale. Cu filmele lui pornografice captate prin satelit după miezul nopţii. Cu ţăranii lui ce put a sudoare şi care îşi vomită berea pe străduţe întunecoase. Cu ţoape care îşi scutură fundul şi se lasă urcate, în valuri gureşe, în Mercedes-uri furate din Europa. Cu idioate care poartă voalul pentru că nu vor să poarte secolul şi care cerşesc un paradis pe jumătate de preţ.*

Cu coada ochiului îl supraveghez *pe tânărul Safi, zilier care mă tot agaţă cu obrăznicie, cocoţat chiar pe* tractorul meu. *N-are decât treizeci de ani şi e clar că nu se gândeşte decât la bani atunci când încearcă să mă* curteze, analfabetul! *Nu* la banii mei, ci la cei pe care Driss *mi i-a donat prin act notarial în august 1992. Mă întreb de vreo două săptămâni dacă nu o să-i* dau *papucii acestui băiat, exasperată că mă bănuieşte de lubricitate senilă şi că îşi închipuie că o să profite de mine. Dar mă răzgândesc când îi văd fetiţa cum aleargă* spre *el, cu buclele pline de panglici şi cum îl sărută pe obrajii neglijent bărbieriţi. Îi mai acord încă o săptămână înainte să-i trag o alice înfund, asta ca să-şi bage minţile în cap.*

Ştiu prea bine că sunt o futăcioasă fără egal şi îmi dau seama că dacă l-aş lăsa pe Safi să mi-o tragă, atunci *l-aş determina să-şi părăsească soţia şi copilul.*

Dar ţăranul ăsta nu ştie ce ştiu eu. De pildă, că nu ţi-o tragi bine decât din dragoste, niciodată pentru bani, tot restul nefiind decât o chestie de pură performanţă. Să iubeşti înseamnă să trăieşti acest sentiment sincer. Să iubeşti şi să nu-ţi pleci niciodată privirea. Să iubeşti şi să pierzi. Şi, rănită, să accepţi că sexul serveşte drept dublură, atunci când inima se prăbuşeşte de la trapez fără să existe vreo plasă de protecţie pentru acrobaţiile ei. Să te zdrobeşti şi să te resemnezi să trăieşti dezarticulată. Căci mintea ţi-a rămas întreagă…

Cine ştie, poate că tocmai acest zuav de Safi e cel care m-a împins să scriu. Ca să-mi domolesc mânia. Ca să deslușesc astfel iţele încurcate. Ca să-mi retrăiesc viaţa şi să mă bucur pentru a doua oară de ea în loc să fantasmez la o alta. Am început să mâzgălesc câte ceva pe un caiet de şcolar. Nume de străzi, nume de oraşe. Amintiri. Reţete uitate.

Într-o zi am scris: „Cheia plăcerii femeieşti se află pretutindeni: sfârcurile care se întăresc, ridicându-se. Îngheţate de dorinţă, dar şi înfierbântate, imperative. Au nevoie de umezeala salivei, vor mângâieri. Vor să fie muşcate şi linse. Sânii se-nsufleţesc şi nu vor decât să lase laptele să ţâşnească. Vor să fie supţi, atinşi, strânşi, cuprinşi şi eliberaţi apoi. Orgoliul lor nu pare să aibă limite. Şi nici vraja ce-o emană. Se topesc în gură, se ascund, se-ntăresc şi se concentrează asupra propriei plăceri. Vor sex. Imediat ce pricep că partida promite, devin brusc lubrici. Îngroapă între ei membrul

şi, satisfăcuţi, prind curaj. Sfârcurile lor se cred uneori clitorisuri sau chiar penisuri. Ajung să se odihnească în crăpătura unui anus pudic. Forţează pătrunderea într-o gaură care, flămândă să soarbă un obiect ori o fiinţă, înghite tot ceea ce i se înfăţişează: un deget, un sfârc sau un falus artificial bine dat cu ulei. Cheia se găseşte chiar acolo unde trebuie mers, acolo unde habar n-avem să ajungem: gâtul, lobul urechii, văgăuna unei subsori păroase, dunga care desparte fesele, degetele picioarelor care trebuie linse pentru a afla ce-nseamnă cu-adevărat iubirea, interiorul coapselor. În corp, totul este gata să delireze. Să trăiască plăcerea. Totul este-un ţipăt şi dă pe-afară pentru cel care ştie să gâdile. Şi să bea. Şi să mănânce. Şi să dăruiască".

La-nceput am roşit pentru cele scrise, dar apoi le-am găsit foarte drepte. Ce m-ar împiedica să continui? Găinile cotcodăcesc în curte, vacile fată şi dau lapte gras, iepurii se-ncalecă şi puiesc în fiecare lună. Pământul se învârte-n armonie. Ca şi mine. De ce mi-ar fi ruşine de ceva?

„Tu, arăboaica", îmi spunea Driss. Arăboaica este mai mult berberă şi se pişă pe ăia care-o cred bună doar să verse ţucalul de noapte. Şi eu mă uit la televizor şi aş fi putut, dacă mi-ar fi vorbit cineva la timp despre fizica cuantică, să fiu un alt Stephen Hawking. Sau să susţin un concert la Koln, ca şi Keith Jarrett, cel a cărui muzică tocmai o descopăr. Ba chiar aş fi putut să pictez şi să expun la Metropolitan Museum din New York. Şi

eu sunt făcută din pulbere de stele.

„Tu, arăboaica”. Fireşte că sunt arăboaică, Driss. Cine, dacă nu o arăboaică, a ştiut să te primească atât de bine în uterul ei?

Să-ţi spele picioarele, să te hrănească precum o pasăre îşi hrăneşte puiul, să-ţi cârpească burnuzul şi să-ţi dăruiască progenituri? Să-ţi pândească venirea după miezul nopţii, plin de vinaţ şi doldora de glume porcoase, să-ţi îndure asalturile pripite şi ejaculările precoce? Cine a vegheat ca băieţii tăi să nu fie sodomizaţi şi fiicele tale violate pe o străduţă uitată ori într-o carieră părăsită? Cine a tăcut? Cine a împăcat şi lupul, şi oaia? Cine a luat-o pe căi ocolite? Cine ţi-a purtat doliu douăsprezece luni la rând? Cine m-a repudiat? Cine m-a luat de nevastă iar apoi a divorţat de mine doar ca să-şi salveze orgoliul rău înţeles şi moştenirea? Cine m-a cotonogit pentru fiecare război pierdut? Cine m-a violat? Cine mi-a tăiat beregata? Cine, dacă nu eu, arăboaica, m-am săturat de Islamul pe care tu l-ai desfigurat? Cine, în afară de mine, arăboaica, mai ştie că eşti îngropat în mizerie, într-una tocmai bună pentru a-ţi odihni ţeasta înspicată? Şi-atunci de ce aş evita să vorbesc despre dragoste, suflet şi cur, fie şi numai pentru a replica strămoşilor tăi pe nedrept uitaţi?

În camera guiblia[5]*, Driss îşi înghesuise cuferele cu cărţi, manuscrisele cu miniaturi, tablourile pictate de maeştri şi lupii împăiaţi cu ochi sticloşi. După moartea sa, doar tinerei Sallouha îi este îngăduit să intre acolo o dată pe săptămână ca să şteargă praful de pe birou şi să umple cu cerneală proaspătă o călimară de China. Practic, eu nu vizitam acea cameră niciodată, căci obiectele lui Driss îmi erau familiare, dar nu-mi foloseau la nimic.*

Când m-am hotărât să-mi povestesc viaţa, am deschis cuferele cu cărţi ca să caut volumele arabe, groase şi teribil de vechi, acelea din care Driss îşi pescuia vorbele de spirit şi puţina lui înţelepciune. Ştiam că voi descoperi în ele idei mult mai nebuneşti, mai curajoase şi mai inteligente decât cele pe care le gândeam eu.

Am tot citit. Am recitit. Când pierdeam şirul, plecam să mă plimb pe câmp. Sunt o femeie a pământului. Doar vântul ce clatină grâul şi mireasma seminţelor puteau dezlega iţele încurcate ale sufletului.

M-am întors aşadar la cei vechi, cutremurată de îndrăznelile lor care nu-şi află egal printre descendenţii lor din veacul XX, văduviţi în marea lor majoritate de onoare şi simţ al umorului. În rest, aceştia sunt mercenari şi poltroni. M-am oprit de fiecare dată când o idee m-a surprins prin precizie sau când o frază m-a

---

[5] *Guiblia*, cameră orientată către nord.

sufocat de admiraţie prin naturaleţea ei liniştită. Mărturisesc: am râs cu hohote, la fel precum m-am cutremurat de ruşine. Dar m-am hotărât să scriu aidoma: liber, fără mofturi, cu mintea limpede şi sexul fremătând.

Am coborât la Tanger după opt ore de călătorie şi ştiam că nu săvârşesc o faptă nesăbuită. Viaţa mea se-ndrepta spre catastrofă, ca un dric beat, şi ca să o salvez nu-mi rămânea decât să mă arunc în trenul care pleacă zilnic din gara Imciukului la ora patru dimineaţa fix. Vreme de cinci ani l-am tot auzit sosind, fluierând şi plecând fără să fi avut curajul să traversez strada şi să încalec bariera scundă a gării pentru a pune capăt dispreţului şi descompunerii.

Nu am închis ochii toată noaptea, febrilă şi cu inima cât un purice. Zgomotele s-au înşirat, identice, de-a lungul orelor scurse: tuşea şi scuipăturile lui Hmed, lătrăturile celor doi câini vagabonzi care păzesc curtea şi cântarea dogită a câte unui cocoş ameţit. Înainte de chemarea la rugăciune cu prilejul *fajr*-ului[6], eram deja în picioare, învăluită cu un *haik*[7] călcat în urmă cu două zile la Arem, vecina mea croitoreasă, singura pe o rază de treizeci de kilometri care avea un fier de călcat cu jar. Mi-am recuperat legătura cu câteva boarfe pe care o

---

[6] *Fajr*, revărsat de zori.
[7] *Haik,* voal de bumbac sau de în purtat în unele regiuni maghrebiene.

ascunsesem într-un urcior pentru cuş-cuş, am mângâiat uşor botul câinilor veniţi să mă adulmece, am traversat strada şi taluzul cu paşi grăbiţi, ca apoi să sar în ultimul vagon, aproape scufundat în întuneric.

Cumnatul meu se oferise să-mi cumpere bilet iar Naima, soră-mea, reuşise să mi-l aducă ascuns printre câteva *baghrir*[8]. Controlorul, venit să arunce o privire în compartiment, mi l-a compostat cu ochii plecaţi, neîndrăznind să mă privească mai atent. Probabil că m-a confundat cu noua soţie a unchiului Sliman, care îşi acoperă faţa şi pretinde că seamănă cu orăşencele. Dacă m-ar fi recunoscut, m-ar fi obligat să cobor şi ar fi asmuţit contra mea familia lui bărbatu-meu, iar ei m-ar fi înecat în fântână. Şi dacă s-ar fi întâmplat astfel, atunci probabil că în seara zilei cu pricina ar fi povestit tărăşenia amicului său Issa, învăţătorul, în timp ce ar fi alungat muştele care bâzâiau în jurul paharului cu ceai rece şi amar.

Compartimentul a rămas aproape gol până la Zama, unde trenul a stat un sfert de ceas. Acolo a urcat un domn gras, întovărăşit de un *bendir*[9] *şi* de două femei înväluite în *melia*[10] bleu şi roşii, acoperite de tatuaje şi bijuterii. Au început să-şi şoptească tot felul de chestii,

---

[8] *Baghrir*, varietate de plăcintă arăbească.
[9] *Bendir*, instrument de percuţie.
[10] *Melia*, veştmânt tradiţional al ţărăncilor din Maghreb.

vorbind la adăpostul *ajar-ului*[11], au pufnit încetişor în râs, apoi au ridicat vocea, încurajate de absenţa vreunui bărbat străin. Mai târziu *raiss*[12]-ul a scos o sticlă din buzunarul *djellaba*[13]-lei sale, a tras de trei ori o duşcă imensă, fără să clipească, şi-a mângâiat pe-ndelete *bendir-ul* şi a interpretat o melodie sprinţară, vag deocheată, pe care o auzisem adeseori cântată de nomazii aflaţi la vremea secerişului.

Femeile au început dintr-o dată să danseze, făcându-mi deşucheat cu ochiul şi atingându-l la fiecare mişcare pe muzicant cu ciucurii centurilor vopsite în culorile curcubeului. Atitudinea mea posacă trebuie că le-a vexat, căci apoi m-au ignorat tot timpul călătoriei.

Nu m-am plictisit nicio clipă până la Medjela, unde ciudatul trio a coborât, zgomotos şi clătinându-se, gata să ia parte la vreo nuntă de-a bogătanilor.

De-acolo am mai petrecut încă două ore în autobuz până la Tanger. Oraşul şi-a făcut apariţia mai întâi prin intermediul falezelor, al faţadelor albe şi al catargelor de vase ce adăstau la chei. Nu-mi era nici foame, nici sete. Pur şi simplu îmi era frică. De mine însămi, trebuie să o spun.

Era într-o zi de marţi posomorâtă, zguduită de *ajaj,* un vânt din deşert ce aduce migrenă şi icter, aşa cum doar

---

[11] *Ajar,* stofă care acoperă jumătatea inferioară a feţei.
[12] *Raiss,* instrumentist care foloseşte *bendir*-ul. *(N. T.)*
[13] *Djellaba,* haină largă, cu falduri, tipic maghrebiană (N. R.)

în luna septembrie se poate întâmpla. Aveam la mine treizeci de *dirhami*[14], o adevărată avere pentru mine, şi aş fi putut foarte uşor să iau un taxi din acelea cu verde şi negru ce străbat străzile cochete ale Tangerului, oraş cu împrejurimi neprimitoare, orice ar spune fratele meu mai mare, care se întorcea de-acolo în sat încărcat cu ţesături pentru tata. L-am bănuit întotdeauna pe Habib că le-nfloreşte puţin, că are darul, ca mai toţi cei din Imciuk, să înfrumuseţeze lucrurile sub inspiraţia fabulaţiei, a vinului şi-a curvelor. În Răbojul Făptuitelor ţinut de Veşnicie e neîndoielnic că bărbaţii sunt trecuţi la rubrica Fanfaronilor.

Aşa că n-am luat taxiul. Aveam la mine adresa mătuşii Selma, mâzgălită grosolan pe un colţ de hârtie cu pătrăţele smulsă din caietul nepoţelului meu Abdelhakim, cel care se rostogolise în noaptea nunţii noastre în patul conjugal pentru a invoca norocul şi ca să mă inspire să-i dăruiesc dihorului meu de bărbat un moştenitor.

Coborând din autobuz, m-am împleticit puţin, orbită de soare şi de praful din aer. Un hamal, care şedea turceşte sub un plop, cu turbanul jegos şi fularul pătat cu zeamă de tutun, se holba la mine cu o mină imbecilă. L-am întrebat de adresă, convinsă că un sărman ca el nu poate căuta pricină unei femei cu voal, încercând să o

---

[14] Monedă specifică unor ţări maghrebiene, aflată în uz în Maroc şi Libia, de pildă. (N. *T.)*

jignească.

— Strada Adevărului zici? Nu ştiu prea multe despre asta, dragă!

— Mi s-a spus că e foarte aproape de Mouley Abdeslam.

— Nu este departe de-aici. O apuci pe bulevard, o iei pe Grand Socco şi ajungi la *medină*[15]. Acolo vei găsi cu siguranţă pe cineva care să te îndrume către strada ce-o pofteşti.

Era un ţăran, un frate de rasă şi accentul lui de nativ din *Bled*[16] mi-a încălzit inima. Căci şi la Tanger se vorbea graiul cătunelor pierdute. Nehotărâtă, m-am îndepărtat, făcând câţiva paşi în direcţia aproximativă indicată de hamal, când un tânăr îmbrăcat într-o salopetă albastră, cu turban asortat şi aer vanitos, mi-a tăiat drumul:

— Nu te teme. Am auzit că l-ai întrebat pe hamalul Hasouna pe unde s-o iei. Sunt din cartier şi pot să te conduc la adresa pe care o cauţi. Ştii, Tangerul este un oraş periculos şi femeile frumoase ca tine nu circulă niciodată singure.

Luată prin surprindere, dezarmată de îndrăzneala tipului, habar n-am avut ce să-i răspund. L-am fulgerat cu privirile pe deasupra voalului, jignită foc. A izbucnit

---

[15] *Medina,* parte a oraşelor maghrebiene locuită de arabi, spre deosebire de partea europeană a oraşului. *(N. T.)*
[16] *Bled,* ţinut nord-african. *(N. T.)*

în râs:

— Nu mă privi aşa, că o să cad mort pe loc. Abia ai aterizat de la ţară. Se vede de la o poştă. Vreau doar să te însoţesc. Nu pot să las o *ouliyya*[17] să traverseze Tangerul fără să-i ofer protecţia mea. Nu eşti obligată să-mi răspunzi. Mulţumeşte-te să mă urmezi şi *alik aman Allah*, Domnul să te aibă în pază.

Neavând de ales, l-am urmat, spunându-mi că pot oricând să ţip dacă ar fi încercat cel mai mărunt gest de ultraj, alarmându-i astfel pe trecători sau că mă pot adresa unuia dintre poliţiştii de la circulaţie, încinşi în uniformele lor cu curele din piele strălucitoare. În definitiv, nici nu-mi era chiar atât de frică.

Faptul că am îndrăznit să mă urc în tren ca să scap de soţul meu reducea toate celelalte pericole la o simplă joacă de copii.

Aruncam priviri fugare bărbatului din faţa mea şi îmi ziceam că arată bine. Era cam de vârstă cu mine, nu mă îndoiam, şi păşea plin de o mândrie specifică tuturor cocoşilor războinici. Nu s-a răsucit nici măcar o dată spre mine, dar simţeam că era conştient de privirea mulţumită ce-i sfredelea umerii largi, fascinată de virilitatea lui. O senzaţie ciudată mi se difuza prin vene: plăcerea de a sfida interdicţia într-un oraş în care nu cunoşteam pe nimeni şi unde nimeni nu mă cunoştea.

---

[17] *Ouliyya* (*oulaya*, la plural), termen care desemnează femeia în general şi prin care se subînţelege „femeie fără apărare”.

Ba mi-am spus că libertatea era chiar mai îmbătătoare decât primăvara.

Nu mi-a venit deloc uşor să-mi fixez tot timpul ghidul de circumstanţă, căci străzile mi se păreau foarte largi, iar platanii lor impresionanţi. Pretutindeni zăream cafenele şi bărbaţi în *djellaba* ori în costume europene şezând la terase. Şi nu o dată am simţit cum îmi tremură picioarele sub privirile insistente care mi se strecurau pe sub voalul de culoarea untului proaspăt înfăşurat după cum cere moda citadină. Tangerul m-a impresionat prin clădirile sale, dar bărbaţii lui mi s-au părut absolut la fel cu cei pe care-i lăsasem la Imciuk, murdari de bălegar şi vânând muşte.

După douăzeci de minute de mers, bărbatul a apucat-o la stânga, apoi s-a înfundat pe-o străduţă. Mi s-a părut un drum extrem de strâmt, care nu înceta să şerpuiască în sus. Brusc, mi s-a făcut sete pe-acest drumeag întunecos pe care m-afundam în urma unei călăuze al cărei nume nici măcar nu-l ştiam.

La intrarea în medina, tânărul s-a oprit. Ajunsesem la lumină şi tăcerea era totală, vag străpunsă de ecoul îndepărtat al unor versete coranice psalmodiate de un cor de copii. Fără să se întoarcă, ghidul meu spuse:

— Am ajuns. Ce casă cauţi?

I-am întins peticul de hârtie mototolit, pe care-l strângeam în căuşul palmei. S-a uitat îndelung la adresă, înainte să exclame:

— Ei bine, taman aici este, la dreapta ta!

Ajunsesem oare la destinaţie? M-a cuprins dintr-o dată îndoiala. Uşa pe care mi-o arăta călăuza putea să ascundă foarte bine o capcană, un cuib de răufăcători care să mă prindă şi să mă drogheze, apoi să abuzeze de mine, iar la final să mă decapiteze, aruncându-mi leşul în „peşterile încrustate în ţărmul înalt al falezei” sau în golfuleţele „împuţite cu o duhoare cum nu întâlneşti nici la un dihor de pe la noi”, după cum spunea fratele meu Habib.

Bărbatul mi-a ghicit imediat neliniştea:

— Mai ştii şi un nume, în afară de adresă? Cineva pe care să-l putem striga?

Plină de speranţă, am şoptit:

— Mătuşa Selma.

Auzind aceasta, călăuza a împins uşa grea de la intrare, dispărând într-o *driba*[18] întunecoasă. L-am auzit strigând din toţi bojocii: *„Ya oumalli ed-dar,* ho! Hei, cei ai casei, e cineva pe-aici?“.

Deasupra mea au pocnit canaturile unei ferestre ce se deschidea, am auzit o uşă scârţâind şi apoi nişte voci, necunoscute şi destul de stinse.

— Locuieşte o mătuşă Selma aici?

Un murmur, paşi grăbiţi şi mătuşa mea, care şi-a făcut apariţia neliniştită, încălţată cu nişte *michmaq*[19] roz cu o lucrătură demnă de o bijuterie. Şi-a tras o palmă

---

[18] *Driba,* vestibul sau culoar de intrare.

[19] *Michmaq,* papuci fără călcâi brodaţi cu mare fineţe.

puternică peste piept:

— Ooo! Ce-i cu tine aici?

Măcar, era acasă, ăsta era lucrul cel mai important pentru mine. Ghidul meu a răsărit din spatele mătuşii, fericit şi mândru că o găsise. Mi-a venit să râd.

— Ce te-a apucat? Ai văzut cumva un mort?

I-am răspuns, zăpăcită şi pe de-a-ntregul sinceră: „Eu însămi”.

Mătuşa Selma şi-a venit cu repeziciune în fire, s-a uitat intrigată la tânărul ce mă călăuzise şi i-a mulţumit pentru amabilitate. Răspunsul meu părea că-l amuzase, căci şi-a aranjat turbanul, şi-a strâns mâinile la spate şi a grăit viitoarei mele gazde: „Misiune îndeplinită, *Lalla*[20]. Însă îţi dau un sfat: cu ochii pe care-i are gazela asta, să n-o laşi singură prin oraş“. Şi a zâmbit. Apoi, s-a făcut nevăzut. Începuse deja să mă obsedeze.

Atunci când o deranjasem, mătuşa Selma se găsea în plină petrecere de fete. Ceva mai târziu, am aflat că după-amiaza este timpul femeilor la Tanger. Atunci se întâlnesc în ţinută de gală, mondene şi vesele, servesc platouri cu produse de patiserie şi boluri cu ceai şi cafea, degustând ţigări spanioleşti sau americane şi făcând schimb de bancuri fără perdea, de cancanuri şi confidenţe, pe jumătate sincere. *Ichouiyyate*[21]*-ele*

---

[20] *Lalla* este un titlu acordat femeilor în vârsta sau aparţinând burgheziei.

[21] Aşa se numesc petrecerile feminine de după-amiază în zona Tangerului.

constituiau un ritual social dintre cele mai serioase, aproape la fel de important ca *şi frouhate*-*le*, petreceri de măritiş, de circumcizie sau de logodnă oficiale şi protocolare, la care trebuie arborate cele mai simandicoase veşminte şi evitată întotdeauna impresia de sărăcie ori de neglijenţă din partea soţului.

Mătuşa m-a instalat într-o odaie răcoroasă, a aprins o lampă cu petrol, scuzându-se că trebuie să mă părăsească: „înţelegi, mă aşteaptă oaspeţii sus, la vecină”. A aşezat o carafă cu apă şi un pahar pe masă şi mi-a spus că nu va zăbovi prea mult. Am luat mai multe înghiţituri prelungi, sorbind direct din carafă, şi am adormit aproape instantaneu, atât eram de epuizată. Imaginea bărbatului îmbrăcat în albastru m-a însoţit înainte să mă afund într-un somn cu vise colorate în gri şi galben, aidoma unui cer de toamnă la vremea furtunii.

M-am trezit pe la miezul nopţii, înfometată, cu capul odihnind pe o pernă de tip sul, învelită peste picioare cu o cuvertură de lână. Canapeaua era îngustă şi tare, iar zgomotele casei îmi erau străine. Pe podea se găsea bocceluţa în care strecurasem o pâine proaspătă şi două ouă fierte. Foamea este mai îngrozitoare decât frica. Mi-am devorat bucatele, cu ochii închişi, în această cameră alungită, în care umbra nesfârşită a mobilelor se proiecta ostilă pe pereţi şi plafon, mai înalt decât cel de

---

(N. T.)

la Imciuk.

Am adormit la loc evitând să mă mai gândesc la ceva. Mă aflam la Tanger. Nu contau cei douăzeci de ani ai mei care nu se puteau baza pe nimic. Lăsasem trecutul în urmă. El se-ndepărta de mine la fel cum se îndepărtează norii încărcaţi de grindină, vinovaţi şi grăbiţi. Dar Imciukul era la locul lui şi strălucea în întreaga sa splendoare. În visele mele se făcea că mereu alerg desculţă, o iau prin câmpul de orz şi de lucernă ca să-mi păcălesc tovarăşii de joacă, cu maci prinşi în plete şi râzând fericită.

Imciukul mi se pare deopotrivă stupid şi straniu. El este la fel de plat ca platitudinea însăşi şi chiar mai întortocheat decât grotele de la Djebel Chafour, care îl descoperă, înspre vest, vânturilor şi pietrişului negru şi crăpat din deşert. Aşezat la doi paşi de infern, plin de o verdeaţă care musteşte, gras şi păgân, orăşelul pare să nu se sinchisească de nisipurile ce-l pândesc şi-i asediază neîncetat grădinile. Casele lui simt joase şi albe, cu ferestre strâmte vopsite în ocru. În centru se înalţă un minaret, nu departe de cârciuma Neînţeleşilor, singurul loc în care bărbaţii au dreptul să drăcuiască şi să verse în public.

Uedul Harrath a desenat la Imciuk o fantă ce desparte urbea în două jumătăţi de lună. Când eram mică şedeam adesea printre dafinii luxurianţi care se leagănă, amari şi părelnici, pe ambele maluri pentru a-l contempla în întreaga lui splendoare zeflemistă şi înşelătoare.

Aidoma bărbaţilor din Imciuk, uedului Harrath îi place să se laude şi are mania să distrugă totul în cale. Apa sa, cu reflexe de moar, pe care nuanţele toamnei o fac mocirloasă şi spumegătoare, şerpuieşte de-a lungul orăşelului înainte să se piardă în depărtare, prin abisurile văii. „Uedul ăsta este indecent", afirma cu vehemenţă Taos, cea de-a doua soţie a unchiului Sliman. Pe vremea aceea nu ştiam ce-nseamnă decenţa, căci trăiam înconjurată de cocoşi ce-şi încălecau puicuţele şi de armăsari zdrobind mânzele sub greutatea lor. Mai târziu am priceput că această calamitate de decenţă nu se impune decât femeilor pentru a le transforma în mumii fardate, cu privirile golite. Să acuzi uedul de indecenţă amintea de o mânie care îi reproşa în chip tacit Imciukului lubricitatea de muiere zdupeşă. Şi mă refer la acea lubricitate care îi sminteşte pe ciobani, determinându-i să încalece primul lucru ce le aminteşte de un fund de femeie, un vagin de măgăriţă, chiar şi o crupă de capră.

Am adorat întotdeauna apa Harrathului. Poate pentru că m-am născut în anul cu inundaţiile ei cele mai monstruoase. Se revărsase peste albie, invadase casele şi magherniţele, îşi vârâse limba de apă până în curţile interioare şi în hambarele pline cu grâu. Episodul acesta mi l-a povestit mătuşa Selma, cincisprezece ani mai târziu, şezând pe un scaun confortabil în curtea casei sale pavoazate cu viţă-de-vie, curte pe care unchiul Sliman o acoperise cu dale din marmură ca să-şi

dovedească dragostea ce-o nutrea pentru soţia lui. Generosul ei decolteu cu sânii ce i se rotunjeau sub rochiile lejere, plăcea puştoaicei care încă eram. Mătuşa Selma vorbea şi, între două hohote de râs, spărgea migdalele, verzi şi aspre dintr-o lovitură seacă dată cu un ciocan de piuliţă din alamă aurie. Îndrăgea vara pentru bogăţia fructelor sale, pe care le-nghesuia în vestibulul casei în coşuri mari din răchită aduse direct din livadă de către fermieri.

„în anul cu pricina am fost izolaţi de lume vreme de douăzeci şi una de zile, îşi amintea ea. Dar nouă puţin ne păsa! Doar ne găseam în luna de miere! Poate că aş fi făcut mai bine să aştept acasă la mama, pe uscat, până treceau furtunile lui noiembrie! adăugă ea hohotind. Dar eram toantă, iar unchiul tău ardea de nerăbdare. Imaginează-ţi moaca pe care am făcut-o când am debarcat în caftan de mătase şi tocuri cui în locul acesta uitat de lume! Ştii că ţărăncile străbăteau kilometri întregi ca să vină să se holbeze la mine ca la un animal ciudat? Unele chiar mă trăgeau de păr, ca să se asigure că nu sunt o păpuşă. O ţară de balegi, ce ţi-am spus eu!“.

Şi mi-a oferit un pumn de migdale albe, apoi a zgândărit focul din *brasero*[22] cu câteva bătăi din evantai. Ceaiul clocotea, răspândindu-şi mireasma grea şi

---

[22] Recipient metalic pentru încălzit. (*N. T.)*

dulceagă.

„Inundaţia i-a îmbolnăvit pe bigoţii tăi de verişori cu accese de febră şi halucinaţii, îşi reluă mătuşa Selma povestirea. Tijani, saşiul, şi nătângul de Ammar au hotărât că atâta apă e binevenită: ea însămânţează pământul şi, în retragere, ne curăţă sufletele de păcate. Păcatul! Tembelii ăştia, parcă n-ar şti şi alte cuvinte! Ca şi cum noi femeile n-am fi tot de neam musulman şi ne-am petrece vremea scuipând în lanul de grâu!

Handicapaţii ăștia vor să treacă drept muftiul de la Mecca numai pentru că recită trei versete din Coran la căpătâiul morţilor înainte să fie coborâţi în groapă. Umple-le-ar vărsatul de vânt faţa cu bube şi puroi! Cât îi priveşte pe ceilalţi mucoşi, s-au dus să povestească pretutindeni că e Potopul care anunţă sfârşitul vremurilor. Fleacuri! Cât timp Gog şi Magog se ţin deoparte, chiorul ăsta de Antichrist nu-şi face apariţia la Ierusalinyar Iisus, Fiul Mariei, n-a revenit ca să facă ordine în balamucul nostru cosmic, putem dormi liniştiţi! Desigur că Dumnezeu s-a săturat până peste gât de cruzimile noastre, numai că nu s-a hotărât încă să ne alunge în şuturi din minunăţia de Rai! Fiindcă îţi dai şi tu seama că Raiul se găseşte aici, jos, şi că nu vom mai avea niciodată un altul la fel de frumos, nici în cel mai înalt dintre ceruri! Fie ca Dumnezeu să ne ierte păcatele şi prostiile!”

Aproape că făceam pe mine de râs, atât de dăruită pentru sarcasm şi ce gură spurcată avea Lalla Selma!

Cea care se descurcase pentru a moşteni, naiba ştie cum, ştiinţa unui ilustru unchi teolog, n-avea pereche în a-i da fiecăruia o poreclă ce stârnea imediat râsul întregii lumi. Ca şi cum ar fi fost singura care putea să-l drăcuiască pe Dumnezeu. Dar fără a-i arăta vreodată cea mai măruntă lipsă de respect.

A adăugat, cu sprâncenele încruntate şi privirea gânditoare:

„Ştii ceva? Nu cred deloc în păcat. Iar cei care se tot împăunează cu asta, la ziua Judecăţii de Apoi nu vor avea altceva de arătat Stăpânului peste lumi decât mădularele pline de bube uscate drept unic şi hidos păcat. Se iluzionează amarnic că mârşăviile comise cu boţul lor de carne împuţită îl vor impresiona! Însă îţi spun că toţi aceşti pui de lichele vor putrezi în iad pentru că n-au fost în stare să comită frumoasele şi nobilele păcate, demne de nesfârşita măreţie a Dumnezeului Atotputernic!”

Spumegând contra bărbaţilor din Imciuk, mătuşa Selma rostea mereu „ei”. Niciodată „ele“. Ca şi cum poznele femeilor n-ar fi fost decât fleacuri bune să stârnească râsul universului.

Tulburată, am îndrăznit totuşi să o întreb ce anume este un păcat frumos şi nobil. A râs cu râsul ei solar, de leoaică, alungând mica potaie maro pe care-o hrănea cu biberonul şi care nu înceta a-i Unge picioarele să o rupă la sănătoasa. Apoi a murmurat, dintr-o dată gravă şi visătoare: „Să iubeşti, fata mea. Doar să iubeşti. Este

unicul păcat care merită drept recompensă paradisul”.

Mătuşa Selma s-a născut la Tanger. Ajunsă într-o bună zi în braţele unchiului Sliman, văzuse pentru prima dată în viaţa ei un ued care ameninţa să inunde. Blondă şi planturoasă, ridicase fără mofturi coşul ce-mi servea drept leagăn şi sărutase superbul bebeluş care eram, sub privirile îngrijorate ale tatălui meu, neobişnuit cu acest gen de efuziuni.

Ne-am aşezat amândouă sub copertina bătrânului patio, făcută din olane verzi şi solzoase, purtându-ne de parcă am fi fost singure pe lume, în afara timpului, undeva, departe de Tanger. Mătuşa continua să surâdă la amintirea sosirii ei la Imciuk, ingenuă şi total necuviincioasă, gândindu-se totodată şi la primirea rezervată ce i-o făcuse tatăl meu, vizibil contrariat.

— Din cauza uedului? am întrebat-o.

— Ah, nu! Mai degrabă din pricina ta! Reprezentai o gură în plus, vremurile erau grele, iar mama ta, după o pauză de cinci ani, părea gata să o ia de la capăt, la fel ca o iepuroaică.

I-am spus că tata nu mi-a dat niciodată de înţeles că aş fi fost o povară. „Păi avea şi de ce! În fond, erai preferata lui! Să ştii că taică-tău era o fire sensibilă, dar pe care trebuia să o ascundă sub o masă de tăceri fals posomorâte. Oh, nu e întotdeauna vesel să fii bărbat, să fie clar! N-ai dreptul să te plângi.

Nici atunci când îţi îngropi tatăl, mama sau copilul.

Nu trebuie să spui «te iubesc», nici că ţi-e frică sau că a îngheţat pişatul în tine. Şi mai cu seamă să nu te miri că, după toate astea, bărbaţii noştri se transformă în monştri”. Cred că a fost pentru prima dată când am văzut-o pe mătuşa Selma arătând puţină înţelegere faţă de bărbaţi.

Preocupându-mă să adun bucăţelele de prăjitură cu susan pe care mi-o pusese lângă ceaşca de cafea, n-am încetat să-i scrutez pe furiş faţa, dar mi-a fost practic imposibil să descopăr pe ea vreo urmă de reticenţă sau vreun semn de contrarietate. Dimpotrivă, mătuşa Selma nu părea să-mi poarte pică pentru că aterizasem acasă la dânsa fără să o anunţ. M-a lăsat să mă trezesc din somn după voia mea, mulţumindu-se să fumeze şi să soarbă din ceai în timp ce-şi evoca amintirile din Imciuk doar pentru a mă incita să-mi deschid sufletul, în care ghicea că strânsesem multă ură şi mânie. Exasperată că vorbesc deschis despre problema mea, şi-a încrucişat zdravăn braţele la piept, a-nceput să se joace cu arătătoarele şi, în fine, a atacat:

— Bun, acum spune-mi. Ce vrei să faci aici? Sper că nu ţi-ai incendiat casa, nici nu ţi-ai otrăvit mama-soacră… Aş prefera să mărturiseşti imediat adevărul: măritişul tău nu mi-a mirosit bine de la bun început. Intuiam că o să se aleagă praful, dar nu cu acest preţ!

Mi-am lăsat capul în jos. Dacă ţineam să fiu cinstită cu mătuşa, ar fi trebuit să-i povestesc totul, cu de-a fir-a-păr. Doar că prea multe lucruri îmi făceau rău, dintre

acelea pe care aş fi dorit să le şterg cu totul din amintire.

CĂSĂTORIA BADREI

Hmed avea patruzeci de ani. Eu tocmai mergeam pe şaptesprezece. Însă Hmed era notar, fapt ce-i conferea o putere de nepreţuit în ochii locuitorilor micului oraş: cea de a-i face să existe înscrişi în registrele de stat! Se recăsătorise deja de două ori, repudiindu-şi fostele soţii din pricina sterilităţii. Cunoscut ca un tip sobru şi iute la mânie, locuia pe o frumoasă proprietate de familie, aflată la ieşirea din orăşel, nu departe de gară. Toată lumea ştia cât de generos este cu viitoarele sale neveste, oferindu-le ceremonii nupţiale fastuoase. Pe scurt, era una dintre cele mai bune partide din Imciuk, râvnit fiind de virginele cuminţi şi de mamele lacome ale acestora.

Într-o zi, mama lui Hmed a bătut la uşa casei noastre şi am ştiut de la bun început că sunase ceasul să-mi pun capul pe butuc. Am surprins o ţărancă şoptind la urechea mamei sfaturi de falsă aliată:

— Primeşte! Fata ta este deja femeie, doar n-o s-o laşi să meargă la oraş pentru blestematele alea de studii care nu-i vor sluji la nimic. Dacă te-ncăpăţânezi, o să i se scoată vorbe şi asta o s-o stârnească până-ntr-atât, încât va începe chiar ea să umble după bărbaţi.

Fără îndoială că studiile nu mă interesau cine ştie ce, dar să mă întorc ca să fiu închisă în casă îmi surâdea parcă şi mai puţin. Cel dintâi şi singurul colegiu de fete

din Zrida îmi servea drept permis de liberă trecere ca să evadez dintre zidurile familiale, iar pensionatul îmi îngăduia îndeosebi să mă fofilez de sub supravegherea lui Ali, cocoşelul de frate-miu mai mic, care-*şi lăsa onoarea în chiloţii femeilor din clan şi pe care recenta moarte a tatălui nostru îl plasase din oficiu în ipostaza* de tutore al meu. Faptul de a comanda femeilor le *permite băieţilor să se afirme ca rjal*[23] *şi să-şi puncteze astfel virilitatea. Fără o soră sub mână, pe care să o bată după pofta inimii, autoritatea lor se destramă şi se atrofiază ca o puţă lipsită de imaginea unei sexualităţi* inspiratoare.

Viitoarea mea mamă-soacră nu a aşteptat acordul definitiv al mamei *ca să-mi aprecieze şi să-*mi *cântărească*[24] *meritele de a deveni o soţie demnă de tribul şi de fiul ei. Într-o zi, pe când mă aflam la* hammam[25], *a venit împreună cu fiică-sa mai mare să mă caute. M-au examinat din cap şi până-n creştet, mi-au pipăit ţâţele, bucile*, genunchii, apoi gamba *picioarelor. Am trăit impresia că sunt o oaie de Aid. Îmi lipseau doar panglicile de sărbătoare. Însă pentru că ştiam care sunt regulile jocului, am răbdat fără crâcnire. De ce să încalc codurile bine împământenite,*

---

[23] *Rjal,* bărbaţi.

[24] În limba franceză în *text, juger et jauger*. Joc de cuvinte bazat pe omofonie, dar şi pe coincidenţa de sens. (N. T.)

[25] Baie încălzită deschisă publicului. (N. *T.)*

care transformă hammam-ul într-un suk[26] în care carnea umană se vinde de trei ori mai ieftin decât cea de oaie?

După această primă cântărire, a venit rândul bunicii lui Hmed, o babă de o sută şi mai bine de ani tatuată din cap până-n picioare, să treacă pragul casei noastre. S-a instalat în curte şi m-a cercetat cum trebăluiesc la cele ale casei, scuipând tutunul ce-l mesteca într-o imensă batistă cu carouri albastre şi gri. Mama mă tot făcea atentă să-mi iau treaba în serios, ştiind prea bine că maştera va prezenta un raport detaliat alor ei despre talentele mele de gospodină. Dar eu ştiam că se vor înşela amarnic asupra acestei mărfi.

Hmed mă ştia de mică şi mă tot urmărea de vreo doi ani cu priviri înfierbântate la fiecare plecare şi sosire a mea de la studii. M-a văzut mergând, cu ochii-n pământ şi pas grăbit, ca să fug de privirile curioase şi de gura rea a lumii. Probabil că s-a gândit că aş fi o gaură drăguţă, bună de-ndopat, pe scurt, o afacere profitabilă. Îşi dorea urmaşi. Fireşte, numai băieţi. Să mă pătrundă, să mă lase grea, apoi să se umfle în pene la bairamurile din Imciuk, cu pieptul băţos şi fruntea ridicată a mândrie că şi-a asigurat descendenţa bărbătească.

Aşa că iarna lui 1962 m-a găsit nu într-una din

---

[26] Piaţă, târg, iarmaroc în limba arabă *(N. T.)*

băncile colegiului de fete, ci aplecată asupra feţelor de masă ce trebuiau brodate, asupra pernelor de umplut cu fulgi, asupra păturilor de lână pentru care trebuia să aleg motive ornamentale astfel încât să fie demne de trusoul ce mi se pregătea. Ca ursit, fireşte că visam la cineva mai bine decât Hmed şi mai ales mai tânăr. Îmi era ruşine că acceptasem ca alţii să-mi dea peste mână şi să-mi înfrângă voinţa atât de uşor. Şi ca să mă opun cât de cât oribilei mascarade ce mi se pregătea, am început să port o qamis[27] *lălăie şi să-mi strâng părul în prima broboadă pe care o găseam pe sfoara de rufe. Eram dezgustată.*

Colegiul rămăsese undeva în urmă, iar amintirea colegilor, printre care şi cea a frumoasei Hazima, se ştergea încetul cu încetul. Veştile despre lumea exterioară, la radio, abia ajungeau la mine, ca un murmur obosit. Algeria vecină îşi câştigase independenţa şi FLN[28] *triumfase. Bornia, cea slabă de minte, dansase în stradă, ca un satir femeiesc. Picioarele ei imense, încălţate cu galoşi grei, au bătut măsura triumfului pe ţărâna cretoasă din piaţă.*

Nu ieşeam decât ca să merg la Arem, croitoreasa. Şi ducându-mă la ea, înconjuram în mod conştient casa

---

[27] *Qamis* desemnează un veşmânt feminin sau masculin ce are înfăţişarea unei cămăşi mai lungi.

[28] Frontul de Eliberare Naţională, formaţiunea politică de rezistenţă contra colonialismului francez. *(N. T.)*

hajjalat[29]. *Apropierea de zidurile casei fetelor Farhat putea să le coste scump pe femeile ce se-ncumeteau la asta. Însă eu îndrăznisem o privire asupra unor lucruri încă şi mai intime decât locuinţa lor, iar amintirea frustă ce-o păstrasem îi râdea perfid în nas severului Imciuk.*

Iminentul măritiş mi-a adus şi câteva privilegii. O ţărancă tânără m-a înlocuit de la treburile casei, căci nu se mai punea problema ca să-mi afund mâinile în apă pentru a spăla pardoseala, să torc lână ori să frământ pâinea. Începusem să trăiesc aidoma unui Ali de sex femeiesc: fără obligaţia corvezilor, fără porunci de îndeplinit. Am primit dreptul la ospeţe opulente şi cea mai bună bucată de carne îmi revenea automat. Trebuia să ating o trupeşenie respectabilă înainte să intru în patul conjugal. Mi se serveau sosuri cremoase, cuş-cuşuri stropite cu sman[30], baghrir[31] *cu spuză de miere. Şi asta fără să mai pun la socoteală pateurile umplute cu curmale sau cu migdale, nici, ca o chestie de mare lux, tajine cu seminţe de pin, o adevărată delicatesă, aproape imposibil de găsit. Mă-ngrăşam într-un ritm de o livră pe zi, iar maică-mea se bucura de obrajii mei roţii, bucălaţi.*

---

[29] *Hajjalat,* cuvânt ce însemna la origine „văduve”, dar care a ajuns să desemneze în unele regiuni ale Marocului pe femeile de condiţie uşoară.
[30] *Sman,* unt rânced.
[31] Clătite foarte poroase, tip de desert specific bucătăriei marocane. (N. R.)

Apoi m-au închis într-o încăpere întunecoasă. Fără arsura soarelui, pielea mi-a devenit pală şi s-a albit, sub privirile aprobatoare ale femeilor din clanul meu. O epidermă străvezie este un privilegiu al femeilor înstărite, aţa cum părul blond este privilegiul rumilor sau al turcilor din Asia Centrală, descendenţi ai deilor, beilor şi îndeosebi ai ienicerilor, acei mercenari despre care Driss îmi va povesti mai târziu cu un dispreţ total.

Pe urmă, mi-au fost interzise vizitele, sub pretext că aș putea fi deocheată. Devenisem deopotrivă regină şi sclavă. Obiectul tuturor atenţiilor, dar şi ultima ce afla despre întâmplările şi faptele lumii de-afară. Femelele din clan mă pregăteau pentru sacrificare, șoptindu-mi că femeilor le revine datoria să cucerească inima bărbaţilor. „Şi trupului lor!“, șușotea Neggafa, epilătoarea oficială din Imciuk. Răutăcioasă, soră-mea îi răspundea: „Dar bărbatul care nu reușește să-ţi seducă soţia? El cât valorează, până la urmă?”

În sfârșit, a sosit şi ziua nunţii. Neggafa ne-a deschis uţa casei dimineaţa devreme. A întrebat-o pe mama dacă dorește să verifice „chestia“ împreună cu ea.

— Nu, fă-o singură. Am încredere în tine, a răspuns mama.

Dar eu cred că mama încerca să se protejeze de jena pe care o trezește întotdeauna, negreșit, o astfel de „verificare”, chiar şi la codoașele cele mai tăbăcite. Ştiam la ce tip de examinare urmau să mă supună şi mă pregăteam să-o îndur, cu inima pierită şi cu dinţii

încleștați de furie.

Neggafa mi-a cerut să mă întind şi să-mi scot chiloţii. Apoi mi-a desfăcut picioarele, aplecându-se deasupra sexului meu. I-am simţit brusc mâna cum îmi desparte cele două buze, introducând un deget înăuntrul lor. N-am ţipat. Examinarea a fost scurtă şi dureroasă, iar arsura ei am resimţit-o ca pe o minge care m-a lovit în plină figură. M-am întrebat dacă se spălase pe mâini înainte să mă violeze fără să-i pese de nimic. „Felicitări! a strigat Neggafa către mama, venită să vadă cum stau lucrurile. Fiică-ta este neatinsă. N-a atins-o niciun bărbat". Atunci le-am urât sălbatic şi pe mama, şi pe Neggafa, amândouă complice şi asasine.

— Ei, da! suspină mătuşa Selma. Să recunoaştem, în O vreme ce ruşii îşi trimit rachetele în spaţiul cosmic iar americanii pretind că vor ajunge pe lună, noi, ca nişte amărâţi ce suntem, încă mai scurmăm prin grote! Dar e cazul să te consideri fericită. În Egipt, la ţară, virginele sunt deflorate, în locul soţilor, de *dayas*[32] cu o batistă strânsă în jurul degetului. Ba se pare chiar că acolo femeilor li se taie tot. Sărmanele, se plimbă cu un adevărat dezastru între picioare. Igiena, de-asta o fac, aşa pretind barbarii ăia. Oare de când îi deranjează murdăria pe şacali? Pfui!

---

[32] *Dayas,* cuvânt de origine turcă ce desemnează o femeie mai în vârstă, rudă ori damă de companie.

Mătuşa Selma se-nfuriase, îşi ieşise din fire. Cât mă priveşte, încercam să-mi închipui cu ce seamănă un sex de femeie ciopârţit în reliefurile sale. Am simţit un fior de scârbă furnicându-mi spatele, de la ceafa şi până la picioare.

— Uite ce-ţi spun, a continuat mătuşi-mea, e musai să-i schimbăm pe fraţii noştri de rasă, exact aşa cum au făcut-o tunisienii. De exemplu, Bourguiba al lor! N-a stat mult pe gânduri! Hai, afară fetelor, şi emancipaţi-vă! Am promis să vă eliberez! Am jurat să vă trimit pe băncile şcolii, câte două, câte patru, ba chiar mai multe sute laolaltă! Ăsta da, bărbat. Unul adevărat. În plus, are ochii albaştri, iar eu ador marea.

Apoi şi-a amintit:

— Bine-bine, şi pe urmă? Spune-mi repede ce s-a mai întâmplat, că trebuie să pregătesc masa. Dacă nu, o să te ia somnul înainte să se facă amiază.

Nu l-am iubit pe Hmed, dar am crezut că măcar îmi va fi de oarece folos: să mă transforme în femeie. Să mă elibereze şi să mă acopere cu aur şi săruturi. N-a reuşit decât să-mi ucidă râsul.

Se-ntorcea zilnic pe la şase seara, cu registrele lui de stare civilă sub braţ, plin de importanţă. Pupa mâna maică-sii, abia de-şi saluta surorile, îmi făcea un semn discret cu mâna, apoi se instala în curte ca să ia masa.

Trebuia să-l servesc, să strâng în urma lui resturile. Să-l aştept în odaia conjugală. Să-mi desfac picioarele.

Să stau nemişcată. Să nu răsuflu. Să nu vomit. Să nu simt nimic. Să mor. Să fixez kilim[33]-ul *prins pe perete. Să-i surâd lui Saied* Ali[34] *decapitând monstrul cu paloşul lui bifurcat. Să-mi şterg coapsele. Să dorm. Să-i urăsc pe bărbaţi. Chestia lor. Sperma care miroase urât.*

Prima care-a simţit că lucrurile nu stau pe roze între mine şi Hmed a fost soră-mea, Naima. Roşind, a-ncercat să-mi sugereze cum să culeg câteva firimituri de la masa plăcerilor masculine. Am bruftuluit-o, ca o femeie nesatisfăcută şi neputincioasă în a mărturisi insatisfacţia ce-o trăiam. Şi-am continuat la fel, seară de seară, cu excepţia celor când eram ocupată cu trebăluiala. Am continuat să-mi desfac picioarele pentru un ţap cvadragenar care voia copii şi nu putea să-i aibă. Nu aveam voie să mă spăl după sinistrele noastre zbenguieli. Mama-soacră îmi poruncise, încă din prima zi după nuntă să păstrez în mine „preţioasa sămânţă", ca să rămân grea.

Însă aşa preţioasă cum era, sămânţa lui Hmed nu catadicsea să dea niciun fruct. Eram cea de-a treia soţie a lui şi, ca şi în cazul predecesoarelor mele, pântecul îmi rămânea steril, mai ceva ca un pământ lăsat în pârloagă. Ajunsesem să visez că o să-mi crească mărăcini în pizdă pentru ca Hmed să-şi zdrelească

---

[33] *Kilim*, covor oriental, cu model. *(N. T.)*
[34] Erou legendar din basmele arabe *(N. T.*)

amărâta de puţă şi să renunţe să şi-o mai vâre în mine.

Mătuşa Selma asculta, cu fruntea brăzdată de un rid mărturisind îngrijorare şi revoltă. Vorbele-mi erau mai mult decât explicite şi se-ncumetau să exprime o mizerie atinsă de pecetea secretului. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că o să ajung să fac conversaţie despre corpul meu şi frustrările la care fusese supus. Pentru prima oară în viaţă, aşezată în faţa mătuşii, îi vorbeam de la egal la egal, simţindu-mă dintr-o dată femeie, după ce-i fusesem atâta vreme doar nepoţică. Iar ea o ştia, realiza prea bine care-i este vârsta, care e vârsta mea, şi accepta muşcătura timpului, după ce o acceptase pe cea a bărbatului nestatornic şi nepăsător. I-am admirat, tandră şi complice, sânii încă fermi de femeie ajunsă la patruzeci de ani, pielea de tafta – şi m-am gândit la ţărăncile din Imciuk, care veneau de departe ca s-o admire. Cum a putut oare unchiul Sliman să calce-n picioare o asemenea frumuseţe opulentă şi, mai cu seamă, cum a putut să supravieţuiască după ce s-au despărţit?

De-a lungul acestor trei ani, pântecul meu s-a aflat în miezul tuturor conversaţiilor şi certurilor. Îmi supravegheau faţa, hrana, mersul şi sânii. Ba chiar am surprins-o pe mama-soacră cum îmi examinează aşternutul. Cu siguranţă că nu risca deloc să se murdărească cu apa mea, căci izvoarele-mi secaseră

încă înainte de a putea susura.

Un copil! Un băiat! Aceste două simple cuvinte îmi trezeau cele mai îngrozitoare gânduri de pruncucidere. După primele trei luni de măritiş au început să mă oblige să beau infuzii de ierburi amare şi stropi de urină, să păşesc peste mormântul unor sfinţi, să port amulete scrijelite de fqih-işi[35] *cu ochii arşi de trahomă, să-mi ung pântecul cu decocturi dezgustătoare, care mă făceau să-mi vărs maţele sub smochinul din grădină. Am ajuns să-mi urăsc trupul, să renunţ a-l mai spăla, epila şi unge cu uleiuri parfumate. Adolescentă, nu mi-am îngăduit niciodată să-ţi ating flacoanele de cristal, mătuşă Selma, dar mi-am făgăduit să mă stropesc cu apă de trandafiri şi mosc, din creştet până-n tălpi, atunci când voi la fel de înaltă ca plopul.*

Şi peste toate, munca pe brânci. De la răsărit până la apus. Apoi, bucătăria. Până când am ajuns să urăsc gustul hranei. Iar pe urmă, anii trecând, să mă sfrijesc şi să putrezesc, într-o acută depresie, în timp ce tinerele măritate alergau după petreceri, se duceau pe câmp să-ntâmpine primăvara, îndrăznind chiar să avanseze până la primele dune de nisip, pentru ca la întoarcere să danseze şi să cânte prin livezi.

Mama, pe care mergeam din când în când să o vizitez, se înşela asupra cauzei ce-mi accentua depresia.

---

[35] *Fqih*, maestru în ştiinţe religioase dar şi ascet musulman, dacă nu chiar şarlatan.

Credea că sunt disperată pentru că nu izbutesc să rămân grea şi se plângea de „lâncezeala pântecului meu". Tăcând, Naima se mărginea să mă strângă cu putere în braţe. Ea simţea fericirea, insolentă şi iute.

Într-o zi, soră-mea şi-a ieşit din pepeni şi a spus, cu fulgere în priviri:

— E vina lui. Nu eşti prima soţie şi, după cum merg treburile, n-*o să fii nici cea din urmă. Chiar dacă ar deflora o sută de virgine, tot n-o să fie în stare să producă nicio zdreanţă de praz ca fiu. Aşa că încetează să-ţi mai amărăşti inima şi pântecul.*

Atunci am explodat.

— Nu vreau copil şi refuz să rămân însărcinată.

— Păi înseamnă că o faci special?

*— Nul îl las pe el să se descurce, asta-*i tot.

— Simt că ascunzi ceva. Bărbată-tu... normal?

— Ce-*nseamnă normal? Se urcă pe mine. Îşi dă* drumul *în mine. Coboară de pe mine. Fireşte că e* normal!

Naima a priceput, în cele din urmă, şi-a bolborosit *plină de milă:*

— Ei bine, nu-*ţi rămâne decât să-nveţi să te descurci ca să ai partea ta. Şi plăcerea e o chestie de învăţare.*

Cuvântul o dată aruncat, s-*a lăsat o tăcere ruşinată câteva clipe. Pentru prima oară, Naima îndrăznea să vorbească fără ocol despre chestiuni legate de sex. Însă* ea pierdea *din vedere* ce-*nemnase noaptea nunţii mele,* oroarea *primului act sexual.*

N-am avut niciodată parte de plăcere. Hmed, disperat că nu întrevede nicio rotunjire a burţii mele, a renunţat să mă atingă. Surorile lui au ghicit curând ce se-ntâmplase şi m-au copleşit cu sarcasmele şi răutăţile: „Aşa deci, sterila naibii, Hmed nu se mai urcă pe tine?“, „Trebuie că ai pizda găurită, că d-aia nu reţine niciun strop de spermă!“ Şi încă: „Dacă ţi-e curul la fel de posomorât ca şi faţa, nu e de mirare că bărbată-tu fuge de tine. “ M-am refugiat nu o dată la mama acasă, însă ea mă alunga cu fermitate după nicio săptămână: „Locul tău nu mai este lângă mine. Ai o casă şi un soţ. Acceptă-ţi soarta, cum o facem toate.”

Oare ce-nseamnă „cum o facem toate“f *Că şi ea a fost violată de tata, luată împotriva inimii şi-a voinţei? Dar eu nu vreau să aparţin acestui clan al celor aruncate cu lăturile, acestor mutilate ale inimii şi sexului, ca egiptencele tale, mătuşă Selma! I-am spus-o Naimei, care mi-a dat dreptate. Chiar ea mi-a dat ideea să fug.*

Mătuşa Selma şi-a aprins cea de-a cincea ţigară *Kool* a dimineţii, m-a privit cu ochii pe jumătate întredeschişi şi m-a împuns cu arătătorul:

— Bun, iată-te scăpată de boşorogul care, în loc să te satisfacă, se băşea în aşternut. Să-i ierte Dumnezeu pe orbeţii care te-au aruncat în braţele unui asemenea neputincios. Of, sunt lucruri pe care trebuie să le aud încă o dată de la tine. Dar nu e nicio grabă. O să vorbim

pe-ndelete. Acum, hai să te-odihneşti. Trebuie să te întremezi. Şi să uiţi.

Însă imediat şi-a amintit:

— Spune-mi, pe golanul acela mic care te-a condus ieri aici, de unde îl ştii?

I-am povestit totul, de-a fir-a-păr, iar ea a interpretat împrejurarea ca pe prima mea „aventură” la Tanger. Şi-a stins ţigara de unul din braţele brasero-ului:

— Pun rămăşag că o să-l vedem revenind să dea târcoale în jurul casei chiar în după-amiaza asta! Ochiul de motan nu ratează o bucăţică atât de apetisantă!

Simţeam nevoia să mă spăl şi i-am spus. A pus o oală imensă la încălzit, pe un primus cu petrol, care a-nceput să şuiere şi să bolborosească înainte ca flacăra lui lungă, de un galben scârbos, să devină albastră, apoi să o ia spre un roşu incandescent. Între timp, mătuşa a aşezat un lighean mare în bucătărie.

— Astăzi, o să te speli aici, însă în cinând o să te duc la hammam. O să vezi, nu are nimic în comun cu băile maure de-acolo.

În acel „acolo” se ghicea un dispreţ pe care anii trecuţi nu reuşiseră să-l estompeze. Probabil că, după unchiul Sliman, mătuşa Selma a trăit cu o inimă rănită.

După asta, mi-a arătat toaleta, ascunsă într-un colţ al curţii:

— O să te constipi cam două zile, căci schimbarea locuinţei duce la aşa ceva, însă măcar vei şti unde o să te uşurezi. Încearcă să faci abstracţie de capcana aia

masivă, din colţ. Mă înnebunesc şobolanii. În timpul nopţii ies din canale şi, fie ca Dumnezeu să-i spânzure de cozi, se dau în vânt după brânză! Iar eu profit de pofta lor şi-i încolţesc acolo unde ştiu că vor ataca!

Sub apa caldă, pentru prima oară după mult amar de vreme, am simţit plăcere şi confort. Stăteam cu ochii închişi, iar propriile mâini au îndrăznit să-mi dezmierde umerii şi şoldurile. Apa se prelingea încetişor, ca-ntr-un jgheab, spre delta pubisului şi sfârcurile sânilor mi se-ntăreau sub dulcea muşcătură a aerului.

Mătuşa Selma avusese dreptate în ceea ce-l priveşte pe tânărul meu ghid. S-a întors nu o dată, ci de cincizeci de ori, măsurând străduţa cu pasul, la-nceput bine dispus, apoi din ce în ce mai plouat. Şi-a tot insistat până când mătuşă-mea, exasperată, i-a îngăduit să intre în curte şi să se posteze, stângaci şi cu turbanul pieziş, în mijlocul patio-ului din marmură ale cărei nervuri albastre nu încetam să le admir în momentele mele de reverie.

— Ce mai doreşti? l-a întrebat mătuşa. Ai fost drăguţ şi mi-ai însoţit nepoata, dar ţi-am mulţumit pentru amabilitate. Ăsta-i nu-i un motiv să aştepţi mult şi bine în faţa casei mele, ca să mă ştie tot cartierul. Ce, crezi că aici este bordel?

Tânărul a roşit pe dată şi am descoperit, uimită, că mătuşă-mea putea să fie şi grosolană atunci când voia, mai ales în discuţia cu bărbaţii. Probă de rafinament

citadin?

— Păi nu, hai să fim serioşi! Vii, te duci, te-ntorci, dai târcoale! Mai întâi eşti civilizat, iar pe urmă? Să ştii că asta e o casă respectabilă. Şi-ai face bine să înţelegi, docherule, că n-avem nevoie de bărbaţi aici. Cu-atât mai mult de golani!

Acesta s-a legănat vreo două secunde, înainte să strecoare printre dinţi:

— Tocmai am venit să cer mâna *bint el hassab wett nassab*[36] a dumneavoastră…

Furioasă, mătuşa l-a întrerupt:

— *Bint el hassab wen nassab* nu este de măritat! Hai, şterge-o, dispari!

— Da' eu sunt serios şi vreau s-o iau potrivit preceptelor lui Dumnezeu şi ale Profetului său!

— Eh, uite că eu nu vreau! Părinţii au trimis-o aici să se odihnească şi uite că tu îi strici reputaţia, deşi ea nu ştie prea bine unde începe şi unde se sfârşeşte Tangerul!

Bărbatul a început să dea înapoi.

— E-n regulă, însă aş dori s-o aud din gura ei!

— Ce vrei să auzi?

— Vreau s-o aud cum îmi spune că nu vrea să ştie de mine. Şi nu mai ţipaţi la mine, că acum vă crap capul cu ciocanul piuliţei. Da, cu ăla pus la uscat, în colţ, la dreapta.

---

[36] *Bint el hassab wen nassab,* tânără de familie bună.

Mătuşi-mea se sufoca de furie. Am zbughit-o la bucătărie, nu mă puteam abţine să nu râd. Tipul nu se lăsa impresionat de aerul dominator al mătuşă-mii şi chestia asta îmi plăcea. Când m-am întors în patio, i-am văzut făcând conversaţie la modul grav, monosilabic. Mi-am dat seama că sunt în plus şi-atunci m-am dus să mă-nchid în camera din faţă, cea care a devenit a mea de două săptămâni. Ca să-mi fac de lucru, m-am pus pe numărat pătratele dalelor dintre pat şi uşă, încercând să le compar cu romburile maro distribuite pe diagonala încăperii.

Cina a durat puţin, în tăcere. Nu ştiam cum s-ar putea prepara peştele astfel încât să faci din el o tocăniţă cu sos regească, în care să plutească îmbietor ceva măsline şi câteva bucăţele de lămâie zaharisită.

— Este *marguet oumelleh*, un sos a cărui reţetă o am de la o vecină tunisiancă, spuse mătuşa Selma. Să ţii minte numele şi mai ales că trebuie *meru*[37] pentru ca reţeta să reuşească. Ei, între noi fie vorba, să ştii că e fermecător gagiul tău…

Am tăcut, înghiţind resturile sosului aromat, de peşte cu capere, şi păstrând carnea dulce şi albă pentru degustarea finală.

— S-a-ndrăgostit de tine şi mi se pare un bărbat

---

[37] *Merou*, în limba franceză în text. Peşte aparţinând a două specii înrudite ce trăiesc în Marea Mediterană *(Epinephelus gigas* şi *Polyprion cernium),* fără echivalent în limba română. (N. *T.)*

cinstit. Te-ar putea face fericită. În ceea ce te priveşte, nu prea cred că pofta de sex o să-ţi dea pace! Oh, nu cumva să negi! Nici măcar nu eşti conştientă că ai nuri, adică acea chestie care ar obliga până şi pământul să-şi iasă din ţâţâni şi care-ar fi în stare să stoarcă până şi lacrimile migdalilor înfloriţi. Ţi-ar surâde să te recăsătoreşti?

— Nu.

— Nu, pentru că habar n-ai ce-nseamnă cu-adevărat un bărbat. Hmed al tău te-a străpuns ca un ţap pensionar, dar n-a ştiut să caute şi să descopere mai mult. Îţi rămân atâtea lucruri să descoperi…

— Ce-am trăit m-a dezgustat pe de-a-ntregul de bărbaţi.

— Te rog, taci puţin şi ascult-o pe bătrâna care sunt, căci „cine a trăit mai multe nopţi ca tine, stăpâneşte mai multe viclenii“, după cum zice proverbul! Cine vorbeşte de bărbaţi? Tu încă n-ai cunoscut Bărbatul! Punct. Acum, sunt convinsă că docherul ăsta e-n stare să te facă să simţi parfumul paradisului.

Însă n-are o lescaie. Doar bărbăţia şi buna-credinţă-n inimă şi se roagă Domnului din cer să-l norocească.

Dădu foc unui baton de tămâie, îşi aprinse o ţigară şi, cu un miros înţepător în gură, zise:

— Dacă-ţi doreşti un bărbat, unul adevărat, cu care să ai copii frumoşi precum cupolele de la Sidi Abdelkader, cu care să râzi toată noaptea şi care să-ţi maseze pielea cu esenţă de iasomie fără să te-ngrijorezi pentru ce va fi

mâine sau dacă-ntr-o bună zi vei fi bogată, acoperită de aur şi diamante, atunci n-ai decât să-l iei pe docher de soţ. Imediat. Atâta vreme cât mai eşti inocentă şi lipsită de aspiraţii. Şi să ştii, ăsta te iubeşte aşa cum doar adolescenţii sunt în stare s-o facă.

Mătuşa a-nceput apoi să se plimbe minute la rând prin cameră sau mai degrabă prin alcov, care era dispus în lungime, înainte să reînceapă a-mi vorbi:

— Însă dacă doreşti altceva… mai bun ori poate mai rău… Dacă visezi la vulcani şi la soare, dacă pământul nu face doi bani pentru tine, dacă te simţi în stare să-l străbaţi dintr-un singur pas, dacă ştii să-nghiţi jăratic fără văicăreală, să mergi pe valuri fără să te-neci, dacă-ţi doreşti mii de vieţi şi nu doar una, năzuind să domneşti peste lumi dar nemulţumindu-te cu toate, atunci e clar că Sadeq îţi stă-n cale!

— De ce-mi spui toate astea? Nu vreau nimic, doar ştii. Sau, poate, să uit iar apoi să dorm.

— O să dormi, n-ai grijă, însă-ţi vei pune mii de întrebări.

La vârsta ta, grijile durează cât o lacrimă iar bucuriile, după cum ţi-e sufletul, trăiesc o veşnicie. Îţi cer doar să te gândeşti şi să-mi spui mâine dacă-l vrei drept soţ pe docher sau nu.

Am dormit cu pumnii strânşi, fără să visez pe nimeni, fără să simt vreo nevoie de ceva. N-am spus un cuvânt, preocupată mai degrabă de soarta muşcatelor decât de-a mea, veghiind ca Adam, motanul tigrat şi de-a dreptul

sălbatic, să găsească la două dimineaţa bucăţelele de carne care să-l ajute să-şi revină după zbenguiala pe acoperişuri.

Mătuşa Selma a-ngăduit în cele din urmă ca Sadeq să vină la noi atunci când dorea, când era liber, să ia loc pe banca din lemn de măslin aşezată în centrul patio-ului, să vorbească şi să plângă. Să plângă şi să vorbească. Mi-a zis că Tangerul e un oraş nemilos, că de-aia mă-ntovărăşise până aici, la această doamnă despre care se spune că este liberă, nebună şi gata să convertească până şi un demon la Islam. Că mă doreşte tocmai pentru că nu i-am adresat niciodată o vorbă şi pentru că am nişte ochi ce-l împiedică să doarmă liniştit. Să muncească. Să se cherchelească pe-ndelete cu băieţii la un lichior de anason. Mi-a povestit cum se duce să hălăduiască pe cheiurile portului din Tanger la vreme de noapte, atunci când se ridică ceaţa şi vapoarele îşi urlă durerea, cu o bonetă pe frunte, cu pieptul plin de aburi şi cu sufletul sfâşiat, ţipând şi înjurând din toţi bojocii. „Dacă mă părăseşti, îmi spunea, o să ruginesc pe chei fără ca o lalla iubită să aşeze o punte între ţărm şi barcă, fără să las în urma mea un copil. Te implor, Badra, nu-ngădui ca mama să rămână fără fiu“.

Era copil unic şi maică-sa a-nnebunit în ziua în care s-a aruncat sub roţile unui marfar, după ce-i spusesem, uşuratică şi istovită după un an întreg de văicăreli: „Hai, lasă-mă, nu te iubesc“.

HAMMAM-UL DE NUNTĂ

M-au acoperit cu un voal din cap până-n picioare. Am străbătut străduţele din Imciuk în mijlocul unei cete de virgine flecare şi sclifosite. O hoardă de verişoare, de rude femeieşti şi de vecine venea în urma cortegiului, bătând în tabla şi împingând căruţuri de sărbătoare. Era ceremonia îmbăierii mele de nuntă.

Când am ajuns, lungi fumigaţii se-nălţau deja sub cupola holului de la intrare. În brasero ardeau pietre de alaun şi smirnă şi de pretutindeni se-auzeau nesfârşite bismillah-uri[38], *zumzăite de parcă erau petarde. Combinezonul cel nou mă cam strângea la subraţ şi începusem să mă sufoc. În jurul meu, fecioarele înfigeau enorme lumânări albe pe pervazurile ferestrelor. Lumina lor şovăitoare îmi dădea impresia că tot ce se-ntâmplă este ireal.*

Neggafa, înfăşurată într-o ţesătură ce-i ascundea prost grăsimile, nu m-a slăbit niciun pas, pocnind brutal baloane de gumă arabică în gura-i obscen căscată. Sufeream, idioată şi acoperită de sudoare, înconjurată de o mulţime de femei care se mişcau încontinuu, pe jumătate goale.

În cele din urmă, Neggafa m-a pus să mă întind şi pielea a început repede să ardă sub mişcările mănuşii ei

---

[38] *Bismillah*, expresie care înseamnă „în numele Domnului”.

aspre pentru masaj.

M-a stropit cu apă călâie, m-a acoperit cu ghassoul[39] *şi a început să mă maseze. Mâinile îi alergau peste gâtul şi umerii mei, înstăpânindu-se apoi peste întregul meu spate. În treacăt, mi-au ridicat sânii, frământându-i scurt. Era mai mult decât plăcut. Mă ameţise cu totul, trebuie s-o recunosc.*

Ghassoul-ul mi se scurgea peste piept şi aluneca, brun şi parfumat, spre buric, lăsând în urmă o spumă din clăbuci sparţi. Sfârcurile mi se-ntăriseră, dar Neggafa nu părea să fi observat. Pe urmă, mi-a cerut să mă-ntind pe burtă, iar ea mi-a îndepărtat bucile. Pubisul mi se lovea de marmură sub presiunea exercitată de mâinile femeii, indiferente în faţa tulburării ce mă cuprinsese. Am simţit un bulgăre de foc cum mă străbate dinspre stomac înspre coapse şi m-a cuprins panica. Dar mintea Neggafei era dusă cu sorcova. Nu eram decât găina ce-o jumulea de pene, oala ei de cuş-cuş. Mă freca şi mă masa astfel încât să-şi merite remuneraţia. Un torent de apă rece m-a smuls brusc dintr-o visare ce-mi procurase o plăcere pe care nu găsesc cuvinte s-o mărturisesc.

După cele trei băi rituale la hammam a sunat ceasul epilării. Am crezut că mor. Aveam pielea jupuită de la ceafă până la fese, însă ritul ungerii cu henna[40] *m-a*

---

[39] *Ghassoul*, şampon pe bază de argilă.

[40] Specie de arbust din Orientul Mijlociu folosit pentru a obţine diferite

făcut să uit de toate durerile precedente. Când vedeam virginele aplicându-şi în mijlocul palmei un rest de henna rămasă de la mireasă cu speranţa că-i vor călca pe urme cât de curând, mă gândeam la mieii ce se-ngrămădesc spre abator, cu codiţe grăsune şi behăituri naive. Eram şi eu un fel de miel care-şi întinde docil braţele şi picioarele Neggafei, în aşteptarea înjunghierii. Mâinile, pe care mi le-au învelit în bumbac şi mi le-au înfăşurat în mănuşi de satin, mi se păreau ca tăiate de trup, ale altcuiva. Sfinţenia lor era de-a dreptul derizorie. În noaptea aceea am visat mâinile Neggafei şi m-am rugat ca mâinile lui Hmed să aibă măcar aceeaşi blândeţe. Şi poate mai multă cutezanţă.

Am învăţat să iubesc Tangerul, urbe pe jumătate arabă, pe jumătate europeană, oraş viclean şi zgârcit, muzical şi conformist. Adoram stofele expuse în vitrinele din bazare şi nu mă săturam privind-o pe Carmen, spanioloaica, cum taie, coase şi ajustează rochiile, cu gura plină de ace, cu varicele noduroase şi groase ca nişte funii. Croitoreasa mătuşii era mai degrabă tăcută. Uneori, la ceasul cafelei, mai vorbea despre fiu-său, Ramiro, plecat să-şi caute norocul la Barcelona, şi de fiică-sa, Olga, care se pregătea să se mărite cu-un musulman. Araba ei, amestecată cu ceva

---

soluţii pentru îngrijirea trupului şi vopsirea părului. (*N. T.)*

dialect catalan, mă fascina. Am priceput foarte curând că această Carmen se temea să-şi părăsească ţara de baştină, pentru a muri exilată în Catalonia. Nu i-a fost dat să îndure o asemenea nefericire, făcându-și până la sfârşit veacul între apartamentul ei de pe bulevard, în orașul modern, şi popularul Petit Socco, unde alesese fiică-sa să trăiască. Soţul ei musulman i-a plătit înmormântarea în cartierul creştin.

Ieşeam împreună cu mătuşa învăluite în *haik*[41], iar ea, din simplă cochetărie, îşi punea *khama*[42] după moda algeriană:

„Lasă-le pe gâşte să se descopere! mă sfătuia ea. Habar, n-au că vor ajunge să-şi îndepărteze soţii exact pentru că-i lipsesc de mister“. Pe stradă, bărbaţii se întorceau adeseori la trecerea noastră, lăudându-l pe Domnul pentru că făcuse femei atât de frumoase, roşul garoafelor atât de fierbinte şi busuiocul atât de fraged la gust şi aromă. Fiecare compliment îmi lăsa în gură şi pe şira spinării o senzaţie acidă.

La modă era pe-atunci minijupa, iar studenţii purtau părul lung. Bătrânul nostru radio cu lămpi difuza muzica interpretată de Ouarda şi Doukkali. Eu mă

---

41 *Haik* (*burnuz),* lungă piesă din stofa de formă rectangulară, în care se înfăşoară femeile arabe tradiţionaliste, punând-o peste alte veşminte *(N. T.)*

42 *Khama,* bucată de ţesătură care, ca şi ajar-ul, ascunde partea inferioară a feţei.

dădeam în vânt după cronicile radiofonice de seară ale lui Bzou, care stârneau râsul tuturor marocanilor, până-n cele mai îndepărtate cătune. Într-o zi, mătuşa Selma m-a anunţat că Hmed se recăsătoreşte. Aşadar, mă repudiase.

— Ai răbdare, nu sări în sus de bucurie, m-a prevenit ea. Frate-tu Ali e încă mânios. A jurat să spele onoarea familiei, călcându-o pe-a ta în picioare în văzul întregului Tanger.

— Ah, idiotul, ce-şi închipuie, că a aflat între timp ce-nseamnă onoarea? Dar de ce nu s-a gândit şi la onoarea sărmanei inocente deflorate sub privirile lui Sidi Brahim!

— Onoarea oulaya-elor nu face doi bani, după cum ştii. Cât te priveşte, ai face bine să iei în serios ameninţarea lui.

Am încercat, însă n-am izbutit să trezesc în mine nici cel mai mărunt sentiment de frică. Şi asta din cauza Tangerului. Oraşul îmi inoculase o delicioasă otravă, de aceea îi sorbeam cu lăcomie aerul, albeaţa, minaretele din piatră cioplită şi acoperişurile. În patio-urile sale cotcodăceau femeile şi graurii. Bolboroseala lor adormea neîncrederea bărbaţilor. În oraşul ăsta fiecare gest îşi avea eleganţa lui, fiecare detaliu se bucura de o însemnătate aparte. Iar cuvintele, poleite cu o politeţe dulceagă, puteau să devină tăioase ca nişte cioburi. Până şi scandalul progresează cu paşi de catifea, epuizându-se rapid, sufocându-se grăbit, lăsând urme abia sonore şi aproape niciodată vizibile. Ce mai, Tangerul mi se

urcase la cap şi îmi plăceau la nebunie bulele euforiei ce-o trăiam.

Mătuşa Selma îmi supraveghea metamorfoza cu coada ochiului, amuzată dar şi foarte hotărâtă să mă determine să ocolesc alunecările şi căderile. Mai târziu, am priceput că ea mi-l oferise pe tavă pe Sadeq ca să-mi ocup mintea şi să câştig câteva luni de linişte înainte să se trezească vulcanul. Căci ştia că-ntr-o bună zi lava va izbucni şi se pregătea pentru asta. Ştia aceste lucruri, după cum ştia şi că Imciukul stă pe un vulcan adormit care, şi asta i-o spusese Sliman, pândeşte tăcut începerea marelui carnaval.

N-am fost foarte surprinsă când am văzut că mătuşa o primeşte într-o bună zi pe Latifa, o jună orfană din împrejurimi, însărcinată în luna a treia. Solidarităţile femeieşti se organizaseră pentru a o sustrage pe tânără privirilor inchizitoriale aruncate de cotoroanţe, turnătoare şi răspândace de zvonuri şi pentru a-i oferi un refugiu până când ar fi născut. Îmi voi aminti mereu de micuţa brunetă care a intrat cu discreţie în viaţa noastră extrem de feminină, de fiinţe libere lăuntric, rezervate în public şi care treceau adesea repede de la râs la plâns. Ne ajuta la gospodărie şi după-amiaza broda kilometri întregi de mătase şi în, primind cu recunoştinţă, din mâna maternă şi prietenoasă a mătuşii Selma, banii rezultaţi în urma vânzării acestor broderii. A născut într-o seară de decembrie, ajutată de moaşa cartierului, anunţată încă de la prânz că se declanşaseră durerile

facerii. Bebeluşul a fost primit cu bucurie discretă în ton cu dalele reci ale curţii şi lămâiul adormit. Spălat, uns cu ulei şi parfumat, a dormit trei nopţi în şir la sânul mamei înainte să-l adopteze un cuplu din Rif[43], veri şi sterili. Copilul a devenit apoi unul dintre cei mai importanţi bancheri din oraş. Tangerul habar n-a avut despre furtiva naştere, iar Latifa a izbutit să se mărite cu un chelner de cafenea. Mătuşa Selma s-a-ngrijit ca tânăra să sângereze din belşug în noaptea nunţii, neuitând să-l binecuvânteze pe Domnul că i-a făcut orbi pe bărbaţi pentru ca femeile să poată supravieţui cruzimilor săvârşite de ei.

FRATE-MEU ALI

Souad nu a fost la fel de norocoasă ca Latifa. Iar frate-meu Ali nu e decât un catâr care poartă chiloţi. Stricat şi corupt, n-a fost în stare să urmeze nici cele mai vagi studii, omorându-şi vremea prin defilări pe sub ferestrele notabililor în speranţa că va agăţa privirea vreuneia dintre curcile uşuratice ce locuiesc acolo, seducând-o cu meşa lui pomădată şi cu pectoralii tăiaţi ca din granit. Souad, fiica directorului de şcoală, a căzut în capcană, zăpăcită complet, şi i-a cedat în mausoleul Sidi Brahim, când cu sărbătoarea anuală

---

[43] Oraş marocan.

dedicată sfântului. Familia ei nu a aflat decât un an mai târziu. Eu tocmai mă retrăgeam de la colegiu, iar Hmed se pregătea să mă ceară în căsătorie.

Într-o zi, Ali o căută pe mama, care şedea în faţa războiului de ţesut. Ea a tresărit ca muşcată de şarpe. Rătăcită, a-nceput să-şi zgârie pe-ndelete obrajii, de la tâmple până la bărbie. A plâns îndelung pe tăcute. Lacrimile sale păreau bruma unei catastrofe fără nume.

La o lună după aceea, fata directorului intra pe uşa casei noastre. Avea exact vârsta fratelui meu: şaisprezece ani. A trebuit să înghiţim amărăciunea scandalului, pătat cu sânge şi să-i măritâm fără întârziere.

Totul s-a petrecut în mare grabă, luând dimensiunile unui dezastru îngrozitor. La vremea serii, cineva a aruncat în faţa uşii noastre lucruşoarele de adolescentă ale fetei, înainte să dispară în întuneric. Souad s-a prezentat în faţa clanului cu trei cearceafuri, două perne şi jumătate dintr-un set de veselă ca dotă. Mama n-a dorit-o niciodată. „Mi-au băgat-o pe gât şi n-o să-i iert asta”, spunea ea fetelor sale şi vecinelor, uitând că acest „mi-au” purta chiar numele lui Ali, fiu-său, Souad fiind doar o fetiţă.

Souad a înţeles în ce mizerie intrase încă din prima noapte petrecută sub acoperişul nostru. Şi-a pierdut surâsul, apoi s-a refugiat în muţenie. Tăcând, o ajuta pe mama la gospodărie şi la hrănit gurile casei. Mă uitam la mâinile ei albe şi la spatele ei prematur încovoiat,

semn că fusese obişnuită să fie servită şi nu să servească pe alţii. Ali şi ea se întâlneau fără să se vadă, fără să-şi vorbească. Îi punea masa, un şervet şi un pahar cu apă, apoi se retrăgea în curte ori în bucătărie. Dormea într-un colţ, sărmană ciumată acoperită de scuipaţi şi înconjurată de ură.

Pântecul i se rotunjea şi Souad începuse să se uite din ce în ce mai des la buric, cu o privire buimacă. A dat naştere unui băiat, Mahmoud, a făcut febră şi-a avut hemoragie şi a preferat să-şi dea duhul după patruzeci de zile.

Ali n-a catadicsit niciodată să-şi ia copilul în braţe ori să-l sărute. În ciuda căsătoriei grăbite şi a actului de căsătorie ştampilat halal[44], *fiul rămânea un bastard, conceput fără binecuvântarea tribului.*

Imediat ce a trecut perioada doliului, mama i-a impus lui Ali s-o ia de nevastă pe una dintre verişoare:

— Numai o femeie de acelaşi sânge cu tine ar putea să şteargă ruşinea pe care-ai păţit-o, făcându-te să uiţi greşelile trecute, a decretat ea pe un ton tăios şi rigid, fiind vizibil fericită că s-a debarasat până şi de amintirea intrusei. Nu, pe Ali nu era deloc supărată.

Iar Ali s-a executat, îndrăgostit cum era de maică-sa şi gata să-i îndeplinească cele mai mărunte dorinţe, de la cele mai generoase până la cele mai sordide. Pe

---

[44] *Halal*, adică respectând legea.

urmă, a început să semene fizic din ce în ce mai mult cu tatăl meu, taciturn şi şters, umil şi satisfăcut. S-a ocupat de atelierul familiei, ajutându-l pe fratele mai mare să-l repună pe linia de plutire, a purtat bonetă de lână şi qamis gri. Barba i-a năpădit obrazul şi muşchii i s-au atrofiat. A redevenit ţărână.

La fel ca şi maică-sa, Mahmoud n-a reuşit niciodată să se facă acceptat de tribul tatălui, fugind de la ei la vârsta de doisprezece ani. Se spune că s-a stabilit de cealaltă parte a graniţei, la Malaga.

Deşi nu ne lipsea nimic, simţeam cum banii se răresc rapid şi mă întrebam cum de izbutea mătuşa Selma să se descurce săptămână de săptămână. Era o brodeză de prima clasă, dar clientela începuse să i se diminueze pe la sfârşitul anilor ’60, căci trusourile fetelor începeau să fie făcute din lucruri moderne, importate din Europa sau cumpărate pe loc, din magazinele de modă. Chiar dacă mătuşa Selma nu s-a plâns niciodată că mă întreţine, eu mă simţeam deja jenată că nu contribui cu nimic la cheltuielile casei. A ghicit curând şi, într-o dimineaţă, în timp ce curăţăm zarzavaturi pentru cină, mi-a spus: „Dumnezeu are grijă de nevoile păsărilor şi ale viermilor care trăiesc agăţaţi de stânci! Ce să mai spui despre oamenii care-L blestemă cât e ziua de lungă? S-ar părea că trăim o criză. Din punctul meu de vedere, cred că ar trebui să urmăm exemplul fraţilor noştri algerieni. Adică să colectivizăm totul! Da, am auzit asta

la radio. Houari Boumediene a rechiziţionat pământurile şi animalele ca să le redistribuie echitabil. Şi dacă oamenii refuză să împartă ce au, ar trebui spânzuraţi de limba cu care nu spun niciodată suficient de des *al hamdou lillah*[45]*!“*.

Curând am descoperit că mătuşă-mea, care nu era tocmai o fiinţă fără contradicţii, nu se mulţumea doar să fie invitată la seratele burghezelor *tanjaouis*[46]. Ea şi pregătea meniurile stabilite de stăpânele casei, dirija echipa de servitoare, supraveghea oalele de *hrira*[47]*şi* platourile cu tajine, veghiind la corecta dozare a *machroubat*[48]*-elor* aromate. Prinsese obiceiul să mă ia şi pe mine pe post de ajutor de bucătar, recomandându-mi să casc bine ochii, să învăţ să trăiesc şi să mă port în societate. Căci o dată bucatele gata, ne schimbam amândouă în straie elegante şi ne amestecam printre oamenii din înalta societate, care apreciau umorul coroziv al mătuşii Selma şi îndrăznelile sale de limbaj ce le ridiculizau pe cucoanele mai înfipte. Toată lumea ştia că provine dintr-o familie burgheză, ruinată în urma certurilor legate de moştenire şi de rivalitatea între cumnate. Era una de-a lor, deşi uşor decăzută.

Nu m-am simţit niciodată în largul meu la acele

---

[45] *Al hamdou lillah*, Slăvit fie Domnul.
[46] Femei din Tanger.
[47] *Hrira,* supă pe bază de carne, linte şi năut.
[48] *Machroubat*, băutură răcoritoare.

sindrofii. Mă retrăgeam mereu într-un colţ şi rămâneam acolo ţeapănă, cu nervii-n cuie, încercând să mă fac uitată, prea timidă ca să vorbesc, prea mândră ca să pot servi masa lângă necunoscuţi. O studiam pe-ascuns pe mătuşa Selma, care se plimba printre convivi făcând un compliment unuia, şoptind o confidenţă la urechea altuia, în timp ce-şi ridica elegant cu mâna marginea de jos a caftanului bogat în broderii, arborând un surâs radios pe buze. Răgazul petrecut la Imciuk nu-i afectase nici dantura, nici manierele. Nu adusese de-acolo, din păcate, decât „pfui"-urile mânioase ale Borniei, pentru că nu avusese curajul să-l jumulească pe bărbatu-su de avere pentru a se proteja de neplăcerile bătrâneţii.

UNCHIUL SLIMAN ŞI MĂTUŞA SELMA

Al doilea mare scandal din familie a avut loc din cauza unchiului Sliman. Însurat cu două femei, el era obiectul unei duble şi arzătoare pasiuni, care le unea pe cele două soţii în loc să le stârnească una contra celeilalte. Cu toate acestea, unchiu-meu nu era nici frumos, nici puternic, iar magazinul lui de bijutier abia de-i îngăduia să trăiască lejer, fără să fie foarte bogat. Era îndesat, binecuvântat cu o tărtăcuţă minusculă, fericit cu un năsoi enorm şi cu un păr atât de aspru că mătuşa Selma, în glumă, îi cerea uneori un smoc ca să-şi cureţe vasele de bucătărie. În schimb, unchiul Sliman adăpostea un membru de-a dreptul impresionant în

saroual-ul său, iar femeile vorbeau despre asta, cu priviri arzătoare şi zâmbind cu subînţeles. Mătuşa nu pierdea nicio ocazie să laude calităţile de amant ieşite din comun ale soţului, descriind în detaliu zbenguielile lor Borniei cea slabă de minte, care le transmitea mai departe, într-o variantă îndulcită, frustratelor din Imciuk, în schimbul unei livre de carne sau a unei măsuri de făină. „O mângâie pe tot trupul. Îi linge pizda, îi vâră limba înăuntru şi îi gâdilă îndelung ţâmburuşul, înainte să-şi bage măciuca. Selma e trasă-n ţeapă în fiecare seară, de la rugăciunea apusului şi până la cea a dimineţii. Ăsta da, bărbat! Nu ca viermii de-i îngrăşaţi voi cu cuş-cuş preparat cu miel şi cu zer ornat cu unt proaspăt. Pfui!“.

Atâta timp cât mătuşa Selma s-a crezut stăpână exclusivă a mădularului unchiului Sliman, căci se spunea că Taos, cea cu care-şi împărţea soţul, nu era prea ambalată în această „chestiune“, totul a mers bine în menajul celor trei. Dar în ziua în care mătușă-mea a aflat că Sliman vizita hajjalat-ul, s-a transformat într-o adevărată tigroaică înfuriată. Războiul o dată declarat, Taos i-a luat partea: „Să nu te mai prindem în paturile noastre!“ au decretat amândouă, indignate şi devenind aliate foarte hotărâte. Mama nu ştia ce să mai zică, împărţită între impulsul de a râde şi teama că se va afla despre această grevă în toată regiunea, iar arendaşii vor râde de tot ce se întâmpla seara, în colibele lor, la vremea când îşi călăresc nevestele.

Cât priveşte opinia publică din orăşel, ea s-a dovedit partizană cauzei soţiilor legitime ale unchiului Sliman şi împotriva curvelor din Imciuk, Farha şi cele două fiice ale sale. Doar adulţii ştiau că pulberea fusese aprinsă de greşeala unei bărbăţii hoinare. Femeile se-ncruntau în faţa bărbaţilor şi începuse să sufle un vânt duşmănos, barând drumul mădularelor necăjite spre porţile rase ale plăcerii.

Selma şi Taos s-au ţinut de cuvânt. Unchiul Sliman s-a lovit de două uşi închise în loc de una, aşa că s-a resemnat şi-a-nceput să doarmă în patio. Calvarul lui a durat o săptămână. A ţipat şi-a fulgerat, le-a ameninţat pe greviste cu dubla repudiere, dar a sfârşit prin a ceda, smiorcăindu-şi pocăinţa şi jurând pe mormântul lui taică-su să nu mai cadă în ispită.

Doar că ruptura fusese deja făcută, mătuşa Selma era rănită sufleteşte. „Nu soţiei i-a pus Sliman coame, ci iubita, femeia care i se dăruieşte şi care-a lăsat totul pentru el“, i-a spus ea Borniei, venită să ia lâna la darac câteva zile după tunderea animalelor. Nebuna i-a răspuns, destul de sardonică şi scandalos de familiară: „Hai, recunoaşte, zi-i mai curând că pizda ta îi duce dorul!” Atinsă la punctul nevralgic, mătuşa Selma i-a azvârlit în cap un polonic, care i-a tăiat adânc muchia nasului. Bornia a plecat smiorcăindu-se şi făcând gesturi obscene.

Selma a început din nou să vorbească despre Tanger, despre viaţa tihnită a oraşului, despre bazarele şi

toaletele acestuia, numind Imciukul scursoare de şobolani şi sporind cantitatea de sare în tocanele pe care le gătea, pentru a-l priva astfel pe Sliman de talentele ei de bucătăreasă, după ce-l văduvise de cele de iubită, într-o bună zi şi-a îmbrăcat haik-ul, a traversat patio-ul în pantofi cu tocuri şi a trântit uşa fără să-l onoreze nici măcar cu o privire pe Sliman, care plângea, chircit sub rodiu. Cu o seară înainte, îşi dezgolise pieptul şi îi mărturisise mamei, puţin cam teatrală, dar pe un ton de mare doamnă: „Uite, aici m-a rănit! Aici sângerez eu!” Şi-am crezut atunci că văd un câmp de grâu arzând în miezul lunii mai.

Însă nu mătuşa Selma este cea care mi-a făcut cunoştinţă cu Driss, ci un compozitor al cărui nume l-am aflat mai târziu, Rimski-Korsakov. Cel care avea să devină stăpânul şi călăul meu era un strălucit medic cardiolog abia întors de la Paris, ajuns la vârsta nervoasă şi rafinată a celor treizeci de ani. Nu mi-ar fi atras niciodată atenţia dacă o libertină ingenuă pe nume Aicha nu s-ar fi aşezat la pian în timpul unei serate desfăşurată la o familie bogată din Marshan[49], cântând *Şeherezada* din memorie, după cum susţinea. Nu mai văzusem pe nimeni interpretând la pian – pentru mine, instrumentul era doar o mobilă ce ocupă un sfert din

---

[49] Marshan, cartier din Tanger.

salon – şi ştiam încă şi mai puţin despre muzica simfonică. Dar se pare că stătea scris ca iniţierea mea în artă să se facă în acest mediu îndrăgostit de cultură, de cea franceză îndeosebi.

Tolănit adânc pe canapea, înconjurat de aceste femei pe jumătate aristocrate, pe jumătate curtezane, Driss spunea glume obscene care le făceau să pufnească în râs, mimând deopotrivă indignarea. Alţi dandy fumau în picioare, care cu un trandafir, care cu o garoafa la butonieră, purtând mustăţi subţiri şi încovoiate după moda otomană, cu spatele ţanţoş. Unii aveau o statură îndesată, cu degete păroase, ca nişte cârnaţi. Mulţi dintre ei fumau.

Între două intrări de patiserie fină, mătuşa Selma, care se-ngrijea ca platourile să circule pe la toţi oaspeţii, nu uita să trimită o ocheadă sau o mângâiere discretă pentru unul sau altul dintre convivi. Şi-mi şoptea, ori de câte ori îmi flutura caftanul ei de culoarea drojdiei de vin pe la nas, despre cutare că e moştenitorul unor imense domenii la Rif, despre altul că e descendentul unei mari familii din Makhzen etc.

Nu erau toţi andaluzi sau *chorfa*[50] şi nici nu proveneau toţi din Tanger. Când mătuşa, în felul ei insidios, a mai trecut o dată pe lângă mine, am gemut de nerăbdare. Asta a făcut-o să râdă: „Cască ochii şi

---

[50] *Chorfa*, coborâtori din Profet consideraţi nobili.

urechile, mi-a şuşotit cu blândeţe. Atenţia asta o să te ajute să nu mori proastă. Şi cine ştie, poate că în curând te vei mărita cu unul din burdufele astea de capră pline cu bani“, adăugă ea pe un ton sever şi serios. Nu mă simţeam prea în largul meu cu fusta cu volănaşe, nici cu încălţările pe care le purtam atunci. Majoritatea femeilor schimbaseră papucii şi ţinuta tradiţională pe balerini şi rochii strânse sus, evazate jos, a cărei. Ţesătură mi se părea scumpă şi aspră deopotrivă. Toate se ondulau din talie. Mă simţeam cam mototoală, puţintel ţărancă şi-mi era ciudă pe mine. Mă luase cu ameţeală şi spatele, până la chiloţii mei de fată cuminte, mi-era ud de năduşeală.

Driss m-a abordat în cursul unei astfel de petreceri. Eram la bucătărie, curăţăm o rodie şi mă răcoream niţel, umezindu-mi gâtul şi pieptul cu un şervet de masă, atunci când şi-a făcut apariţia. S-a oprit pentru o clipă şi, văzându-mă cum tremur ca un iepure sub farurile privirii sale, a murmurat: „Dumnezeule, ce bijuterie de fată!“.

— Iartă-mă! Am venit să caut nişte gheaţă. N-am vrut să te sperii.

— Dar…

A deschis frigiderul, a scos un platou din congelator şi a-nceput să desprindă cuburile de gheaţă:

— Ştii unde-şi ţine stăpâna casei holurile?

— Nu… de fapt sunt o străină!

S-a răsucit, scuturat de un imens hohot de râs.

— Şi eu sunt străin. Dar sper că ai un nume?

— Badra.
— Ah, luna! Ea dă halucinaţii şi migrene!
Şi s-a înfipt lângă mine, ţinând între mâini un bol de porţelan cu gheaţă:
— Mama îmi interzicea să dorm expus atunci când este lună plină. Dar cum eram înnebunit să nu mă supun ei, era obligată, o dată pe lună, să-mi acopere capul cu o pastă de dovlecei şi să-mi adune voma într-un lighean, la marginea patului. E un remediu inventat de ea. Oricum, mi se pare genial să chinui pe cineva cu atâta exactitate!
Până la Driss, nimeni nu-mi povestise o asemenea enormitate despre sacrele mămici musulmane.
S-a apropiat de mine şi m-am lipit, terorizată, de perete:
— Ţi-e frică de mine? Cu numele ce-l porţi, eu ar trebui s-o rup la sănătoasa!
S-a-ndreptat apoi spre imensul salon iluminat de lustre grele precum păcatul, regale ca Versailles-ul, pe care le voi vedea mai târziu, fără Driss, cu doi paşi înaintea amantului meu din acea zi, Malik, cu zece ani mai tânăr ca mine.
Mătuşa Selma m-a găsit în acelaşi loc din bucătărie, împietrită şi lividă, cinci minute după plecarea lui Driss.
— Ce ţi s-a-ntâmplat? Parc l-ai văzut pe Azrael, îngerul morţii!
— Ah, nu, nu-i nimic. Doar că s-a făcut prea cald aici!

— Ei bine, du-te şi fa o plimbare în *riad*[51]. Tu, care adori florile şi miresmele, o să reînvii acolo.

Chiar aşa a fost. Niciodată nu mai văzusem o asemenea puzderie de plante, un astfel de exces floral. Toate miresmele se-nălţau în aer, bogate şi singuratice, unite fratern laolaltă, astfel încât unora nu le puteam identifica nici numele şi nici înfăţişarea. Erau plante de oraş aşa cum nu-ntâlneşti la ţară, sortite să placă ochilor, în vreme ce plantele de la mine de-acasă aveau valoare pentru că serveau ca aliment, fiind culese de pe acelaşi câmp ca şi ciupercile. M-am extaziat în faţa unui gard viu, ai cărui trandafiri păreau gata să se îmbrăţişeze, aplecaţi asupra unei tufe de mentă sălbatică şi liliac. Mi-am spus că grădinarul trebuie că a fost cam nebun de a amestecat atâtea contraste ale naturii.

Fireşte, cel care m-a smuls din reverie a fost Driss. Acolo, în grădină, mi-a luat pentru prima oară mâinile între mâinile lui îngheţate. Acolo mi-a sărutat vârfurile degetelor. Tremuram sub roua ceasului înaintat al serii, cu ochii măriţi şi fruntea în flăcări, când mi-a întors palmele ca să-mi sărute pe tăcute căuşul. Pentru prima oară în viaţă, ţineam o comoară între mâini: capul unui bărbat. Nu spunea nimic, iar buzele îi erau deopotrivă tandre, calde şi uşoare. Fără niciun strop de lubricitate. Totul era desăvârşit: cerul deasupra capetelor noastre,

---

[51] *Riad,* grădină.

imensa tăcere ca un uter protector, suflul reţinut al nopţii. De ce-mi făcea toate astea?

Evident, mi-a venit să plâng. Mi-am reţinut lacrimile, bineînţeles.

A ridicat capul, mi-a păstrat treizeci de secunde degetele, apoi s-a făcut nevăzut în costumul lui alb, paşii scârţâindu-i pe dalele unei alei ce părea la fel de lungă ca şi viaţa mea, aflată atunci abia la început. Când a trecut dincolo de pragul marelui balcon vitrat al salonului, am simţit cum încep să-mbătrânesc. Inexorabil.

Am rămas mult timp în grădină. De una singură. Fără trup. Fără soţ. Fără copii. Am auzit cum este reluată partitura compusă de Rimski-Korsakov, muzică sumbră şi dulce, prin degetele lui Driss, aşezat la pian. Mătuşa Selma mi-a povestit mai târziu, când ne-am întors singure, ca două văduve. În sfârşit, eu eram cea care îmi ofeream o asemenea impresie mie însămi. Ea s-a grăbit să-mi expedieze întrebările, spunându-mi că veghea târzie nu este niciodată bună pentru ten.

Mult timp după aceea, Driss m-a învăţat despre existenţa lui Rimski-Korsakov, aşezând un nume peste notele pe care mi le dăruise Tangerul, distrat, între două uşi. Tocmai întâlnisem bărbatul ce avea să năruiască cerul peste mine şi să-mi ofere cadou propriul meu corp asemenea unei felii de portocală. Cel care mă „vizitase” când eram fetiţă, Driss, iată că se-ntorsese. Driss se reîntrupase.

COPILĂRIA BADREI

L-am întâlnit când eram mică, în apropierea podului care traversează uedul Harrath, într-o noapte liniştită, *lipsită de stele. Tocmai mă pregăteam să trec podul când o mână m-a agăţat de umăr. Întunericul era des şi uedul îşi trimitea vaporii, val de apă caldă într*-un *peisaj mineral şi-ngheţat. Până şi pietrele păreau să fi-ncetat să mai respire. Mi*-am spus: *„Uite, asta e. O să-l vezi în sfârşit pe marele Efrit*[52], cel cu copitele *despicate. O să-ţi soarbă sufletul iar trupul ţi*-l va *arunca peste apă. Mama n-o să-ţi mai strige numele şi* n-*o să-ţi mai vadă niciodată oasele". Dar mâna mi*-a *eliberat umărul şi* mi-a *mângâiat gâtul, înainte să*-mi *preseze cu tandreţe sânii. „Bobocii", cum li se spune la Imciuk sânilor ce mijesc, se pare că nu l-au mulţumit, căci mi*-a *pipăit o clipă fundul înainte să tragă de elasticul chiloţilor mei de puştoaică. Apoi s*-a aplecat *peste sexul meu, imberb şi închis.*

Degete fierbinţi s-au preumblat peste brazda din *mijloc şi atingerea lor era mai curând prietenoasă. Am închis ochii, încrezătoare şi supusă. Un deget s*-a *desprins de lângă celelalte şi a atins un punct necunoscut. Am simţit o arsură uşoară, dar în loc să*

---

[52] Efrit, personaj mitologic şi fantastic negativ din legendele arabe, care apare adeseori şi în O *mie şi una de nopţi.* (N. *T.)*

strâng coapsele, dimpotrivă, le-am desfăcut. Mi s-a părut că aud uedul suspinând, apoi izbucnind în râs.

Mâna s-a retras şi m-am prăvălit peste iarba sclipitoare ca sticla. Cerul a reînceput să sclipească iar broaştele şi-au reluat concertul nocturn. Şi parcă o a doua inimă începuse să bată între picioarele mele, după un veac de amorţeală.

— *A*şadar, pretinzi că ţi-am apărut la Imciuk în acea seară, în apropierea uedului şi că ţi-am trezit grădina secretă în doi timpi şi trei mângâieri? a conchis Driss, cu capul aşezat peste buricul meu, în vreme ce mâinile i se plimbau de-a lungul coapselor mele, la un veac după Buna-Vestire. La urma urmelor, de ce nu? Fiecare dintre noi primeşte într-o bună zi un semn care îi dă de ştire despre cum îi va fi soarta. Dar sunt oare cu-adevărat semnul tău, dulcea mea caisă? Lui Ibliss[53], mincinosul, îi place la nebunie să încurce pistele şi să mistifice adevărul.

Este ciudat că Driss a ales să vorbească în acea zi despre O Satana pe când îmi comenta mărturisirea. Ştiam că mă tachinează şi totuşi moralul mi-a fost mânjit de o uşoară stare de rău. Trăisem o clipă de iluminare. Iar dacă mesagerul din copilăria mea nu era

---

[53] Ibliss, numele islamic al Satanei. (N. R.)

un înger, cu siguranţă că nici demon nu era. Sau niciuna, nici alta, ci doar un bărbat. Bărbatul meu.

De câteva luni în minte parcă mi se rupsese un dig, iar mânia creştea la fel ca o maree violentă. Uram Imciukul, care asocia sexul cu Răul, care-mi interzisese să alerg, să mă caţăr în copaci sau să mă aşez cu picioarele desfăcute atunci când eram copilă. Le uram pe acele mame ce-şi supraveghează fiicele, le controlează mersul, le pipăie pântecele şi le ascultă când fac pipi ca să se asigure că himenul le este intact. O uram pe mama care fusese cât pe ce să-mi „blindeze" sexul şi care m-a obligat să mă mărit cu Hmed. Uram corbii, broaştele râioase şi câinii ghiftuiţi cu hoituri. Mă uram pentru că am părăsit colegiul pentru măritiş şi pentru că n-am spus nimic când Neggafa m-a penetrat cu degetul ca să verifice dacă sunt cu adevărat o naivă şi accept să mor prea devreme.

Asta el îmi spuneam că nu sunt o făţarnică. Că vreau să-nchid ochii, să adorm, să mor şi să înviez cu surle şi trâmbiţe pentru a-l strânge în braţe pe Driss. De când cu Buna-Vestire ce-o primisem pe malul uedului, ştiam deja ce am de făcut: să privesc direct la soare fără să clipesc, chiar cu riscul de-a orbi. Îmi purtam soarele între pulpe. Oare cum am putut să uit asta?

FRUCTUL BADREI

Cum ne-am întors acasă, m-am vârât sub pătură, mi-

am dat jos chiloţii şi mi-am privit micuţul triunghi, neted şi rotunjit, care primise omagiul unei mâini necunoscute, dar pe care o simţeam drăgăstoasă. I-am refăcut traseul cu un deget visător. Cu pleoapele închise şi cu nările fremătânde, mi-am jurat că-ntr-o zi o să am cel mai frumos sex din lume şi că voi impune legea acesteia bărbaţilor şi stelelor, fără milă şi-ntrerupere. Pur şi simplu, habar n-aveam cu ce anume ar fi putut să semene un astfel de obiect, o dată ajuns la maturitate. Şi mi s-a făcut brusc teamă că una dintre femeile din Imciuk ar fi putut să aibă unul la fel de frumos, în stare să rivalizeze cu al meu astfel încât să-mi prefacă jurământul în cenuşă. Aş fi vrut să fiu sigură că, în ceea ce priveşte sexul, adoraţia lumii întregi se va îndrepta exclusiv către al meu.

De aceea, am hotărât să le studiez pe femei, să pândesc o apariţie a bijuteriei lor intime ca să aflu ce model ar putea să-l concureze pe-al meu în frumuseţe şi trăinicie. Dar nu mi-a fost deloc uşor să le surprind. Nici mama, nici soră-mea nu se dezbrăcau vreodată în faţa mea. Şi, deşi mi s-a-ntâmplat să găsesc urme de zahăr caramelizat pe jos sau la chiuvetă, n-am surprins-o niciodată pe mama atunci când se epila. La hammam, femeile se-nfăşoară cu o bucată largă de pânză peste coapse sau îşi păstrează saroual-ul şi, atunci când se pregătesc să se clătească, se-ascund în spatele unei uşi, de unde nu apar decât acoperite cu prosoape, drapate şi lucioase ca nişte statui. Femeile nu se dezbracă

niciodată de faţă cu fetiţele de teamă să nu le răpească iremediabil inocenţa privirii, riscând să le compromită astfel destinul de viitoare soţii.

Vara mi-a îngăduit totuşi să-mi satisfac unele din curiozităţi. Ţărăncile invadaseră patio-urile şi terasele, ajutându-i pe bogaţi să depoziteze cuş-cuş, ardei, roşii, chimion şi coriandru ca rezerve pentru iarnă. În această mână de lucru nevoiaşă şi docilă se amestecau femeile nomade, cu priviri sfredelitoare şi dialect aspru, ghicitoare în zaţul cafelei şi vânzătoare de amulete. Cerşetoarele se mulţumeau să bată la uşă şi să-ntindă mâna, sigure că vor primi o măsură de grâu sau o bucată de carne de oaie uscată.

Îmi petreceam cea mai mare parte a după-amiezei la mătuşa Selma şi la cealaltă soţie a lui Sliman, Taos, în partea de vest al orăşelului. Flăcările cuptorului de pâine fumegau cât era ziua de lungă. Ardei iute, ştiuleţi de porumb şi smirnă ardeu în brasero. Abundenţa încălzea inimile şi le stârnea să-şi dăruiască bogăţia fără oprelişti.

Casa număra două etaje, găzduind fiecare câte patru camere. Selma urca şi cobora sub privirile blajine şi complice ale lui Taos. Nu mai era un secret pentru nimeni că aceasta se ataşase de Selma cel puţin tot atât cât şi Sliman. Ea fusese cea care se dusese pentru prima oară în viaţă la oraş ca să ceară mâna rivalei pentru soţul său. „Eşti nebună! i-au strigat părinţii şi vecinele. E mai tânără decât tine şi este orășeancă. Vei aduce-n

casă o viperă care nu va întârzia să te muşte.

— Ştiu ce se cuvine făcut în casa mea", s-a mulţumit Taos să răspundă. Astfel, împotriva tuturor uzanţelor, tatăl Selmei n-a avut de-a face cu fraţii şi unchii lui Sliman, ci Taos a fost cea care a formulat cererea în căsătorie, ascunsă după o cortină, ca să respecte totuşi un minim de convenienţe.

O dată pe săptămână, negustoresele spanioloaice din Imciuk băteau la uşa celor două soţii complice în fru-fru-ul sever al fustelor negre cu falbala şi în pocnetul panerelor din răchită, pline cu mătăsuri şi diferite articole din argint şi dantelă. Țărăncile veneau în urma lor, cu capul descoperit şi picioarele goale, curioase şi băgăreţe. Spre deosebire de femeile cu dare de mână, acestora li se îngăduia să nu poarte voal fără să fie deloc criticate.

Imaginea unui patio plin ochi, femeile râzând între ele şi lucrătoarele ocupate cu marile munci ale verii, iată o clipă de pură fericire. Însă nu-mi uitam niciun moment jurământul de a scruta totul ca să ajung să înţeleg mai bine. Din păcate, femeile care dărăceau lâna se-ncăpăţânau să-şi ţină picioarele încrucişate. Spălătoresele de cuverturi cu rochiile sumeţite îşi descopereau doar pulpa piciorului, iar cele care se ocupau cu umplerea saltelelor dezvăluiau ceva din crupele grele, dar ascunse cu gelozie în faţa privirilor mai indiscrete.

Doar ţărăncile care împachetau seminţele de cuş-cuş

mă puteau ajuta să le explorez secretul, căci ele se aşezau cu picioarele larg desfăcute în jurul imenselor copăi de lemn în care amestecau apa şi grişul. Mă prefăceam că observ mişcarea mâinilor şi a sitelor, dar atenţia mi se concentra de fapt asupra Borniei, nebuna. Corpolenţa o obliga să se mişte fără încetare, ştergând solul cu imensele-i fese şi transpirând din greu. Ţăranca, ştiută pentru limba-i arţăgoasă şi gesturile obscene, îşi sufleca la fiecare două minute pulpana burnuzului şi-şi făcea vânt. Pândeam nerăbdătoare revelaţia. Nu s-a produs. Bornia mi-a aruncat, ticăloasă şi nesuferită: „Ce te-a apucat să te zgâieşti atâta la mine? Hai, tai-o, du-te altundeva. Dacă nu, o să vezi pe dracu'".

Dar Bornia habar n-avea că exact asta vroiam să văd. Să privesc sexul adult ca să pot face o comparaţie. Am spălat putina fără să mai aştept ceva.

Şi pentru că fetiţelor le era interzis să asiste la conversaţiile femeilor, am învăţat să mă ascund după obiecte, devenind una cu ele, ca să trec neobservată. Le vedeam pe complicele mătuşii Selma şi pe servitoare cum şuşotesc, cum hohotesc, cum se apleacă una peste alta, palpându-şi ţâţele sau pântecele, comparându-şi bijuteriile şi tatuajele. Uneori, Bornia era cuprinsă de accese de inspiraţie. Se ridica în picioare şi schiţa câteva mişcări din bazin, trezind astfel isteria întregului grup feminin. Se-ntâmpla ca soţia lui Aziz ciobanul să preia ştafeta. Înarmată cu un morcov, îşi introducea

impozanta legumă între buci şi schiţa un dans desfrânat, agitând morcovul de sus în jos şi de la dreapta la stânga, legănând din şolduri extrem de lubric. Mame şi soţii râdeau cu toate, îşi plezneau bucile sau pieptul cu mâinile, îşi acopereau gura ori ochii, mimând scandalizarea.

— Opreşte-te! O să sfârşeşti prin a crede în ce faci dacă mai continui, îi striga o vecină.

— Las-o, dragă! protestă alta. Dacă face chestii d-astea, atunci e sigur că Aziz o are extrem de chircită. Şi-o trage şi ea cu ce-i pică la-ndemână!

Sufocată, dansatoarea le răspundea:

— Necredinciosul, el n-are un morcov, ci un mâner de bardă. Când mă străpunge, am impresia că sunt împunsă de cornul taurului.

— Care taur?

— Ăla care susţine pământul pe cap ca să nu se răstoarne peste capetele voastre, păcătoaselor!

Asistenţa se strica de râs.

— Şi tu, Farida? întrebă mătuşa Selma.

Fata imamului răspundea:

— În repaus, o are bucălată şi lucioasă ca o jumătate de lună plină. Dar când se trezeşte, e aidoma paloşului unui războinic al Islamului. Dacă-i fac faţă, este doar pentru a-l provoca să atace şi mai puternic.

— Şi la ureche ce-ţi tot spune?

— Nuuu, nu face decât să necheze ca măgarul lui Chouikh! Uneori, parcă înnebuneşte, aşa de urât face la

terminare!

— Ba nu! intervenea Selma, tachinând-o. Comoara ta îl determină s-o ia razna.

— Apropo, reîncepea discuţia fiica imamului, tu, orăşeanca, ar cam trebui să ne dai reţeta. Cum naiba faceţi voi, orăşencele, să vă păstraţi sexul de culoarea albului de fildeş?

— Ah, e o chestie extrem de simplă, dar n-o să ţi-o spun acum. Ar însemna să fiu nebună ca să dezvălui altor femei arsenalul vrăjitor mele erotice.

— Dar spune-mi măcar ce să fac ca să-mi strâmtez vaginul! Kaddour pretinde că nu simte nimic când mi-o trage, atâta de largă mi-e intrarea şi-atât de greu e să-i atingă fundul.

— Habar n-aveţi de nimic, bandă de muieri în călduri ce sunteţi! N-o să-i împărtăşesc din secretele mele decât *dragei mele Taos!*

Cu ochii strânşi de un surâs maliţios, intervenea şi Taos:

— Faceţi ca ea! Duceţi-vă mai des la hammam! Secretul Selmei este apa. Apa îi dă tenul de piersică şi pielea asta de Roumia[54]!

— Aşa este, lăsa să-i scape mătuşa Selma. Apa este cel dintâi parfum al femeii şi cea mai eficace cremă de frumuseţe a ei. Apoi, ca să vă dau răspuns, perfidelor ce

---

[54] *Roumia*, femininul de la *Roumi*.

sunteţi, trebuie să vă păstraţi sexul proaspăt fi neted. Curăţaţi-l cu o faşă îmbibată cu lavandă şi parfumaţi-i împrejurul cu mosc şi ambră. Nimic nu trebuie să-l dezguste pe bărbat. Nici mirosul, nici atingerea. E bine să dorească să-şi înfigă dinţii acolo înainte de a îndesa şi altceva.

— *Dar nu s-a uitat niciodată la sexul meu, se plângea femeia cizmarului. Ce să mai zic de muşcătură sau de pupătură!*

— *Din fericire, şuşotea fata hammamului. Ar sfârşi prin a orbi, dacă s-ar aventura la aşa ceva!*

— *Orb este cel care ţine-n mână darul lui Dumnezeu fără să ştie a-l mulţumi pentru asta, tranşa mătuşa* Selma întreaga chestiune.

*Din acele după-amieze toride şi parfumate mi-*au *rămas râsul femeilor singuratice şi nostalgia secerişului. Îmi lipsesc faptele cotidiene, ca şi trăncăneala despre ele. Care fuse cea din urmă repudiată a orăşelului? Ce s-*a ales de cei doi epileptici? *Cine are în prezent cel mai gros mădular şi căruia dintre soţi i s-*au mai pus coarne? *Se mai petrec aceleaşi schimburi de reţete pentru eradicarea transpiraţiei, vindecarea de răsuflarea neplăcută, de secreţiile prea abundente, pentru vindecarea vaginelor prea uscate ori prea umectate, corectarea sensului de creştere al perilor pubieni şi depăşirea infecţiilor ce derivă de-*aici?

Să-şi fi vândut Imciukul la solduri secretele medicilor şi şarlatanilor de la oraş? Să se fi resemnat să procedeze la fel ca şi alte urbe, încredinţându-şi jalnicele mizerii grosolanelor puneri în pagini ale jurnalelor tabloide? Habar n-am. Nu citesc ziarele din Tanger. Din respect pentru Driss.

Nici un sex feminin adult n-a catadicsit să mi se dezvăluie pe când eram fetiţă. Noroc cu privirile pe care arunca, oarecum consolator, Moha olarul. Şezând în faţa dughenei sale, mă măsura cu o lăcomie făţişă ori de câte ori treceam pe-acolo. Degeaba iuţeam pasul, respectând consemnul ce interzicea virginelor din Imciuk orice conversaţie cu acest meșteșugar privirile cu care îmi fixa şoldurile îmi dădeau fiori şi trezeau mine dorinţe necunoscute. Moha avea o slăbiciune pentru fete, în special de cele care aveau, ca şi mine, o aluniţă pe bărbie.

Lui Chouikh, patronul gogoşeriei, îi plăcea la nebunie să mă sărute pe partea din spate a rotulei. Cum mă vedea, ieşea de la tejghea, unde clocotea o oală imensă cu ulei încins, mă ridica la tavan şi striga primului venit: „Domnul să ne păzească de micuţa asta atunci când va fi mare. O să fie ca o fântână de miere în satul acesta plin de mărăcini!”, înainte să mă sărute pe

genunchi şi să-mi ofere două sfinge[55] *la fel de aurii ca şuviţa lui.*

Eram tare mândră că aveam doi curtezani ale căror priviri mă atrăgeau ca un magnet. Ceva îmi spunea că-i aveam la îndemână şi că aş fi putut să fac ce vreau din ei. Dar ce? Puterea îmi era inevitabil legată de gură, de aluniţa mea, deforma picioarelor mele şi, desigur, de sexul meu. Pentru asta, era de ajuns să-l văd pe tata cum se uita lung la crupa mamei sau să-l aud pe unchiul Sliman cum se roagă de lalla Selma să-i dea să mestece bucata de gumă pe care ea o parfumase cu propria-i salivă.

Ştiam că în sexul meu stă ascuns ochiul uraganului. Nu ştiam încă dacă era o simplă furtună de nisip, una de zăpadă sau de grindină. Îmi era teamă pur şi simplu că voi muri înainte de a străluci pe cerul Imciukului.

Driss nu m-a violat, nici nu m-a brutalizat. A aşteptat să mă duc eu la el, îndrăgostită, împiedicându-mă-n lungile-mi cosiţe, la fel ca Jazia hilaliana[56]*, fecioară şi novice, fără speranţă, fără cuvinte. A aşteptat să mă dăruiesc lui şi aşa am făcut, sfidând orice bun-simţ. Fără să respect sfaturile mătuşii Selma, care era furioasă dându-şi bine seama ce se petrecea în inima mea.*

---

[55] *Sfinges*, clătite.

[56] Eroină a legendei hilaliene celebră pentru lungimea şi bogăţia părului ei.

— Eşti o idioată! Driss e doldora de bani şi se dă-n vânt după căprioare speriate ca tine. N-aveai nimic altceva de făcut decât să te-ndrăgosteşti? Uiţi că trebuie să te măriţi, toantă ce eşti! Pe ce lume trăieşti? Trăieşti la Tanger, iar taică-tu, Dumnezeu să-l ierte, nu era decât un biet croitor de djellaba.

M-am mulţumit să agit evantaiul din răchită şi să întreţin focul din brasero peste care trona o tajină cu lămâie a cărei aromă pătrunsese până-n cele mai ascunse unghere ale casei. N-aveam cum să nu o respect pe mătuşa Selma, o doamnă ce se-ncăpăţâna să pregătească bucatele pe jar atunci când la Tanger lumea vorbea deja cu admiraţie despre maşinile de gătit care erau aduse din Spania. Mătuşa Selma era cunoscută ca expertă în arta culinară şi chifteluţele ei, dar şi tocana de peşte, stârneau pofta întregului Tanger. Aşezată în spatele ei în bucătăria întunecoasă din casa de pe strada Adevărului, îi observam gesturile şi sticluţele cu mirodenii, visând că voi ajunge într-o bună zi să aflu secretul reţetelor ei. Voiam să gătesc la fel de bine ca ea şi să fac Tangerul să plângă de extaz, tot aşa cum, peste multă vreme, avea să-mi smulgă mie lacrimi de admiraţie cântăreţul Abdelwahab, sub cupola cerului, singură în mijlocul câmpiei, liberă şi mântuită de orice dorinţă. Aproape împăcată.

Driss făcuse cercetări. Ştia că fusesem măritată. N-a spus nimic despre asta şi a avut nevoie de şase luni spre a mă culege ca pe un rod. Mi-a dat tot timpul să

fantasmez gândindu-mă la glasul său, la mâinile şi mirosul său. M-a lăsat să mă coc pe-ndelete, în timpul lungilor sieste la Granada.

Ne-am revăzut de mai multe ori la diferite serate mondene, fără să ne atingem, fără să schimbăm altceva decât o privire sau un salut neutru şi distant. A venit de vreo douăzeci de ori să ia prânzul cu mătuşa mea. Însă niciun cuvânt, niciun gest deplasat. Abia mai târziu am înţeles că acesta era dansul şerpilor. Nici Driss şi nici mătuşa Selma nu se priveau în ochi, dar şi (inul şi celălalt ştiau că deznodământul e fatal. El mă dorea. Ea îmi apăra intrarea, cobră dresată ce-mi proteja trupul plin de furnicături, trup pe care-l cunoșteam aşa de puţin şi pentru care ea voia să negocieze cât mai bine ca să-mi asigure o viaţă confortabilă de rentieră.

Am dezamăgit-o şi niciodată n-a mai sărit în ajutorul rănilor mele femeieşti. Totodată, ştiu că m-a dispreţuit. I-am dat dreptate, mulţi ani după aceea, atunci când nimeni nu se mai gândea să ceară iertare propriilor lacrimi.

Dar în vremea aceea mintea-mi era cu totul în altă parte. La dragoste şi dulcegării. Îmi muşcam buzele ca să le fac mai roşii şi îngânam arii egiptene ca să mă controlez atunci) Driss îşi anunţa prezenţa. Căci de fiecare dată o prevenea pe mătuşă de vizită recurgând la un hamal. Acesta ajungea în general către orele nouă ale dimineţii, încărcat cu două panere grele pline cu fructe şi legume. Găseam întotdeauna şi un pachet cu

swak[57]*, henna, coajă de rodie şi o sticlă de khol. Târziu în după-amiază, atunci când Driss venea în oraş la întâlniri, ghiftuit de tajine şi briouette*[58]*, mătuşa îşi amesteca în apă henna primită, a cărei aromă ameţitoare îmi provoca migrenă. În marele patio, ea şi rândunicile revenite la cuib ciripeau la unison, desprinse parcă de lume şi însufleţite de apa unui izvor fermecat. Păsărelele îşi recâştigau cuiburile şi bărbătuşii. Mătuşa se spăla, se masa, se epila, se picta cu motive în henna, puţin cam libertine, deasupra sânului stâng, de pilda, şi se parfuma cu miresme seci, iar apoi se retrăgea, singuratică şi bizară, în marea ei încăpere plină de cufere garnisite şi de oglinzi pătate, fără să mă mai întrebe dacă mă simt singură. Mai târziu, am înţeles că avea un amant invizibil. Un* djinn *de pe cealaltă lume. Asta m-a deconcertat la început, apoi i-am recunoscut dreptul de a fi liberă, însă fără să încerc vreodată să aflu mai multe. Îmi doream doar să fie fericită.*

Driss m-a instalat în salonul său şi mi-a oferit căpşuni şi albăstrele. Apoi a dat drumul apei în cadă, m-a purtat în braţe şi m-a aşezat îmbrăcată în apa înspumată şi parfumată cu flori de portocal. Muzica lui

---

57 *Swak,* scoarţă de nuc uscată folosită pentru curăţarea dinţilor şi întărirea gingiilor.
58 *Briouette,* un fel de prăjitură.

Chopin răsuna între zidurile casei iar *eu* îi *vedeam părul negru şi aspru de pe piept, deasupra gulerului cămăşii.*

M-a *descălţat şi mi-a dezmierdat degetele şi tălpile. Am îngheţat. Gura şi răsuflarea lui mi*-au ars gâtul, *fugind de-a lungul picioarelor. Sânii mi se umflau şi* sfârcurile *întindeau ţesătura udă care mi se lipise de piele, făcându-mă să par şi mai goală sub privirile lui flămânde. Mi i-a apăsat, muşcându-i,* iar *aceştia aproape că şi*-au *dublat* volumul. Tremuram *înspăimântată ca o pasăre înhăţată de tornadă, cu* pântecele *îndurerat de poftă, contractat de teroare. Ce urma să-mi facă? Şi ce căutam la el?*

M-a *dezbrăcat pe-ndelete, delicat, aşa cum ai descoji o migdală verde de gingaşa ei pieliţă. În aburul ce* plutea în sala de baie, abia de-*i distingeam trăsăturile. Doar ochii mă sfredeleau, săpând în inima şi*-n vaginul *meu, stăpâni ai sorţii mele. Mi-am spus că-s* o târfa. *Ştiam însă că nu era aşa. Sau eram astfel, dar la fel ca zeiţele păgâne din Imciuk, libere şi fatale, nebune de* legat.

M-a *săpunit pe spate şi pe şale, mi*-a acoperit pubisul *cu clăbuc. Părul de-acolo stătea ca o ultimă perdea* între intimitatea-*mi şi privirea lui Driss, numai că degetele acestuia au prins să alunece rapid sub chiloţi şi să-mi desfacă petalele, descoperindu*-mi clitorisul, *întărit ca o boabă de năut, pentru* a-*l apăsa cu un gest tandru şi preocupat. Am gemut, încercând să*-mi scot

chiloţii, dar el m-a împiedicat. M-a întors cu spatele, mi-a înlănţuit coapsele şi m-a determinat să-mi cabrez torsul. Iată, mi-am spus. Eşti jucăria acestui bărbat. Obiectul său. Acum îţi poate smulge limba, sfârteca inima ori te poate aşeza pe tronul regatului Saba.

Dându-mi jos chiloţii, şi-a lipit obrazul de bucile mele, le-a depărtat cu vârful degetelor, atingându-le cu nasul. Mă lichefiasem. Pe urmă, Driss a luat o sticluţă de pe una din etajere, a scurs o picătură de ulei din ea şi mi-a umezit anusul, masându-l îndelung, până când mi-a dispărut orice frică, muşchii-mi relaxându-se pe măsură ce se-nteţea asaltul degetelor lui măiastre. Habar n-aveam ce vroia să facă, dar doream s-o facă. Mai ales să nu-nceteze înnebunitoarea mişcare circulară care mă deschidea lui, vaginul meu deversându-şi fericirea prin lungi firişoare translucide.

Şi a ajuns şi-acolo, a cules seva mi-a sorbit udătura şi mi-a uns fesele cu ea înainte să-şi înfigă dinţii în ele. Nicicând nu mi-a fost mai dragă o muşcătură. Mi-am auzit pântecele cum râde, cum plânge, cum începe să fiarbă. L-am implorat: „Destul, destul“, rugându-mă totodată să nu-nceteze.

După toate astea, şiroind şi gemând, Driss m-a dus până-n pat. Iar când s-a aplecat asupră-mi ca să mă-ntindă, l-am apucat de guler, mi-am lipit gura de a lui, i-am supt limba, descheindu-i nasturii cămăşii ca să-l pot muşca de piept. Râdea, radiind a dorinţă, strângându-mi sânii cu toată mâna, sugându-le

sfârcurile incandescente, în timp ce un deget i se plimba la marginea pizdei mele umezite. Ajunsă la capătul răbdării, am făcut totul ca să aspir vizitatorul indecis. Furia orgasmului *m-a aruncat spre el, gâfâind şi profund ruşinată.*

*Nu m-a lăsat prea mult ca să-*mi revin, mi-a luat *mâinile şi le-a îndreptat spre şliţul pantalonilor,* privindu-*mă cum îl desfac. Am descoperit, incredulă un membru viril depăşindu-le în tărie şi mărime pe toate cele pe care le văzusem înainte. Mădularul lui era brun şi copt, cu pielea mătăsoasă iar glandul era* impresionant. *Mi-am aşezat buzele pe el, improvizând o mângâiere care îmi fusese necunoscută până-*atunci. *M-a lăsat să o fac, m-a privit în pragul leşinului. Îl aveam în gură şi prin magia acestui unic contact pântecele mi* se cutremura *de contracţii. Habar n-*aveam *ce fel de fiară mi se agita acolo şi nici de ce mădularul ăsta îmi producea atâta plăcere intrând şi ieşind printre buzele* mele, *frecându-mi-se de cerul gurii, izbindu-mi-se încetişor de dinţi. Driss rămăsese în picioare,* cu ochii *închişi, abdomenul lui plat umplându-mă de parfumul ambrat al sudorii şi pielii sale.*

*S-a desprins din gura mea şi mi-*a ridicat *picioarele. Şi-a orientat glandul către vagin. M-am împins ca să-l ajut să mă penetreze numai că o arsură atroce mi-*a *înfrânat elanul. A revenit, încercând să* intre, *dar s-a lovit de un spaţiu neprevăzut de îngust, a dat înapoi spre a forţa din nou trecerea. Gemeam, dar nu de*

plăcere, ci de durere, umezită la maximum şi totuşi neputincioasă să-l înfig în mine. Mi-a luat chipul între mâini, mi-a lins buzele, râzând apoi în timp ce le muşca:

— Pe cinstea mea, tu eşti încă virgină!

— Nu, însă nu ştiu ce mi se-ntâmplă.

— Exact asta se petrece cu femeile care îşi uită multă vreme de corp.

A observat că mi-este rău şi-atunci mi-a mângâiat spatele, semănând pe el lovituri cu vârful limbii şi muşcături uşoare, aspirându-mi apoi îndelung labiile mici. Însă nu şi-a pierdut nicio clipă erecţia, căci mădularul îmi lovea mândru pântecele, fesele şi picioarele.

Doar când mi-a fixat spatele cu o pernă, înfigându-şi sexul la intrarea în fructul meu, insistând să alunece centimetru după centimetru, abia atunci a izbutit să mă umple, dilatându-mi pereţii interiori abundent umeziţi, frământându-mă pe dinăuntru şi crucificându-mă cu lungi mişcări liniştite, în timp ce transpiraţia-i picura peste sânii mei. A ştiut cum să mă deschidă, să mă posede, să mă dilate până la sufocare, să-mi stimuleze plămânii şi fibrele infime ale pântecelui. Sperma i-a ţâşnit în jeturi lungi şi mi-a umezit ca o ploaie mucoasele, spălându-le de răni.

A rămas apoi mult timp ghemuit la pieptul meu şi abia când s-a mişcat în căutarea pachetului cu ţigări i-am văzut lacrimile.

Nu m-a lăsat să mă îmbrac, nici să-mi trag chiloţii umezi, mulţumindu-se să-mi zâmbească văzând cum îmi apăr cu palma intimitatea. Îl simţeam descumpănit, emoţionat de pudoarea şi, deopotrivă, de neîndemânarea mea. A şoptit, cu ochii întredeschişi: „Ah, dacă te-ai vedea!“ Mi-a fost teamă că ar fi putut să-l dezguste vreun detaliu al corpului meu. Mi-a ghicit teama, mi-a legat mâinile la spate şi mi-a supt gura, vârându-şi capul între picioarele mele. M-am înmuiat de tot, terminată de plăcere şi durere. A doua mea dezvirginare îmi făcuse de nesuportat până şi cea mai măruntă mângâiere.

— În noaptea asta rămâi aici, Badra, pisicuţa mea rănită, m-a rugat Driss.

— Dar mătuşa Selma n-o să închidă un ochi toată noaptea.

— Las' că mă ocup de ea mâine. Şi-acum, uite ce ţi-am pregătit.

A scos din buzunarul interior al sacoului o cochetă cutie de bijuterii bleu închis. În ea sclipeau două diamante. Două picături de apă limpede. I-am înapoiat cutia deschisă.

— Ce faci?

Am tăcut, tulburată de prea multe sentimente contradictorii.

— Se-mplineşte o lună de când tot te aşteaptă. N-am ştiut cum să ţi le dăruiesc fără a te jigni.

Mi-a luat mâinile între-ale sale, aşa cum făcuse şi-n

prima seară, şi le-a dezmierdat cu un sărut.

— Te-aştept de mult timp, Badra.

L-am privit, murind de dorinţa să-l cred, însă îmi pierdusem încrederea în bărbat după ce fusesem copleşită de mascul.

— Eşti o hurie, ştiai? Căci doar huriile îşi recapătă virginitatea după fiecare coit.

I-am replicat, plină de o mânie rece şi aproape sarcastică:

— Iar tu eşti la fel ca ceilalţi! Vrei să fii cel dintâi!

— Dar sunt cel dintâi! Şi puţin îmi pasă de ceilalţi şi de ce vor ei. Te vreau pe tine, lotusul meu, fluturaşul meu!

Mi-a pus la ureche picăturile de diamant, apoi mi-a sărutat lobul cu vârful limbii. Abia atunci mi-am dat seama că stătea absolut gol în faţa mea şi că mădularul îi era în continuare sculat. Mai rău: am descoperit că nu mă săturasem de sărutările şi de sperma lui.

Dorinţa este molipsitoare, iar Driss s-a vădit plin de ingeniozitate. Mi-a desfăcut cu forţa picioarele, mi-a netezit carnea boţită, apoi mi-a aplicat un pansament balsamic pentru a-mi vindeca iritaţiile. Pe urmă şi-a aşezat membrul între sânii mei, pe care i-a apropiat spunându-mi, mai în glumă, mai în serios:

— Fiecare porţiune a pielii tale este un cuib al dragostei şi o fântână a extazului.

Am roşit, amintindu-mi de puterea absolută cu care îmi cercetase cele mai ascunse cotloane ale trupului.

Dar tot n-am reuşit să mă simt vinovată, decăzută sau ultragiată. Mădularul îi aluneca înainte şi-napoi între sânii mei, lovindu-mi încetişor buzele la sfârşitul fiecărei curse. Când mi-a acoperit pieptul cu laptele său, am suspinat, de-a dreptul sătulă. Şi-a întins delicat licoarea pe gâtul meu, apoi mi-a pus un deget pe buze ca s-o gust. Driss avea un gust dulce-sărat.

Am tresărit când mi-a şoptit la ureche:

— Într-o zi o să mă bei! Când te vei simţi pe de-a-ntregul în siguranţă.

Mi-a venit să-i răspund „niciodată“, însă mi-am amintit de plăcerea pe care tocmai mi-o dăruise. Gustul eternităţii. Lumea devenise dintr-o dată mângâiere. Se transformase brusc în sărut. Iar eu nu eram decât o floare de lotus plutitoare.

A doua zi, nu numai că mă-ndrăgostisem de Driss. Şi sexul meu ajunsese să-l venereze.

Fericirea? Să faci dragoste din dragoste. Este inima care ameninţă să explodeze pentru că bate, atunci când o privire cum alta nu-i îţi mângâie gura, atunci când o mână îţi picură puţină sudoare pe genunchiul stâng. Este saliva fiinţei iubite care ţi se prelinge pe gât, dulce, transparentă. Este gâtul ce se lungeşte, depăşindu-şi oboseala şi limitele, transformându-se pur şi simplu în infinit pentru că o limbă l-a parcurs integral. Este lobul urechii care pulsează ca un pântece. Este spatele care delirează şi inventează sunete şi tremură pentru a spune

„te iubesc Este piciorul care se ridică, supus, sunt chiloţii care alunecă aidoma frunzei, inutilă şi resemnată. Este o mână care pătrunde în codrul părului, trezeşte rădăcinile acestuia pe pielea capului şi le hrăneşte, fără s-o ştie, cu tandreţea mângâierii sale. Este teroarea că trebuie să te deschizi şi incredibila forţă de a te oferi, atunci când lumea întreagă nu e decât o pricină ca să izbucneşti în plâns. Fericirea este Driss, rigid pentru prima oară în lăuntrul meu, ale cărui lacrimi se prelungeau în scobitura umărului meu. Fericirea era el. Eram eu.

Şi totul restul nu era decât mulţimea gropilor comune *şi a gropilor de gunoi.*

NOAPTEA DEFLORĂRII

Petrecerea se terminase şi eram gata să plec, renunţând la orice speranţă de a mă întoarce la casa părintească. M-am aplecat asupra mamei şi, aşa cum cere tradiţia, i-am şoptit: „Iartă-mă pentru răul pe care *ţi l-am făcut”.*

*Formula pecetluia despărţirea. Fratele meu s-*a *aplecat să mă descalţe. A pus ceva mărunţiş într-*unul dintre pantofi, *apoi m-*a *dus în braţe în afara casei. Măgarul socrului Naimei mă aştepta ca să mă transporte la* noua mea *familie, cinci sute de metri mai departe.*

— Ne trebuie un băiat! Repede! striga Chouikh,

patronul gogoşeriei.

Un băieţel trebuia să mă-ntovărăşească în scurta mea călătorie ca să-mi poarte noroc. Am murmurat: „îl vreau pe văru-meu, Mahmoud”. Să invoci un bastard, despre care se spune că aduce nenoroc, pentru ca destinul, resemnat, să-ţi dăruiască progenituri masculine, nu era un gest lipsit de tupeu. Am primit ceea ce voiam şi am putut să-l strâng în braţe pe fiul lui Ali în văzul şi auzul tuturor femeilor gata-nfuriate.

Unchiul Sliman ţinea hăţurile animalului şi înainta, cu spatele lui mare şi rond, având turbouch[59]-ul *desfăcut. Un catâr condus de un altul, şi mătuşa Selma era departe.*

Soacră-mea mă aştepta, flancată de cele trei fiice mai mari. Exclamaţiile lor erau stridente şi migdalele pe care le azvârleau în semn de bun venit erau tari ca piatra. Sliman m-a apucat de mijloc şi m-a depus în faţa alaiului de cotoroanţe.

Neggafa şi Naima m-au însoţit până-n camera nupţială. Soră-mea a ţinut să mă dezbrace, supărând-o pe Neggafa, căci tradiţional era datoria sa. Mi-a descheiat în tăcere rochia şi-atunci i-am şoptit:

— Şi-acum ce se v-a-ntâmpla?

Fără să ridice privirea, mi-a răspuns tot în şoaptă:

— Exact ce s-a-ntâmplat între bărbatu-meu şi mine în

---

[59] *Turbouch*, pălărie masculină tipică turcilor şi arabilor.

ziua în care ai dormit la noi, în camera noastră. Sper că ai înţeles.

Prin urmare, ştia că ştiam. Neggafa a început să-şi debiteze sfaturile:

— Imediat ce plecăm, să-ţi agiţi de şapte ori pantoful în faţa uşii zicând: „Deie Domnul ca soţul meu să mă iubească şi să nu se uite la alta în afară de mine".

Şi-a buzunărit corsajul, de unde a scos un săculeţ:

— Pune praful asta în paharul cu ceai de pe masă. Fă aşa fel ca bărbatu-tău să bea câteva înghiţituri.

N-a mai avut timp să mi-l dea, căci soacră-mea şi-a făcut apariţia în odaie fără să se anunţe în vreun fel, ţinând în mână un brasero ce degaja aburi groşi de tămâie.

— Fiu-meu o să sosească în curând, trâmbiţă ea. Grăbiţi-vă.

Naima mi-a scos sutienul, apoi chiloţii. Aproape că mă podidea râsul, până-ntr-atât de obscen putea să devină orăşelul meu decent din clipa în care era sigur de bunul curs al lucrurilor şi de calea lor cea dreaptă.

Înainte să mă dea-n grija lui Hmed, Neggafa mi-a murmurat la ureche:

— Pune-ţi cămaşa sub fund, astfel încât să se păteze de sânge. E din bumbac şi urmele de sânge vor fi vizibile.

Apoi a adăugat, severă:

— Nu-i îngădui să-şi lase sămânţa în tine. Vei avea sexul prea umed, iar bărbaţii nu agreează asta.

Lungeşte-te în pat. N-o să-ntârzie să ţi se alăture.

Soră-mea, la rându-i, s-a aplecat să-mi şoptească:

— Închide ochii, muşcă-ţi buzele şi gândeşte-te la altceva. N-o să simţi nimic.

M-am trezit singură, cu rochia de mireasă zăcând ca o blană de oaie la piciorul patului. M-am oprit în faţa oglinzii de la dulapul masiv şi m-am privit, goală din cap până-n picioare! Pielea îmi strălucea în lumina lumânărilor, lucioasă şi netedă. Pe spate, părul îmi cădea cascadă, desenele cu henna înmiresmându-mi toată lungimea braţelor. Sânii împungeau aerul, fermi şi obraznici. I-am acoperit cu mâinile. Oare ce-or să descopere, ce-or să-ndure? Se spuneau atâtea poveşti despre noaptea nunţii şi supliciile ei. Dar şi atâtea scandaluri.

Văru-meu Said a ajuns de râsul lumii până hăt departe, povestea fiindu-i cunoscută şi în bordeiele din Algeria. Şmecherul care odinioară îmi oferise sexul curiozităţii micilor lui prieteni de joacă n-a îndrăznit să-l înfrunte pe cel al neveste-sii, dovedindu-se un adevărat îngeraş de adolescent. A dat să fugă, spre disperarea apropiaţilor şi prietenilor.

— Ce te-a apucat, eşti sau nu bărbat? i-a strigat unul dintre aceştia, depăşit de situaţie.

— Ia-o-ncet. O să mă duc, dar nu mă împinge-ţi de la spate!

— Te laşi rugat să călăreşti o femeie?

— Lăsaţi-mă să respir!

Şi-atunci, din rărunchi, taică-su a tunat, nebun de furie:

— Biiine, ori te duci tu, ori mă duc eu în locul tău!

Said s-a dus, dar n-a izbutit să o defloreze pe Noura, nevastă-sa. Atunci, mama lui a spus că e deocheat. Maştera a intrat în camera mirilor, s-a dezbrăcat şi i-a poruncit amărâtului de fiu-su să-i treacă de şapte ori printre picioare. Probabil că remediul a folosit, căci Said şi-a regăsit imediat bărbăţia şi a reuşit în fine să o dezvirgineze pe Noura, care a tot urlat şi sângerat.

M-am cutremurat. M-am întins în pat şi m-am înfăşurat în cuverturi, goală şi părăsită de toată lumea.

Redeschizând ochii, l-am zărit pe Hmed în picioare, în faţa mea. Era a treia noastră întâlnire, după cea de logodnă şi cea de Aid, când venise să aducă darul de moussem[60]. Nu ştiu dacă din pricina oboselii sau a emoţiei, dar Hmed mi s-a părut mai bătrân decât mi-l aminteam. S-a aşezat pe marginea patului, m-a privit, apoi şi-a trecut timid mâna peste gâtul şi sânii mei. A murmurat: „Iată o bucăţică demnă de un rege!“.

S-a descălţat, a-ntins un covoraş pe duşumea „s-a prosternat de două ori. Apoi s-a aşezat în pat, lângă mine.

N-am izbutit să-i văd decât pieptul şi braţele

[60] *Moussem* înseamnă la origine anotimp, dar desemnează curent cadoul oferit logodnicei de sărbătoarea de Aid ori la sărbătoarea dedicată celebrării unui sfânt.

acoperite cu păr alb. Mi-a aşezat o pernă sub şale şi m-a tras cu brutalitate înspre el. Buza de jos îi tremura, plină de bale. Aveam sub fund cămaşa de noapte, iar pe Hmed peste piept. Mi-a depărtat picioarele iar membrul i s-a ciocnit de sexul meu. Bornia râdea pe câmp şi hohotele ei demente făceau morcovii să tremure. Sexul care bâjbâia între picioarele mele mi se părea orb şi tembel. Mă durea şi mă contractam la fiecare din mişcările lui. Asistenţa făcea gălăgie la uşă, tot cerând să le dau cămaşa cu dovada fecioriei. Am încercat să mă eliberez, dar Hmed m-a ţintuit sub greutatea lui şi, cu sexul în mână, a-ncercat să mă pătrundă. Fără succes. Asudând şi gâfâind, Hmed m-a culcat pe blana de oaie, mi-a ridicat picioarele aproape dezarticulându-*mă şi şi-a* reluat atacurile. Buzele îmi sângerau iar pântecele îmi ardea. Brusc, m-am întrebat cine era *bărbatul ăsta. Şi ce făcea el acolo, opintindu-*se *deasupra mea, boţindu-*mi coafura şi *împuţindu-*mi cu *răsuflarea lui amintind de mirosul unui cadavru în putrefacţie arabescurile aromate ale tatuajelor din henna*?

*În cele din urmă a renunţat, ridicându-*se brusc. Cu *şalele acoperite de un prosop, a deschis uşa, strigând-*o *pe mă-sa. Maştera şi-a vârât instantaneu capul, cu Naima pe urme.*

*— Oh! a răcnit soră-*mea.

*Nu ştiu ce a văzut, dar se pare că spectacolul nu era din cele mai plăcute. Soacră-*mea spumega de furie,

înţelegând că noaptea nunţii se soldase cu un fiasco.

Mi-a despărţit plină de autoritate picioarele, strigând:

— E neatinsă! Buun, atunci n-avem de ales! E musai să o legăm!

— Te implor, nu fă asta! Aşteaptă puţin! Cred că ea este mtaqfa[61]*. Mama a „blindat-o“ pe când era puştoaică şi a uitat să-i desfacă protecţia.*

Vorbeau despre un rit străvechi, la fel de bătrân ca şi Imciukul, care constă în a închide calea de acces la himenul fetelor prin formule magice, făcându-le astfel de neatins sexual chiar şi pentru soţii lor, dacă nu li se aplică un rit contrar, de ridicare a protecţiei. Dar eu ştiam prea bine că Hmed îmi produsese o impresie atât de îngrozitoare, încât trupul meu se scârbise definitiv. Iată de ce nu izbutise să mă pătrundă.

Soacră-mea a-nceput să-mi lege braţele de barele patului cu eşarfa şi Naima ţi-a asumat sarcina de a-mi bloca picioarele. Împietrită, mi-am dat seama că bărbatu-meu avea de gând să mă dezvirgineze sub privirile soră-mii. M-a rupt în două cu o lovitură seacă şi-am leşinat pentru prima şi singura dată în viaţă.

Dovada deflorării mele circula din mână în mână. De la soacră-mea la mătuşi trecând pe la vecine. Bătrânele

---

[61] *Mtaqfa* este denumirea ce se atribuie tinerei al cărei himen a fost legat sau „blindat” astfel încât aceasta să nu fie deflorată de vreun bărbat înainte de măritiş.

şi-au clătit ochii cu ea, încredinţate că-şi pot preveni orbirea. Cămaşa murdară de sânge nu dovedea de fapt nimic, decât eventual prostia bărbaţilor şi cruzimea femeilor transformate în sclave.

Oricum, un lucru era cert: Hmed avea să facă amor cu un cadavru timp de cinci ani cât a durat hidosul nostru mariaj.

De câte ori m-am întors să sărut gura lui Driss în acea noapte, prima pe care o petreceam în altă parte decât acasă la mătuşa Selma? De douăzeci, de treizeci de ori? Tot ce contează e că atunci mi-am pierdut virginitatea. Cea adevărată.

De-atunci, sufletul meu a devenit peronul unei gări unde aştept în picioare ca să-i pot privi pe bărbaţi cum se prăbuşesc.

La-nceput, n-am fost de acord ca Driss să-şi introducă limba-n sexul meu, şocându-mă lipsa lui de pudoare. Au fost de-ajuns însă câţiva atomi de secundă, atunci când buzele lui mi-au atins muntele lui Venus, ca să simt că universul se clatină, mările se revarsă şi planetele pulverizându-se. O lumină mi-a fulgerat trupul şi capul, incendiind tot ce trăisem până atunci. Habar n-aveam că o astfel de sărutare putea să atingă o asemenea intensitate şi nici nu ştiam că un bărbat este capabil să mi-o ofere.

Şi pentru că Driss şi-a vârât limba-n sexul meu, am hotărât să-l epilez. Să-mi privesc goliciunea înainte să-l

revăd. Vroiam să ştiu exact cum arată fiara ce-şi salivase atât de îngrozitor pofta pentru Driss, la adăpostul perilor ondulaţi şi iubitori de mângâiere, şi care era în stare de orice ca să primească din nou gura pricepută şi râzătoare în teaca ei, ca să reia nebuna fericire trăită cu o zi în urmă.

Complicată treabă. A trebuit să supraveghez cu atenţie zahărul caramelizat, să-l amestec mult timp ca să devină moale, dar fără să curgă. Să-ţi epilezi sexul nu-i acelaşi lucru cu a te epila pe picioare sau la subraţ. Îmi era teamă să-nfrunt lâna deasă ce dormita între coapsele mele, liniştită şi secretă, după nefericitul meu măritiş, acea epocă în care soţul meu mă poseda aşa cum un picior de scaun se prinde-n covor, egoist şi fără să ştie ceva despre pliurile şi ascunzişurile trupului meu, despre dorinţele pe care mi le descopeream arzătoare şi rebele.

Durerea înţeapă crunt atunci când limba de caramel se lipeşte de muntele lui Venus. Am oroare de suferinţa fizică. Plină de curaj, întind ceara pe labiile mari şi descopăr, descumpănită, că mai există peri şi pe suprafaţa interioară, acolo unde carnea este atât de sensibilă şi de strălucitoare, atât de secretă. O picătură de ceară, apoi două. Durerea trece rapid şi este urmată de plăcere, care-i ia locul, trădătoare. Cum de se-ntâmplă asta? Nu ştiu. În loc să se contracteze şi să se zbârcească, carnea străluceşte, se umflă iar intrarea în vagin se umezeşte. Plasturele de ceară alunecă, nu mai

găseşte vreun perete de care să se lipească. Carnea, netedă, nu-i mai oferă nicio priză. La fiecare trecere, bulgărele de ceară se parfumează cu seva mea. Sexul e înfiorat de plăcere, îmi dau seama de asta, e înnebunit să-l epilez, chinuindu-l. Dorinţa, ca o explozie, îmi sparge capul. Devin complicea acestei cărni necunoscute, capricioase şi imperiale. Mă temeam să nu-mi fac rău dar uite că pizda se bucură, trezită pe de-a-ntregul. Labiile mici, încreţite, se zbat sub mâna mea murdară de ceară. Cât pe ce să leşin. Sub jetul de apă caldă care diluează câteva cocoloaşe de zahăr întărite pe piele, privesc un sex durduliu şi mătăsos, asemănător cu cel pe care-l descopeream când eram fetiţă, sub pătură, şi care astăzi este plin şi pârguit ca un fruct. Prudentă, apoi din ce în ce mai frenetică, îl explorez din nou, încununat de o virginitate perversă şi superbă. Îi place. Nu am la îndemână nici mădularul lui Driss, nici morcovul dementei de Bornia. Îl strâng şi îl frământ, severă. Parcă vrea mai mult. Clitorisul scoate nasul, eliberat, ca o limbă de foc. Mă predau. Dorinţa mă inundă. Vreau. Mă vreau. Pe mine. Cu degetul mare îmi provoc o erecţie sublimă. Clitorisul mi se propteşte în arătătorul milos şi înţelegător, care nu ezită să-i susţină rigiditatea. Şi beţia. Comprim această masă de apă şi foc ca pentru a o pedepsi. Sexul meu m-a învins. Este fericit, iar eu vibrez până-n vârful degetelor de la picioare de fericirea lui. Mai mult decât orice, suprafaţa lui moale şi albă este cea care mă aţâţă. Mă bucur de şi

prin acest sex gol, care mă sfidează. E-atât de frumos, c-ajung să-nţeleg de ce vor bărbaţii să-l pătrundă cu limba. Nu mă masturbez: nu, eu fac dragoste cu fiara preafericită care-şi trăieşte fără ruşine plăcerea sub degetele mele. Ea nu oboseşte să curgă, eu nu-ncetez să-i spun: „încă o dată, încă o dată…“. Să mori de râs: m-am îndrăgostit de propria-mi pizdă. Într-o singură noapte, am parcurs cu un pas spaţii infinite, am trecut dincolo, în oglindă ca să mă regăsesc în sfârşit.

L-am revăzut pe Driss a doua zi, apoi a treia zi şi-n toate celelalte care-au urmat. Făcea tot ce vroia cu trupul meu, iar eu îi priveam minunile, înmărmurită. Fiecare cuvânt, fiecare privire mai mătura câte o spaimă, o ignoranţă sau o falsă pudoare învinsă. Pielea mi-a devenit mult mai suplă, răsuflarea mai destinsă. Învăţam fără tihnă, aspirând galaxiile şi scuipând găurile negre.

Eram fericită şi mătuşa Selma o ştia. Nu era de acord cu alegerea ce-o făcusem, dar îmi binecuvânta corpul, care îşi exhala esenţele rare în deplină armonie cu plantele căţărătoare din curtea casei sale. Într-o zi, pe când spălam cu apă duşumeaua odăii sale, s-a oprit brusc, şi-a aranjat şalul, iar apoi a aruncat pe un ton distrat:

— Fă ce ştii ca să nu rămâi grea. Nu pentru tine, ci pentru copil. Necredincioşii sunt cruzi cu bastarzii.

Nu ştiam cum să evit o sarcină. Mătuşa a ghicit, căci a revenit asupra chestiunii ceva mai târziu, pe când rula

pastele, cu sita strânsă între pulpe:

— Ai de ales: fie încerci reţetele arăbeşti, fie îl întrebi pe toubib-ul tău care este procedura la nazarineni.

Ştiam că era neliniştită şi i-am apucat mâna ca s-o sărut. Şi-a retras-o imediat şi a surâs, învinsă:

— Sunt nebună de furie. Nebună!

— Dar mătuşă, dragostea este un păcat frumos…

— Da, atunci când e împărtăşită.

— Dragostea nu este raţională!

— Însă Driss, cât îl priveşte, e perfect raţional. Niciodată un burghez ca el n-o să ia de nevastă o fată de la ţară! Tu crezi că Tangerul o să-ţi îngăduie aşa ceva? Este medic, bogat, celebru şi generos cu femeile. Mamele sunt gata să-l lingă-n cur, doar-doar s-o căsători cu fiicele lor. Unele sunt chiar în stare să-i aterizeze în pat, numai să le devină ginere!

— Cum aşa? Dar asta este h'ram[62], de şapte ori interzis de Dumnezeu, nu o dată!

— Domnul interzice ceea ce vrea, însă creatura Lui face tot după cum o taie capul. Cere-l doar să îndepărteze de calea ta Fiara travestită în bărbat sau în femeie! Şi nu uita mai ales că El iartă multe, dar nu-l simpatizează în mod deosebit pe cel care-L ofensează. Un copil lipsit de nume este ceva îngrozitor! Să nu faci un copil pe care lumea nu-l doreşte, chiar dacă tu l-ai

---

[62] *H'ram* sau *haram*, gest interzis, ilicit.

vrea. Nu mă omorî înainte de soroc, Badra! Mai am încă atâtea de făcut.

Mi-am privit pântecele şi-am zâmbit: nu mă simţeam deloc dotată pentru maternitate. Tot ce vroiam era să mă iubesc şi s-o fac cu Driss. Din păcate, n-am îndrăznit să-i spun asta mătuşii Selma.

După cum nu i-am spus, mulţi ani după aceea, că dacă n-am fost în stare să aduc un copil pe lume, asta s-a datorat faptului că n-am găsit un tată care să aibă grijă de el.

În relaţia cu Driss mi-am schimbat limbajul şi înfăţişarea, ca şi felul de a gândi. Nu săvârşeam niciun păcat, căci nu furam nimic nimănui, convinsă fiind, de altfel, că lumea nu face doi bani fără imensa înflăcărare a iubirii, pentru care eram pregătită, cu inima integral deschisă. Sufletul meu îl iubea pe Driss şi se gândea la cerşetorii ce-şi înalţă mâinile către Dumnezeu, sărmani pe care oamenii îi reped, distraţi şi zgârciţi. În fiecare vineri dăruiam pâine bătrânilor acoperiţi cu zdrenţe şi plini de bube de pe treptele moscheii. Aveam conştiinţa nepătată, ca pe timpul când, şcolăriţă, aşezam o centimă în palma lui Hay, cerşetorul ce-şi făcea veacul în spatele moscheii din Imciuk. Inima mea îl iubea pe Driss, bătând să-mi spargă timpanele: „Gata cu Imciukul! Gata cu bigoţii care îi preferă pe asceţi profeţilor, transa rugăciunii şi incantaţiile versetelor. Gata cu efriţii şi spiritele rele, cu ţapii şi imamii cu copite! Binecuvântaţi fie Domnul, grâul şi măslinii. Binecuvântate fie inimile

temătoare şi coapsele purificate cu apa curată a stelelor”.

Ne întâlneam, Driss şi cu mine, în apartamentul lui de pe bulevardul Libertăţii, una dintre numeroasele proprietăţi imobiliare pe care le stăpânea la Tanger. Amantul meu administra o imensă avere, moştenită din partea unei bunici din Fez, al cărei unic nepot era. În ciuda faptului că avea o fiică, bătrâna dorise să-l numească moştenitor pentru a-i conferi un statut la care moartea prematură a tatălui său i-ar fi interzis accesul, potrivit regulilor jurisprudenţei. Driss mi-a explicat, pătimaş şi frivol, subtilităţile dreptului musulman şi felul în care bunică-sa izbutise să dejoace mecanismele acestuia, graţie fatwei[63] unui muftiu din cartier. Însă banii îl făceau să râdă, căci îşi iubea profesiunea de medic cardiolog, pe care o practica cu un talent uimitor, recunoscut atât de colegii de breaslă, cât mai ales de pacienţi.

— Am primit averea bunicii doar pentru că ştiam că nu puteam face dragoste, ea şi cu mine. Dorea să mă vadă strălucind, de aceea m-a trimis la un liceu arab pe vremea când moda cerea să-mi tocesc coatele pe băncile şcolilor franceze. Grozavă femeie!

Driss iubea Marocul până-ntr-atât încât refuza să-şi

---

[63] *Fatway* aviz juridic. (N. *T.)*

deschidă un cabinet în oraş, estimând că adevăratul lui loc era în sistemul public de sănătate. Părăsise Fezul şi se instalase la Tanger având acest unic ţel. Uneori, asculta muzica lui Oum Koulthoum şi se declara pasionat de literatura arabă, precum şi de libertinii epocii clasice. L-am citit pe Abu Nawas sub privirea-i lacomă şi umedă, descoperind astfel o libertate care nu ţine de lumea asta. Iubitul meu a fost cel care mi-a vorbit întâia oară de Patima lui Hallaj[64]. Slavă Domnului, căci puţin îmi păsa de aşa ceva. După cum nu-mi păsa de lista de iluştri vizitatori pe care mi-o tot înşira, nazareeni „îndrăgostiţi lulea de această puicuţă trândavă cu picioarele desfăcute care este Tangerul, pe jumătate dulceagă, pe jumătate porcoasă şi care are faima de a-i putea mântui de moarte" – printre care un Paul Bowles, ce locuia nu departe, un Tennessee Williams, care se oprise la Minzah[65] şi un anume Brian Jones, care prinsese rădăcini în cartierul interpreţilor din Jajouka[66].

Uneori mă cufundam în efortul de a-l descrie cu precizie. Nu era propriu-zis un tip frumos. Avea însă o zvelteţe asasină, nişte muşchi lungi şi fini sub pielea de culoarea pământului ars şi care îmi dădea fiori, nişte

---

[64] Al-Hallaj, cea. 858 – 26 martie 922 d.Hr., a fost un scriitor persan şi unul dintre predicatorii majori ai sufismului *(N. T.)*.

[65] Minzah, cartier al Tangerului.

[66] Jajouka, grup muzical.

picioare subţiri, iar chiloţii i se umezeau subit. După forma degetelor lui, lungi şi delicate, se putea ghici un sex otrăvit, din acelea care navighează până departe în mare, nesătule şi neobosite. Mă număram printre acelea care nu se mulţumesc să o facă o singură dată. Driss m-a ajutat să descopăr asta.

Râdea şi dinţii lui îmi stârneau pofta să muşc din buzele-i pline, să inspir aroma spaţiului dintre nas şi gură, acolo unde tutunul lasă urme invizibile şi unde ador să-mi petrec umezeala limbii. De-atunci a început să-mi placă mirosul de tutun ori de câte ori se amestecă în uşoara transpiraţie a epidermelor brune.

Iubitul meu îşi petrecea majoritatea timpului liber citind şi imaginând glume pentru seratele din înalta societate. Vorbea despre femei, despre fesele şi sânii lor fără să clipească, cu veselie şi ferocitate, cu membrul sculat şi mâna pofticioasă. Bea, se-mpleticea, se scărpina pe fund, se plimba printre mobile, discuri şi bibelouri, gol şi perfect dezinvolt, râdea când îi ceream să privească în altă parte şi să nu se mai holbeze la corpul meu atunci când mă duceam la baie. Nu dădea atenţie nici timpului, nici cheltuielilor. Cât mă priveşte, străbăteam câmpiile copilăriei, copleşită de fericire. Nu eram la Tanger. Nu mă aflam undeva anume. Locuiam într-o dragoste incredibilă şi totală, un amor poliglot, care n-avea nevoie nici de copii, nici de măritiş, o iubire care nu ştia altceva în afară de iubire.

Într-o zi, mi-a luat faţa între mâini şi m-a întrebat,

uşor neliniştit:

— Spune-mi, mă iubeşti?

N-am ştiut ce să-i răspund. Că mi-o mărturisesc. Mie însămi sau o dezvălui confidentei mele, mătuşa Selma, e una. Dar să i-o declar lui Driss, asta niciodată!

— Habar n-am!

— Păi, dacă nu ştii, de ce mai vii să mă vezi, riscând astfel să fii considerată curvă de întreg Tangerul?

— Tangerul nu mă cunoaşte!

— Ba da, ba da, pisicuţo! Iar oraşul ăsta mă ştie mult prea bine ca să mă ierte!

— Pentru ce anume să te ierte?

— Că te-am preferat pe tine şi nu pe Aicha, Farida, Shama, Naila şi atâtea alte dezmăţate de familie bună!

— Şi totuşi, te vezi şi cu ele!

— Ca să am de ce râde, caisuţa mea! Doar ca să mă distrez! Shama pretinde că ţi-a simţit parfumul în părul meu, iar Nada spune că duhnesc a hilba[67] de câteva luni!

— Şi tu ce crezi?

— Păi cam aşa este cu părul! Şi cum să fie altfel când stau tot timpul cu capul între crăcii tăi! Iar femeile alea o ştiu cel mai bine!

— Ba nu!

— Ba da! Chiar le-am sugerat să facă la fel, în loc să-şi petreacă viaţa sugându-i-o lui Jalloun, vecinul, rând

---

[67] *Hilba*, fân grecesc, plantă specifică din ale cărei boabe se obţine o substanţă tămăduitoare, folosită la cataplasme. (N. R.)

pe rând!

— Ai înnebunit de tot!

— Nici vorbă! Nu fac decât să-ţi povestesc ceea ce se întâmplă în casele iubitului nostru oraş. Dar ce spui, crezi că-i poţi îngădui amantului tău să te mai lângă încă o dată?

Nu servea la nimic să protestez sau să pretind că nu-mi place. Era de ajuns să-mi tragă puţin chiloţii ca să mă transform într-o fântână dezlănţuită.

BADRA LA ŞCOALA BĂRBAȚILOR

La zece ani am renunţat să mai doresc să descopăr sexul femeilor. De-acum încolo vroiam să văd un mădular de bărbat. Unul adevărat. I-am spus-o Nourei şi verişoară-mea a pufnit în râs, zicând că-s o proastă.

— Ha, eu am văzut deja mai multe şi de toate culorile!

— Chiar ai văzut?

— La piaţă, fato! Ţăranii se-așează călare şi mătărânga le-atârnă printre lădiţele cu legume.

Ne-am dus împreună la piaţă, ne-am învârtit peste tot, dar fără succes. Mă temeam să nu ne-ntoarcem acasă plouate, însă am dat în cele din urmă de un ţăran care-şi suflecase vechea djellaba. Şi-atunci ni s-a părut a distinge o aia negricioasă ce i se bălăngănea între picioare, dar n-am avut răgazul să verificăm adevărul acestei observaţii căci tipul ne-a ghicit intenţiile şi s-a

luat după noi apostrofându-ne cu vorbele „seminţele diavolului ce sunteţi“.

Moha, olarul, probabil că asistase de departe la acel episod, căci ne-a zâmbit cu toată gura când am trecut pe lângă el, făcându-ne un semn discret.

— *Hei, fetelor! Ia priviţi aici ce creangă-mi creşte sub burnuz.*

Într-adevăr, de sub răscroiala saroaul-ului *său ieşea abia iţit un vârf rotund violaceu, pe jumătate ascuns de roata plină de argilă pe care o acţiona cu mişcări regulate din picior. Ne-am oprit, Noura şi cu mine, o clipă împietrite, apoi am spălat putina, zguduite de hohote nervoase de râs.*

Scurtând-o peste câmp ca să ajungem mai repede acasă, i-am spus Nourei că chestia olarului nu era prea făţoasă la vedere.

— *Ai răbdare! N-ai văzut-o în întregime! Uneori se ascunde prin desişuri, în apropierea uedului, de unde şi-o arată fetelor care rămân să se joace pe-acolo după ce mamele lor au sfârşit de spălat rufele.*

— *Dar ţi-ar face plăcere să atingi ceva atât de negru?*

— *Păi, da! Se pare că dacă apeşi deasupra, ţâşneşte un fel de lapte. Şi dacă o femeie îl bea, atunci rămâne gravidă.*

— *Nu se poate! Asta se petrece doar prin ochi!*

— *Cum aşa?*

— *Ei, mătuşa Selma îi spune adesea unchiului*

Sliman: „Nu te mai uita aşa la mine, că rămân grea!“.

— Fir-ar să fie! Ce mincinoasă e Bornia asta! Tot spune mamei să-l hrănească pe tata cu ouă prăjite cu usturoi şi miere de albine sălbatice ca să i se umple chestia cu lapte iar ea să poată avea două frumuseţi gemeni, negri ca prunele şi uriaşi ca bunicul!

Noura devenise furnizoarea mea de istorii porcoase. Ca cea despre ciobanul lui Sidi Driss, tipul ce avea mania să-şi frece măciuca de gardul plantaţiei de smochini de Barbaria, membrul lui de căpcăun păros fiind insensibil la ţepi. Dar nu şi la muşcăturile de măgar, pare-se, căci a fost nevoie să-l ducă de urgenţă la spital în ziua în care un asin rătăcit i-a confundat glandul *cu o smochină şi i l-a muşcat cu o foame năprasnică.*

Noura mi-a propus să trecem în revistă chestiile tuturor vecinilor. Am dat din umeri, dispreţuitoare. O ştiam deja pe cea a fratelui meu, Ali, pe care o văzusem de mai multe ori atunci când alerga *în poponeţul gol după găinile din curte. I-am văzut-o chiar şi-atunci* când *i-au tăiat prepuţul ca să intre şi el în tribul lui Abraham, acoperit de muci şi de daruri. De fapt, singura chestie interesantă în toată povestea asta a micului Ali a fost că am surprins-o pe mama şezând în curte, cu un picior în apă şi cu celălalt pe pământ. Când Ali a urlat, ea şi-a* smucit piciorul drept, lovind *cu inelele peretele găleţii. Zgomotele metalice şi strigătele acopereau plânsul micuţului, dar mama transpira cu*

picături mari, speriată şi lividă. Mamele nu suportă ca fiii lor să fie atinşi, căci aceştia reprezintă prada lor de război. În fond, ele nu sunt atrase decât de puţe. Se-nnebunesc după cocoşei şi îşi petrec viaţa ferchezuindu-se pentru a se folosi de aceştia în clipa potrivită, aşa cum s-ar servi de pumnale şi florete. Cine a spus că femeile nu au sulă?

Noura şi-a satisfăcut curiozitatea legată de puţici atunci când mătuşa Tourryya, care locuia într-un cătun din apropiere, ne-a făcut o vizită cu prilejul sărbătorii de Aid, întovărăşită de cei doi băieţi ai ei de doisprezece şi treisprezece ani. La ceasul siestei, eu împreună cu Noura ne-am retras în odaia pe care o ocupam singură de când se măritase soră-mea Naima.

Tocmai ne jucam într-un colţ când cei doi veri au intrat cu paşi de lup, poruncindu-ne să nu facem scandal. Ne-au lipit imediat de perete, ciupindu-ne de sâni şi de fund. Noura se sufoca şi încerca să-l respingă pe Hassan. Said începuse să-mi ridice fusta. A-ncercat să mă vrăjească:

— Vrei să-ţi arăt cocoşul?

Noura, aproape plângând, a ameninţat c-o să ţipe. Cei doi fraţi ne-au dat drumul şi Hassan a anunţat pe un ton dispreţuitor:

— Hei, pişăcioaselor, noi nu obligăm pe nimeni! Dar dacă vreţi să învăţaţi cum e viaţa, veniţi să ne-ntâlnim mâine la fântâna Karma. O să vedeţi o groază de chestii!

Lipsite de prudenţă, ne-am dus. Said şi Hassan ne aşteptau la ieşirea din sat, aşezaţi la umbra unui măslin. Am ajuns într-un luminiş, apoi într-un stufăriş de trestie.

— Sst! Capul jos, să nu vă vadă!

Ceea ce am văzut traversând stufărişul m-a lăsat fără răsuflare: vreo doisprezece băieţi, veri şi tovarăşi de joacă, stăteau lungiţi pe iarbă, mâna unuia mişcându-se ritmic între picioarele celuilalt, cu pleoapele închise şi respiraţia sacadată. Noura făcuse ochii cât cepele. Cât despre mine, ştiam că n-aveam ce căuta acolo, că nu era treaba mea să mă uit la un asemenea spectacol.

— Curioaso! Vicioaso! mi-a şoptit Said, privindu-mă excitat.

— Dar de ce fac asta? a-ntrebat Noura, în chip vizibil depăşită.

— Pentru că li s-a sculat bâtă, iar caprele nu sunt întotdeauna supuse, a răspuns Hassan râzând gâlgâit.

Ne-am îndepărtat cu iuţeală, în ciuda protestelor celor doi băieţi:

— Hei, fetelor! Acum, că v-aţi satisfăcut curiozitatea, ar trebui să ne oferiţi un premiu! Arătaţi-ne păsărică! Doar puţin! Hai, nu fiţi făţarnice!

Mi-am luat picioarele la spinare, cu Noura pe urme. Înnebuniţi de mânie, băieţii ne-au urmărit prin hăţiş şi ne-ar fi prins, fără îndoială, dacă Aziz ciobanul n-ar fi trecut întâmplător pe-acolo, călărind invers pe catârul său şi cântând cu vocea lui răguşită melodii berbere.

Said şi Hassan au fost nevoiţi să bată în retragere, plini de ciudă.

— O să vedeţi voi, golanilor! O să-i povestim totul lui Am Habib, tahhar[68]-ul. O să vină să vă taie a doua oară!

Mă şocase de-a dreptul să văd băieţi atingându-se între ei. Prin urmare, o puţulică n-are preferinţe deosebite: că o bagă într-o pizdulică sau că şi-o freacă în mână totuna este. Mă simţeam de-a dreptul detronată, în chip atroce inutilă.

I-am spus toate astea Nourei, care mi-a mărturisit şi ea destul de plouată:

— Dar eu am crezut că numai fetele o fac între ele!

— Ce spui?

— Ei bine, da! Nu te-am invitat să iei parte la jocurile noastre de teamă că mama ta ne va prinde! Să ştii că maică-ta e îngrozitoare!

— Oh, eşti o trădătoare! O să mi-o plăteşti cu vârf şi-ndesat!

— Dar îţi jur că n-aşteptam decât un prilej potrivit ca chem şi pe tine la jocurile noastre!

— E-n regulă, atunci, o să-mi arăţi chiar acum! Haideţi la mine acasă şi vă promit că o să fac tot ce ştiu ca să nu ne prindă mama.

Şi chiar au venit, patru fete, verişoare şi colege de

---

[68] *Tahhar*, bărbat însărcinat cu circumscrierea copiilor de sex masculin.

clasă. Ne-am strâns cu păpuşile şi jucăriile, jucându-ne de-a adulţii care primesc oaspeţi şi organizează petreceri. Fiecare avea un ştergar pe cap drept haik *şi bătea la uşa camerei mele, apoi intra acolo rostind o formulă consacrată:*

— Ce mai faci, ya lalla? Cum îi mai merge stăpânului casei? Şi fata cea mare ţi s-a măritat? Fie ca Domnul să vă binecuvânteze acoperişul!

Le-am aşezat pe o rogojină, în faţa patului. Le-am servit cu un rest de ceai amestecat cu apă şi cu prăjituri uscate ciordite din dulapul mamei, iar apoi Noura a anunţat că ne vom continua discuţia sub somieră. Ea a început prima să se-ndese în Fatima, iar celelalte fete i-au urmat pilda. Pe moment, m-am mulţumit să privesc. Noura n-a întârziat să-şi părăsească tovarăşa de joc ca să se ocupe de mine. Mi-am strâns pulpele, dar mâna ei mi-a găsit rapid sexul şi a-nceput să-mi gâdile năsturaşul sub fustă. Ca pentru a mă răzbuna pentru delicioasele senzaţii pe care mi le trezea mângâierea Nourei, i-am băgat mâna între picioare şi i-am făcut şi eu la fel. Nu scoteam niciun sunet, însă mâinile interpretau cu furie o partitură similară pe portativul a două trupuri ce se-nvoiseră reciproc la asta. O căldură dulce şi ameţitoare îmi urca de-a lungul picioarelor. Pizduca îmi creştea sub mâna neobosită ce-o fricţiona, maltratând măiastru micul melc de deasupra. Am încercat să nu încetinesc ritmul degetului meu, pentru ca Noura să-şi dea-n-continuare ochii peste cap,

pătimaşă, cu gura întredeschisă şi cu fruntea plină de transpiraţie. M-am gândit la scena cu băieţii care se masturbau şi m-am întrebat dacă şi ei trăiau aceeaşi plăcere ca a noastră. Mâna Nourei mă dezmierda şi era dumnezeiesc de bine.

Vreme de aproape un an pe mine şi pe Noura ne-a cuprins un soi ciudat de frenezie, care ne făcea să ne frecăm una de alta cu cea mai măruntă ocazie indiferent dacă eram singure ori în prezenţa celorlalte prietene. Degetul ei a devenit vizitatorul obişnuit al intimităţii mele. Nu-mi plăcea să mă dăruiesc altei mâini decât celei a Nourei, deja fidelă, deja exclusivă. Fără să ne dezbrăcăm, cu sexul de-abia dezgolit, ni se-ntâmpla să ne călărim una pe cealaltă, cu pubisurile lipite şi mâinile scormonitoare. Noura devenise cel mai tandru secret al sufletului meu. Eram idolul ei şi chiar mă transformasem puţin într-un fel de proprietate a sa.

Said continua şi el să-mi dea târcoale. Cu câteva zile înainte să se-ntoarcă în cătunul lui, mi s-a adresat, cu ochii strălucitori şi glasul rugător:

— Vreau să te rog ceva.

— Zii!

— Ai văzut ce am putut să te fac să descoperi.

— Te referi la băieţi? Ei, şi? Nu sunteţi decât o gaşcă de degeneraţi pe care femeile nu-i doresc!

— Degeneraţi sau nu, te-au cam lăsat gură-cască. Dar nu despre asta vroiam să-ţi vorbesc. Aş dori să-mi faci un serviciu. Vino cu mine.

A luat-o repede spre câmp.

— Unde te duci? Mamei nu-i place să mă-ntovărăşesc cu băieţi.

— Hai, vino, nu durează mult.

Câteva minute mai târziu ajungeam chiar în acel luminiş pe care-l vizitasem şi data trecută. Un grup de băieţi şedeau acolo, de parcă ar fi fost o zi de piaţă.

— M-ai înnebunit. Doar nu vrei să-mi prezinţi aceeaşi scenă?

— Nu. Însă am pus un rămăşag.

— Ce rămăşag?

— Că o să te fac să le arăţi păsărică.

Am simţit că mă sufoc.

— Te implor! Nu mă lăsa baltă! Nu rişti nimic, te-asigur! Uite, voi folosi ştergarul ăsta drept cortină. Prietenii mei vor sta la coadă. De fiecare dată când voi ridica ştergarul, îţi ridici şi tu fusta şi le-o arăţi.

Eram foarte curioasă să văd ce va urma, aşa că m-am *arătat de acord. Said a agăţat ştergarul de o creangă, l-a potrivit astfel încât să mă ascundă cu totul de orice privire indiscretă şi le-a strigat prietenilor săi:*

— Gata! La semnalul meu, Farouk, faci un pas înainte!

Şi aşa, vreme de-o juma' de oră mi-am arătat bijuteria şi am urmărit efectul asupra băieţilor, cu chiloţii într-o mână iar cu cealaltă ocupată să-mi suflec *şi să-mi las la loc fusta. Văru-meu înălţa cortina, apoi o cobora aidoma unui toreador ce-şi agită mătasea*

purpurie în faţa bestiei hipnotizate. Îi priveam liniştită pe băieţii sufocaţi de curiozitate. Ei n-aveau ochi decât pentru pubisul meu, de parcă ar fi fost hipnotizaţi. Unii roşeau până-n vârful urechilor, alţii, dimpotrivă, păleau, gata să leşine.

O dată plecat şi ultimul spectator, Said mi-a mângâiat obrazul, strigând:

— Ah, vară-mea! Eşti absolut genială. S-ar putea spune că ai ceva tupeu! O să mă revanşez pentru asta, ţi-o jur!

— Ai pus pariu că-mi voi arăta păsărică prietenilor tăi fără să-mi plec privirea, asta-i!

— Mai mult de-atât! Fiecare din debilii ăştia, mi-a dat câte un ban ca să-ţi admire splendoarea. Am strâns astfel un dirham cu care vreau să-mi plătesc balonul pe care Lakhdar, băcanul, îl agaţă deasupra uşii magazinului ca să mă facă să turbez de ciudă.

Pizda mea pe un balon! Mi se părea ridicol, dar eram flatată că trezea atâta interes fără ca eu să fac cel mai mic efort pentru asta. Totuşi, l-am întrebat pe văru-meu:

— Şi mie ce-mi iese la afacerea asta?

— Stima vărului tău şi faptul că poate mă voi căsători cu tine, într-o bună zi.

— Dar eu nu vreau să mă mărit cu tine. Eşti prea gras şi miroşi a usturoi ca şi maică-ta.

În realitate, nu ne vom căsători niciodată. Said a luat-o pe Noura şi-a uitat să mai facă ceva începând

chiar cu noaptea măritişului. În curând a devenit unul dintre cei mai buni neguţători ai generaţiei sale.

Încă de la-nceputul relaţiei noastre, Driss a ţinut să-mi dăruiască la sfârşitul fiecărei luni o sută de dirhami sau, după cum spunea el, „salariul" meu. Vroia să-mi asigure o autonomie financiară care să-mi îngăduie nişte relaţii sănătoase cu mătuşa Selma şi să mă afirm ca „majoră şi adultă". Ideea mi s-a părut fără noimă, însă nu i-am refuzat banii. El a insistat să mă-nscriu la un curs de stenodactilografie, să-mi reiau cărţile de şcoală, să-mi perfecţionez franceza şi să citesc zilnic. Am făcut-o, convinsă nu atât de argumentele lui, ci mai curând ca să-i fac pe plac.

Am renunţat la voal în favoarea rochiilor pe care mi le dăruia, a balerinilor, a eşarfelor şi bijuteriilor care valorau o avere. Mătuşa Selma bolborosea: „Pentru că tot ţi-o trage şi te-ntreţine, ce naiba-l împiedică să te ceară-n căsătorie? E pe cale să facă din tine o uşuratică de lux".

Măritişul? Dar eram deja soţ şi soţie, iar o foaie de hârtie semnată în faţa *adou*[69]-ilor n-ar fi schimbat mare lucru, spunea iubitul meu. Eram de acord cu el. Înainte să facem dragoste, mă făcea să-i citesc pagini din Lamartine, îmi corecta dicţia şi greşelile de ortografie.

---

[69] *Adoul*, notar religios.

— Dacă eşti serioasă o să te-apuci în curând să citeşti Racine! îmi spunea Driss, râzând.

— Dar la ce-mi serveşte? La ce bun tot acest talmeş-balmeş?

— Ca să-ţi cunoşti mai bine mintea. Şi ca să-ţi câştigi viaţa.

— Să lucrez, eu? Nu am nicio diplomă.

— Ai deja certificatul de studii şi câţiva ani de colegiu. Lasă-mă să te-ajut. Vei trona în curând în spatele unui birou şi-ţi vei lăsa semnătura în josul unei grămezi de hârtiuţe lipsite de utilitate.

S-a ţinut de cuvânt. Nu trecuse niciun an atunci când el mi-a obţinut un post de secretară într-una din agenţiile companiei aeriene regale. Treburile mele de serviciu erau derizorii, însă mândria că aduc acasă un salariu nu era deloc una măruntă. Mătuşa Selma a refuzat să-i dau toţi banii pe care-i câştigam la sfârşitul lunii:

— Sunt banii tăi şi trebuie să dispui de ei aşa cum doreşti. Vrei să iei parte la cheltuieli? De acord, dar învaţă mai întâi să-ţi gestionezi finanţele şi să faci economii astfel încât să fii ferită de orice nevoie.

Driss mi-a deschis şi un cont de economii la Poştă. Mai târziu am beneficiat şi de un cont bancar, însă mai păstrez şi astăzi carnetul de la poştă, la fel cum continuă să existe lumina primară a unei planete dispărute cu mult timp în urmă.

Îl iubeam pe Driss şi am învăţat să i-o spun, inocentă

şi sătulă de trupul lui. Surâdea, puţintel trist, şi mă lovea uşor peste obraz cu un gest patern.

— Fetiţa mea, ce-nseamnă asta, să iubeşti? Epidermele noastre sunt mulţumite atunci când se freacă una de alta. Mâine, o să-ntâlneşti un alt bărbat, vei dori să-i mângâi ceafa, să-l simţi între picioarele tale. Eu o să fiu demult uitat.

Începeam să ţip, îngrozită:

— Niciodată!

— Nu spune tâmpenii! După cum şi eu pot să-ntâlnesc altă femeie, alte femei, dorind să le ling.

— Nu-mi place când devii grosolan.

Limbajul lui Driss îmi amintea de cotoroanţele mele de cumnate şi, fără să ştiu de ce, de trista soartă a *hajjalat-elor* din Imciuk.

DRAGELE MELE NĂPĂSTUITE

Văru-meu Said mă făcuse să descopăr că un sex poate fi de vânzare, producând bani, ca şi cel al hajjalat-*elor din orăşel ţintuite la stâlpul infamiei şi pe care mătuşa Taos le acuza că „fac parale cu pizda”. Pe atunci îmi spunem, intrigată: „Păi dacă-i aşa, ele procedează ca şi mine, iar eu ca şi ele. Ce atâta vorbăraie pentru un lucru atât de mărunt?“.*

Cele ale căror nume erau doar şoptite pe fondul

murmurării unor aoudhu-billah[70] pline *de indignare erau femei fără bărbaţi, iar din acest motiv erau* considerate lipsite de virtute. *Nu erau decât trei, o mamă şi cele două fiice ale sale, dar păcatele lor cântăreau, după cum se spunea, la fel de mult ca întreg păcatul de pe lume. Trăiau singure de când tatăl, plecat în pelerinaj, dispăruse. Unii îl credeau mort în Ţara Sfântă, dar alţii şuşoteau că s*-ar fi stabilit la *Casablanca şi că femeile „lucrau" pentru el. Însă cum ar fi putut „să muncească" dacă stăteau tot timpul închise în casă? Ei bine, acum ştiam cum.*

Ciuleam urechea ca să aud până şi cel mai mărunt zvon care circula pe tema lor şi pe care-l culegeam, *febrilă şi înfometată. Inventam o sumedenie de pretexte ca să dau târcoale în jurul casei lor, o fermă cu ţigle roşii pe care o primiseră de la un fost colon şi care dădea exact spre ued. O înconjuraseră cu un ziduleţ alb peste care plantaseră o plantă agăţătoare ce ascundea faţada şi constituia un excelent paravan pentru doamne.*

În colţul zidului stătea întotdeauna un bărbat brunet, cu un cap enorm, care făcea pe paznicul. Îl foloseau şi pe post de curier. La căderea nopţii se făcea nevăzut, iar locul îi era luat de tipii din sat care tot defilau pe-*acolo, mai mult sau mai puţin discreţi.*

Uneori le zăream pe cele două surori pe străzile din

---

70 *Aoudhu-billah, înseamnă "Domnul să ne binecuvânteze".*

Imciuk. Pe mamă, niciodată. Traversau piaţa, înfăşurate-n voal pe de-a-ntregul, lăsând descoperit un singur ochi, exagerat pictat cu khol. Se spunea despre ele că ar fi avut ochii hidoşi, şoldurile înguste, tenul alb ca varul, mersul greoi şi picioare plate.

S-a-ntâmplat ca una dintre ele să intre la Arem, croitoreasa, sau să treacă pragul mausoleului lui Sidi Brahim. Mai mergeau şi la hammam *şi toată lumea ştia că femeile părăseau sala cea mare ca să se refugieze în vestibul atunci când erau anunţate* hajjalat-*ele.*

Am putut să le admir pe săturate în ziua în care ni s-a-ncrucişat drumul în faţa bazinului cu apă caldă. Încă de cum le-a zărit, mama s-a răsucit pe călcâie şi aproape că a zbughit-o la fugă. Eu am rămas pe loc, devorându-le cu privirea. Erau frumoase şi gemene. Trupurile lor, în combinezoane mulate, de dantelă fină, păreau sculptate în alabastru. Sânii lor, jignitor de grei, aveau sfârcul roz şi amplu ca un sâmbure de rodie. Ochii, sub arcadele informă de corn de lună, aveau o culoare greu de precizat. Ăştia nu erau oare monştrii care erau insultaţi şi blestemaţi în toate colţurile şi colţişoarele Imciukului? În ochii mei de adolescentă, această carne, aceste crupe, aceste piei, aceste abdomene nu erau nimic altceva decât întruparea unei dorinţe totale şi tiranice. Aplecându-mă să iau găleata plină cu apă fierbinte, am atins piciorul uneia dintre surori. Când am ridicat capul, cu faţa arzând şi privirea înceţoşată, am văzut-o zâmbind, ca o regină a

depărtărilor. Mi-a luat faţa între mâini, ca pe o cupă, şi aproape că m-a sărutat pe gură, uşurel la-nceput, apoi exercitând asupra buzelor mele o presiune caldă şi insistentă. Buzele ei îmi dădeau ameţeli. Am zbughit-o la fugă urlând. În urmă o auzeam cum râde pe-această regină din Saba, căreia învăţătorul meu îi purta o afecţiune deosebită:

— Poţi să vii când vrei, fetiţo! Saliva ta este ca zahărul şi ca mierea, m-a făcut să zbor pe de asupra lumii şi a eşafoadelor sale!

Mama mă aştepta în hol, cu sprâncenele încruntate şi privirea bănuitoare:

— Ce-ai tot făcut înăuntru? De ce ai întârziat acolo? Nu ţi-am interzis să le priveşti pe fetele alea de proastă condiţie?

— Am alunecat când fugeam! Cred că am şi leşinat puţin.

Nu era decât o jumătate de minciună, căci capul îmi zumzăia încă de plăcerea gustată drept sub ochii Imciukului. Sărutarea tinerei îmi ardea încă în colţul buzelor şi mă ameţea. Seara, în patul meu, nu m-am putut opri să-l implor pe Dumnezeu:

— Fă să devin o *hajjala*! Fă ca acea fată să mă mai sărute încă o dată!

Asta nu s-a mai întâmplat decât în reveriile mele nocturne, când visam la jurământul meu de a avea cel mai frumos sex din Imciuk şi chiar din lumea-ntreagă. Ştiam de-acum că *hajjalat*-ele mă întreceau în frumuseţe

şi mister, dar nu eram supărată pe ele. Dimpotrivă. Simţeam destul de confuz că fetele îmi erau surori de rasă, surori mai mari care ar fi putut într-o bună zi să-mi deschidă porţile unui paradis de neconceput pentru ceilalţi muritori.

Într-o după-amiaza, m-am întâlnit cu una dintre surori la ieşirea din şcoală. Traversa uedul. Am hotărât să o urmăresc, chiar cu riscul de a fi jumulită de mama. Mergea fără să se grăbească şi fără să privească-n urmă, cu privirile drept înainte, cu voalul fluturând. Când a depăşit moscheia, a trebuit să grăbesc pasul, căci ea îşi accelerase brusc mersul.

A luat-o înspre cimitir şi-a intrat acolo, nu înainte să arunce o privire împrejur. M-am pitulit după un boschet unde păşteau două căpriţe. Aplecată deasupra unui mormânt, cu palmele deschise şi înălţate spre cer, hajjala *se ruga. În jurul ei nu era niciun suflet viu.*

Nu mai termina cu recitatul versetelor şi pe mine mă apucase deja durerea de spate. Întârzierea avea să-mi aducă o chelfăneală zdravănă, îmi spuneam îngrozită. Dintr-o dată am zărit un bărbat apărând din cealaltă parte a cimitirului şi mergând către tânără. Ajuns în dreptul fetei, a întins mâinile ca pentru o rugăciune, apoi, brusc, a tras-o înspre sine înainte să o aplece peste piatra de mormânt. S-a strecurat în spatele ei şi a încolăcit-o cu trupul. Voalul lăsa să se întrevadă doar mişcările de înainte-înapoi ale bărbatului, ascunzând în schimb privirii cele două trupuri. Am priceput într-un

sfârşit tâlcul mişcărilor celor doi şi am părăsit boschetul, apucând-o pe drum şi încercând să inventez o scuză verosimilă pentru întârzierea mea.

Mama n-a crezut o iotă din tot ce i-am spus. M-a închis la toaletă după ce mi-a tras cea mai aprigă bătaie din viaţa mea. Doar vizita neanunţată a mătuşii Selma m-a salvat de la o pedeapsă şi mai rea. Soţia unchiului Sliman mi-a smuls promisiunea că nu voi mai întârzia niciodată după şcoală. A doua zi a profitat că ne aflam singure în spatele casei, înconjurate de ulcioare cu ulei de măsline, cu cuş-cuş şi carne uscată, ca să mă întrebe:

— E-adevărat că ai ajuns până la cimitir ieri seară?

— Cine ţi-a spus asta?

— Tijani saşiul l-a pus în temă pe unchiu-tău, iar el m-a anunţat de dimineaţă pe când venea cu gogoşile pentru micul dejun. Ce-ai căutat acolo, la ora când apune soarele?

— Am urmărit-o pe hajjala, *am mărturisit, ruşinată.*

— Ce? De unde o ştii pe femeia asta?

— Am văzut-o la hammam *împreună cu soră-sa geamănă!*

Mătuşa Selma a roşit de mânie. M-a tras de urechi fără milă:

— Ascultă la mine! Să nu te mai apropii vreodată de femeile alea! Nu pricepi că sunt soi rău?

— Dar sunt atât de frumoase, mătuşă!

— Şi ce te priveşte pe tine asta? Din câte ştiu n-o să

te măriţi cu una din ele! Ouallah! *O să-ţi tai capul dacă aud că te-ai mai învârtit în jurul casei lor!*

Am dus o măsură de cuş-cuş la bucătărie. Mătuşa Selma bombănea în spatele meu, plină de furie: „Frumoase, vasăzică! Dar de unde o fi ştiind ea asta! Probabil că i s-a făcut de măritiş puştoaicei! E în stare să dea bani ca un bărbat ca să admire balcoanele hajjalat-*elor!“.*

Am ciulit urechea, interesată brusc: Şi dacă aş aduna suficienţi bani ca frumoasele să-mi îngăduie să le admir sânii pe-ndelete şi cine ştie, poate chiar scoicile lor de femei adulte? În fond, Said a strâns un dirham în mai puţin de o jumătate de oră datorită păsăricii mele. Eu aş putea să mă descurc şi mai bine de-atât.

Noura a izbucnit în lacrimi atunci când i-am vorbit despre toate acestea:

— Or *să te omoare, o să vezi. Şi o să rămân singură, o adevărată* hajjala, *fără tine!*

— *Ei, fii serioasă, nu mă enerva. Nu devine* hajjala *oricine îşi pune în gând asta! Vreau doar să aflu dacă sexul meu este la fel de frumos ca al lor!*

— *Dar cine ţi-a spus că au pizde frumoase?*

— *Când cineva are o faţă atât de strălucitoare, e clar că şi coapsele trebuie să fie pe potrivă!*

— *Păi, este evident că ai cel mai frumos fund* din tot *Imciukul! Ba ai chiar şi o aluniţă! La fel ca cea din bărbie!*

— *Noura, tu nu te pricepi la fofoloance! Specialitatea*

ta sunt mădularele băieţilor! Şi-acum schimbă placa, dacă nu vrei să mă duc la curve imediat!

Mai târziu am auzit-o pe mătușa Taos tunând împotriva unchiului Sliman, pus în carantină de cele două neveste ale sale: „Hajjalat-ele *tale or să sfârșească râu! Fii atent ce-ţi spun". La trei luni după măritișul meu, vestea a căzut ca un fulger asupra satului: Aziz, ciobanul, a găsit*-o pe una dintre surori pe *câmp, părăsită, în apropierea cimitirului. Îi fusese ars sexul, îi fusese înfipt un cuţit în gât. Nimeni n*-a aflat *vreodată cine comisese o asemenea abjecţie. „Fără îndoială că unul dintre clienţii ei, care n-a reușit să o convingă să renunţe la meserie" –* a spus mama cu un *aer liniștit, atunci când i*-am dus vestea.

M-am simţit tristă şi total scârbită. Ce rost mai are Providenţa divină dacă ea îngăduie moartea unei hajjala *și îl lasă pe Hmed să pustiiască trandafirii fără vreo pedeapsă? Tremuram de mânie și-mi mușcam degetele de neputinţă.*

Nu le-am mai văzut niciodată pe celelalte două hajjalat-e. *Se spune că ar fi părăsit Imciukul, plecând în direcţia deșertului din vecinătate. N-am aflat niciodată care dintre cele două surori a fost ucisă, cea care m-a sărutat la* hammam *sau cea pe care am privit-o făcând dragoste. Fapt e că niciodată n-am mai îndrăznit să rup vreun trandafir. Prefer să-l privesc boboc închis, sporind, ofilindu-se iar apoi murind pe tija lui verde.*

Astăzi, în timpul plimbărilor mele nocturne în apropierea râului Harrath, aud uneori pietrele gemând. Picături de apă strălucesc pe ele, ca nişte lacrimi vărsate prea târziu pentru fiinţele nespus de iubite. Îl uit atunci pe Driss, părăsit parcă de har, şi o revăd pe *hajjala* mea înconjurată cu un nimb de aur şi mister.

Driss ajunsese să mă intrige şi să-mi dea fiori reci de transpiraţie, unic şi cu o mie de feţe cum era, constant până la încăpăţânare, schimbător ca argintul viu. Adeseori îndrăgostit, galant, liric, era generos cu timpul şi banii lui.
Singuratic, urâcios, egoist, agresiv şi cinic se vădea mai tot timpul. Era în stare să plângă pe umărul meu după ce făcusem dragoste, ca mai apoi să devină un adevărat bădăran de îndată ce-mi deschideam sufletul în faţa lui, sărutându-i podul palmei. I se-ntâmpla să-şi bată joc de picioarele mele, spunând că sunt „ţărăneşti”, chiar în momentul în care mă descălţa de *michmaq* ca să probez pantofii eleganţi pe care tocmai îi cumpărase de la cel mai bun magazin din oraş. Într-o zi, m-a găsit prea grasă pentru gustul său, a doua zi, prea slabă. Uneori, intra în grevă refuzând să mă atingă timp de trei săptămâni la rând, tratându-mă ca pe o femeie nesătulă, vomitându-şi whisky-ul pe duşumea de îndată ce-ndrăzneam să-i iau mâna ca să i-o pun pe corsaj. Apoi, dintr-o dată, când eram extrem de disperată că n-o să-i mai văd niciodată pieptul şi coapsele, mă dobora ca o tornadă, mă fixa la

pământ, mă strivea de perete, mă prăvălea peste biroul vechi, urlându-şi plăcerea, poruncindu-mi să-i şoptesc porcării la ureche. Îmi impunea propriile-i capricii, mă făcea să alerg prin oraş, moartă de teamă, în urma unui simplu telefon primit la birou, când îmi spunea că-i obosit, dezgustat, pe punctul de a se sinucide. Mi-l imaginam deja mort, livid şi rigid, dar iată că mă-ntâmpina surâzând, cu şliţul gata desfăcut şi cu pula-ntărită. Îmi sugea limba, îmi muşca sânii şi buzele, îmi desfăcea picioarele, îşi înfigea lancea în pizda mea înfierbântată, făcând-o să intre şi să iasă, metodic, îndelung, ştergându-mi umezeala cu colţul cămăşii ce-i mirosea a levănţică şi avea înscris pe buzunarul din faţă iniţialele lui, discret brodate.

A-nceput să-mi vorbească despre bărbaţi. Apoi despre femei. A sugerat, inocent ca un copil care-şi recită prima lecţie pe dinafară, o partidă de sex în trei, apoi în cinci. L-am considerat nebun, apoi am vrut să-l părăsesc.

Râdea, mă găsea prea candidă, îmi cerea să-i dovedesc că am suflet şi că acesta va învia după moarte. Rămâneam de fiecare dată perplexă. Din punctul meu de vedere, sufletul era ceva de la sine înţeles. Ceva evident. Şi chiar dacă nu ştiam exact cu ce anume seamănă Dumnezeu, eram convinsă că El trebuie să fie atotputernic, omniprezent şi că ţine planetele în echilibru. Credeam fără să cer dovezi. Driss încerca să râdă, prea limitat în destinul lui şi trist încă din naştere.

Într-o zi, aşezată pe genunchii lui, l-am auzit şoptind:

— De acord, spui că ai un suflet, dar la ce-ţi trebuie bătaia unei inimi? De fapt, ştii ce este aceea o inimă?

— O pompă!

— Ah, uite că-ţi ameliorezi ignoranţa, beduina mea! Da, exact aşa! O pompă. Deci recunoşti că ştiu şi eu câte ceva.

— Recunosc că eşti un medic foarte bun!

— Ia mai taci, trădătoareo! Ştiu cel mai bine că, dacă pompa se opreşte, fiinţele încetează să mai existe iar trupurile intră în putrefacţie.

— Muşcatele mătuşii Selma nu-şi adresează întrebări de acest gen.

A holbat ochii, vizibil surprins:

— Ce-au de-a face muşcatele cu discuţia noastră?

— Îmi place culoarea lor, deşi le detest mirosul, însă ele există fără ca eu să fi contribuit la asta. Deci ar trebui să aibă şi ele un suflet, chiar dacă nu-l zăresc.

— Vrei să zici un sens. Dar sexul meu? Are vreun sens în ochii tăi?

— Driss, mă sperii. Uneori, îmi spun că tu şi Dumnezeu sunteţi totuna. Ai prea multă putere! Exerciţi prea multă seducţie! Te iubesc atât de mult încât să fac dragoste cu tine mi se pare singura rugăciune capabilă să răzbată până la cer şi să înscrie în catastiful divin actele mele drepte şi demne a fi apărate în faţa Veşniciei.

A izbucnit în râs:

— Ha, văd că ai început să predici *chirq*[71]*-ul,* fetiţa mea dragă! Dar fii atentă să nu-ţi arzi aripile! Ah, păgâno, păgâna mea iubită, comoara mea, curva mea neprihănită, copilul meu curajos!

Ştiam că gândesc ca o păgână, eram conştientă de faptul că religiozitatea nu ezita să spele putina printre crăcii mei, terorizată că trupurile pot să-şi ofere unul altuia atâta plăcere. Mai ştiam că sărisem peste un prag divin după ce depăşisem o limită socială ce nu mă costase nimic. Eram convinsă că, sub mâinile lui Driss, redevin o creatură de dinainte de Iisus, mai veche decât Coranul, mai bătrână chiar decât Potopul. Că pe viitor mă adresez direct lui Dumnezeu, fără Scripturi şi Mesia, fără *halal*, fără *haram,* fără giulgiu şi mormânt. Am ghicit toate acestea într-o dimineaţă când, plecând la birou, L-am rugat pe Dumnezeu să accepte ca Driss să facă din nou dragoste cu mine, după două luni de abstinenţă. Domnul a auzit chemarea mea, căci Driss m-a sunat la ora patru, cu glasul numai miere, spunându-mi că-i lipsesc de moarte şi că mă invită să cinăm la un restaurant extrem de simandicos din oraş.

Toată copilăria n-am avut altceva de făcut decât să-i sărbătoresc pe sfinţi, să asist la *moussem* şi să privesc sângele berbecilor cum se prelinge-n ţărână întru gloria unui necunoscut pe nume Moulay[72] Untel. Datorită lui

---

[71] *Chirq*, politeism.

[72] *Moulay*, substantiv asemănător cu „monsenior”. Titlu acordat

Driss, am înţeles că sufletul meu se află între picioare şi că sexul meu este templul sublimului. Iubitul meu pretindea că e ateu. Eu pretindeam că sunt credincioasă. Dar ce importanţă aveau cuvintele astea? Din dragoste pentru Driss am acceptat să joc şah cu Dumnezeu. El făcea deschiderea. Magistrală. Eu îmi construiam apărarea în jurul unui nebun, a unei ture şi a reginei care nu eram.

E nostim: nu mi-a păsat niciodată de rege. Sunt încredinţată că Dumnezeu îşi iubeşte îndrăgostiţii care, chiar şi morţi, continuă să se prosterneze în faţa Gloriei Sale. Cred că Domnul ne iubeşte şi ne veghează chiar şi-atunci când dormim, sforăind îngrozitor.

Omul meu dorea să ieşim, să mergem la teatru, la cinema, la *country club*, să ne întâlnim cu prietenii lui în cuplu sau să frecventăm acele cercuri bizare despre care tot îmi vorbea, medii în care orice era posibil, în care se putea întâmpla absolut orice. Am acceptat să-l însoţesc, dar eram furioasă şi complet refractară la tot ce-nseamnă mulţime şi exces alcoolic. Cred că acela a fost momentul în care Driss a-nceput să mă piardă. Atunci l-am pierdut şi eu.

Driss mă ştia îndrăgostită şi profita de dorinţa mea, jucându-se. Când participam la acele serate îi plăcea să

---

personalităţilor de rang înalt, liderilor religioşi, sfinţilor şi asceţilor. *(N. T.)*

amuşineze ceafa unei fete, să o strângă pe alta de şolduri, să sărute o tâmplă ori să ciupească în văzul tuturor o bucă mai plinuţă. Nu mă atingea niciodată în public şi se prefăcea că nu vede cum mă-nfurii, ignorând privirile cu care le săgetam pe pipiţele lui de ocazie. Simţeam cum mă fulgeră o durere fierbinte în stomac atunci când trecea la mai puţin de un metru de mine, umplându-mă de lacrimi şi disperare.

Într-o seară m-a luat să vizităm două doamne al căror nume mi l-a dezvăluit abia pe palier, la etajul al patrulea dintr-un imobil cu moţ de pe bulevardul Istiqlal. S-a servit cu vin franţuzesc, a ras un imens ciorchine de struguri, a povestit două sau trei bancuri, apoi a declarat că nu e iubit de nimeni. Cinci minute mai târziu o ţinea pe genunchi pe Najat, o saşie cu trup de zeiţă, şi îi mângâia sânii fără nicio jenă. Îmi venea să-i omor când am auzit-o pe Saloua, prietena otrepei, care râdea şi-i încuraja:

— Scoate-i ţâţa stângă. Hai, muşc-o de sfârc. Nu prea tare, totuşi. Linge-o, bătrâne, linge-o! Najat e moartă după asta. Nu te speria, e deja udă. Hai, bagă-i un deget ca să vezi dacă spun adevărul. Oh, Driss, ai te rog milă de femeia mea! E prea deschisă, s-a lărgit prea mult! Dar se simte al naibii de bine! Îţi ghicesc abundenţa, o, dragostea mea, vulva mea adulteră! Hai, crăcănează-te complet ca Driss să vadă şi el, în sfârşit, imensa pizdă ce-mi terorizează nopţile şi-mi umple zilele cu dorinţa de femeie. Hei, Driss, lui Najat nu-i place să o facă cu

bărbaţi decât dacă o privesc şi eu. Mi-a spus că de fiecare dată când şi-o trage cu un bărbat sub privirile mele, clitorisul meu creşte cu un centimetru. Crede foarte tare că dacă îmi aspiră pizda între buze în fiecare seară, o să-mi crească o suliţă-ntre craci, numai bună s-o pătrund până-n abis, aşa cum zice ea, ca s-o scap de bărbaţi pentru totdeauna. Ei, ce naiba faci, Driss, te mişti sau te dai la o parte şi mă laşi pe mine? Mi s-a făcut poftă de muierea mea, băi doctore care-ţi umfli membrul pentru două lesbiene cuplate!

M-am ridicat ofuscată, aproape stăpână pe mine. N-aveam ce să mai fac în apartamentul acela, în mijlocul acelui triunghi libertin. Nu era lumea mea, acela nu era bărbatul meu şi nu mai aveam nici inima să privesc desfrâul lor. Aşa că am plecat. În jurul meu în întreg Tangerul mirosea a praf de puşcă. Vroiam să ucid.

Driss nu m-a văzut decât două săptămâni mai târziu. Nici n-a-ncercat să-şi ceară iertare, s-a aşezat în faţa mea şi, arătând către pereţii plini de rafturi cu obiecte de artă şi cu ediţii rare, mi-a spus:

— Este o moştenire de la bunica mea, care era la fel de bogată ca şi regele Cresus, nedreaptă ca şi aurul grâului pe care-l adulmeca, sprijinită în bastonul cu măciulie de argint, în mijlocul câmpiilor cu grâne coapte şi lascive în plină lună a lui Florar. Îndrăgea să aibă în fastuosul ei pat cu baldachin puştoaice de cincisprezece ani, nubile, cu sânii tari ca obuzele, cu sexul întunecat şi cuminte. Mă adora şi abia se-ascundea

de mine ca să poată suge limba ţărăncilor ei durdulii ca pepenii ori să le martirizeze sânii grei ca snopii de grâu. De-acolo mi se trage dragostea pentru femei. Bunica îşi obliga curtezanele să poarte chiloţi şi îi păstra pentru mine, închişi ca un secret într-o casetă de argint lucrată cu măiestrie. „Ia miroase aici, copil rău ce eşti“, spunea ea oferindu-mi un slip murdărel agăţat în vârful de argint al bastonului de abanos. Adulmecam cu religiozitate relicva, ca un căţeluş smintit şi nerăbdător. „Du-te să te speli acum şi nu le-ngădui bărbaţilor să te pipăie pe la spate. Ţăranii ăştia habar n-au să trăiască. N-au nicio milă pentru trandafiri şi bobocei, nici pentru mieluţi de vârsta ta“.

„într-o noapte am vrut să văd şi să aflu. Uşa camerei de culcare a bunicii era întredeschisă, iar pe coridor nu era nimeni. Tânăra Mabrouka stătea aşezată peste faţa ei şi se opintea, cu părul desfăcut, dansând ritmic din coapse. Păstrând neatins himenul puştoaicei buimăcite, un deget aristocratic pipăia fesele virgine în timp ce sexul se lipea de gura onorabilei doamne în vârstă, cu coafură impecabilă şi-nspicată. Când Mabrouka s-a ghemuit, înfrântă şi satisfăcută, între sânii bunicii rămaşi tari în ciuda trecerii anilor, aceasta s-a îndreptat către uşa pe pragul căreia înlemnisem, puşti şi totuşi bărbat, şi mi-a făcut cu ochiul. Ştia că sunt acolo. M-am retras, ruşinat şi admirativ în faţa unei asemenea îndrăzneli. Puterea bătrânei doamne sublime mă mai subjugă şi astăzi. Bunica a lăsat o avere suficientă

Mabroukăi, a măritat-o cu cel mai bun arendaş al său. Şi chiar ea a fost cea care s-a dus să primească cea dintâi ştergarul pătat cu sânge ca semn al virginităţii miresei, a doua zi după nuntă. A sărutat cu demnitate fruntea tinerei mirese şi a făcut să alunece pe mâna acesteia o brăţară din aur pe care-o înfășurase într-un voal ce-l ţinuse sub pernă. Mă aflam acolo, încă q dată, în picioare, în pantalonii mei scurţi de velur reiat, cu un papion ridicol la gât. O priveam pe bunica reuşind să pună ordine în lume, în urma Domnului, liniştită şi stăpână peste arta citirii sufletelor, a cursului grâului şi orzului.

„ «Lalla Fatma, a gemut tânăra Mabrouka.

— Ssstttt, i-a tăiat-o bunica. Durerea o să treacă şi o să vezi că o să-l iubeşti pe Touhami, încetul cu încetul. Trebuie să-i dăruieşti mulţi copii, fata mea. Vei fi o soţie desăvârşită, o să vezi».“ în ziua aceea am înţeles că iubirile noastre nu sunt altceva decât incesturi repetate şi că nu ar trebui să existe obstacole între trupuri. Dar tu poate că nu ştii asta…

Ba da, ştiam. Toate trupurile cunoscute înainte mă ajutaseră să aflu acest lucru: cum trebuie înlăturate obstacolele dintre Driss şi mine. Au fost experienţa de trecere, o ucenicie puerilă şi nefericită. Vroiam să-i spun asta, dar mi-era teamă să nu mă creadă murdărită de futaiuri precoce şi hidoase, deşi înainte de el nu o făcusem cu-adevărat cu nimeni. Şi nici nu iubisem pe cineva. Aş mai fi vrut să-i spun că nu vreau să-l ucid.

NAIMA CEA SĂTULĂ

Pentru că ne erau interzişi bărbaţii, Imciukul ne arunca inevitabil în braţele femeilor, rude sau vecine, nu contează. Ne transforma în spectatori. Am văzut astfel nunta Naimei.

Mergeam pe doisprezece ani atunci când nevasta patronului gogoşeriei a venit să bată la uşa noastră, cerând mâna surorii mele pentru fiul ei, Tayeb. Acesta tocmai îmbrăcase uniforma de jandarm, ceea ce conferea familiei o autoritate pe care veacurile mirosind a ulei de gătit nu izbutiseră să i-o aducă. Mama i-a cerut tânărului să străbată întreg satul îmbrăcat în uniformă, purtând chipiul cel larg, în pas marţial şi cu bărbia sus, cu braţele strânse pe lângă trupul lui costeliv. „E cel mai bun spectacol la care-am asistat de când au plecat Roumi din sat! a ricanat olarul – Doar că nu şi-a-mbrăcat mama şi surorile în majorete care să-l însoţească pe drum“, a completat Kaci, care ţinea cârciuma Neînţeleşilor.

Aceste glume n-au ajuns la urechea tatălui meu, pe care uniforma îl impresionase foarte mult. După cucerirea independenţei, nu cerea decât să renunţe la djellaba-urile *pe care le tăia dintr-o mişcare furioasă de foarfece, ca să primească-n schimb aceste uniforme cu multe cute, ornate cu chingi, găici, fermoare şi nasturi auriţi. Dar vai, nimeni de la Jandarmerie nu i-a făcut*

vreo comandă spre a-şi înţoli ofiţerii de decor.

Mama i-a îngăduit lui Tayeb să ne viziteze o dată pe săptămână ca să discute cu aleasa lui despre pregătirile legate de nuntă. A făcut în aşa fel încât să fie de fiecare dată de faţă atunci când se-ntâlneau cei doi logodnici. În serile când se simţea doborâtă de oboseală, neîndrăznind să-l dea afară pe fiul patronului gogoşeriei, ea îl însărcina pe Ali să stea de pază. Aşezat între Naima şi jandarmul ei pe bancheta din salon, piciul supraveghea virtutea soră-sii de la înălţimea celor unsprezece ani ai săi, foarte mândru şi atent.

Într-o seară, când mă culcasem imediat după cină, m-a trezit ciudata şi adânca tăcere ce domnea în casă. Taică-meu nu mai sforăia iar lemnul nu mai trosnea. M-am ridicat şi m-am dus în picioarele goale în salon. Spectacolul la care-am asistat era unul halucinant. Logodnicii se luptau pe deasupra micului Ali, adormit. Am observat apoi că Naima avea partea de sus a rochiei desfăcută. Jandarmul îi frământa sânii pe care ea-ncerca din răsputeri să şi-i bage la loc în corsaj. M-am retras în vârful picioarelor, abia stăpânindu-mi un râs nervos. Iată, e de-ajuns o pereche de sfârcuri pentru ca lumea să-şi iasă din ţâţâni, uitând de orice prudenţă. Vigilenţa mamei tocmai era sfidată imperial.

Spectatoare şi cu urechile ciulite, nu mi-am dezminţit calităţile nici în ziua când, m-a invitat Naima la ea, în orăşelul Fourga, acolo unde fusese detaşat bărbată-său la câteva luni după căsătoria lor. Autoturismele erau

păsări rare la Imciuk, locuitorii acestuia fiind obligaţi să se urce în tractoare sau în şarete atunci când aveau de străbătut drumuri mai lungi. Tatăl lui Tayeb i-a propus mamei să mă transporte pe spinarea măgarului, iar aceasta a primit fără să facă fasoane.

Chouikh era convins că singura lui avere o reprezenta măgarul egiptean, un animal cu păr auriu, cunoscut în toată valea, cu coastele câlţoase şi privirea la fel de vicioasă ca şi a stăpânului.

M-a săltat în spatele lui şi m-a îndemnat să-l strâng zdravăn de mijloc. Nu s-a oprit nicio clipă din cântat, ignorându-mă pe întreg parcursul călătoriei, neadresându-mi nici cel mai mărunt compliment, căci devenise tată-socru. Picioarele mi se bălăngăneau, lovind vesele coastele măgarului, în ciuda ploii care n-a încetat să tot cadă, udându-ne până la piele.

Eram fericită că o revedeam pe Naima. Hohotele ei de râs îmi lipseau, la fel ca şi vorbăria de viitoare femeie măritată.

În apartamentul lor minuscul cu duşumea în pătrate albe şi negre, Naima mergea desculţă. Tatuajele ei în henna îşi pierduseră culoarea ocru-roşie, pentru a deveni gri precum cerul din Fourga. Însă pielea ei părea mai luminoasă iar gesturile îi deveniseră mai încete, aproape indolente. Până şi mersul avea ceva nou. Îşi mişca şoldurile într-un fel pe care nu i-l ştiam. I-am privit picioarele, căci Noura îmi spusese că una dintre urmările măritişului era lărgirea distanţei dintre

coapse, picioarele ajungând să se arcuiască. N-am observat nimic de acest gen la soră-mea.

Spre seară, a venit acasă cumnatul meu, încins în uniformă. Am luat cina în trei, la aceeaşi masă. La noi acasă, tata mănâncă întotdeauna singur. După cuş-cuş-ul cu pui, Tayeb a căscat, apoi s-a dus la culcare. Naima m-*a anunţat că trebuie să dorm împreună cu ei, bucătăria fiind plină de gândaci. A aşternut trei cuverturi mari pe duşumea şi mi-a aşezat sub cap una dintre pernele de pe canapea. „Hai, e vremea să dormi".*

Habar n-*am dacă bucuria de a o fi revăzut pe soră-*mea sau faptul de a fi schimbat patul au stat la temeiul *insomniei mele din acea noapte. Aproape că reuşisem s-*adorm când patul a-*nceput să scârţâie. Au urmat zgomote ciudate, pe care le desluşeam printre scârţâiturile de lemn.*

Ştiam că măritişul înseamnă şi sexualitate, chiar dacă adulţii se chinuiau să ne facă a crede contrariul: dacă îşi băteau capul să căsătorească fete şi băieţi, să cheltuiască averi şi dote şi trusouri, să organizeze nunţi grandioase, toate acestea se-*ntâmplau pentru că oamenii se tem de întuneric şi au nevoie de tovărăşie. Dacă* se-nchid într-*o cameră, e doar din obişnuinţă. Dacă dorm împreună în acelaşi pat, e numai ca să-şi ţină reciproc de cald. Dacă femeile rămân grele, asta se petrece din voia Domnului. Iar dacă se-nfrumuseţează înfăptui serii, cu-o jumătate de oră înainte ca bărbatul*

să se-ntoarcă de la câmp sau de la atelier, e doar pentru a-l întâmpina la poartă ornată cu khol şi vopsită cu henna. Ei bine, uite că nu! Căsătoria, această mare afacere, mai înseamnă şi altceva: scârţâiala progresivă a unei somiere, suspinele arzătoare ale cumnatului meu, docilitatea surorii mele care-şi desfăcea picioarele fără vreun protest. Căsătoria constă şi-n aceste comenzi de proprietar, scurte şi precise: „Desfă-te", „Întoarce-te", „Lungeşte-te". În aceste cuvinte şoptite, halucinate şi îngrozitoare, pline de adevăr: „E formidabil", „Da, pătrunde-mă", „Ah, îmi place aşa".

Naima n-avea nevoie să vorbească. Soţul ei îşi povestea plăcerea, o povestea şi pe-a ei, în vreme ce scârţâiturile se confundau cu opintelile lor sugrumate. Curând am auzit un suspin profund şi lung. Era Naima, care-şi dădea sufletul. Atunci, un fel de greaţă amestecată cu crampe mi-a fulgerat pântecul. Cu ochii-n lacrimi, am înţeles cât de mult o uram pe soră-mea. Aş fi vrut să fiu în locul ei, sub pubisul lui Tayeb.

A doua zi, luându-mi rămas bun, am evitat să o privesc în ochi. Pe drumul de întoarcere, n-am încetat să strâng din dinţi şi să-mi frământ mâinile, promiţându-mi că-ntr-o bună zi o să fac să scârţâie paturi la fel de nesfârşite ca şi câmpiile Imciukului. Că-l voi face pe soţul meu să urle de plăcere, atât de fierbinte îmi va fi sexul, muşcând precum rafalele

fierbinţi ale chergui[73]-ului, *strâns între labiile mele ca un boboc de trandafir. Soarta asta mi-a promis-o Driss încă de la prima lui apariţie pe podul de peste uedul Harrath.*

În penumbra apartamentului lui Driss, siesta avea un gust de sirop de migdale şi de pepene galben. Iubitul meu citea, gol, lungit pe un covor persan vechi, iar eu, culcată în poalele lui, în diagonală, visam cu ochii deschişi. Când descoperea câte o frază mai deocheată, îl încerca câte-un hohot de râs, semn că îşi vedea confirmate prejudecăţile libertine.

— Ascultă aici: „O pizdă are mai multă nevoie de două puie, pe când o pulă nu cere două pizde“. Bravo! E înţelept gândul ăsta şi mi se pare excelent formulat! Dar şi fraza asta e bine: „Fiecare sex de femeie primeşte încă de la naştere numele celor ce-l vor pătrunde”. Chiar aşa este!

Omeyyazii din Damasc, Abbasizii din Bagdad, poeţii Seviliei şi ai Cordobei, beţivii, cocoşaţii, curvele, saltimbancii, leproşii, asasinii, opiomanii, vizirii, eunucii, pedofilii, negresele, selgiucizii, turkmenii, tătarii, barmakizii, sufiţii, karidjiţii, vânzătorii de apă ambulanţi, scuipătorii de foc, îmblânzitorii de maimuţe, uitaţii de soartă şi proştii de-ţi vine să plângi defilau prin

---

[73] *Chergui*, vânt uscat din deşertul Sahara. *(N. T.)*

odaie, urlau sub tortură, făceau pipi în pahare de cristal şi-şi răspândeau sperma peste pernele brodate cu fir de-argint. Îl vedeam pe Driss poruncindu-le să tacă, obligându-i să traverseze cercuri de foc, aruncându-i în plin deşert şi recuperându-i, plini de bube şi de păduchi. Îl vedeam mâncând smochine arse de soare şi pere bicolore, visând la orgii în brocarturi. Le avea pe unele ca Saloua şi pe Najat la picioare. Eu nu-l aveam decât pe el să-l divinizez.

Tipele s-au înfăţişat la noi în seara în care Driss m-a stropit cu şampanie, hotărât să mă lângă de la călcâi până-n creştet, sorbindu-şi beţia din buricul meu. Tocmai simţeam cum mă podideşte orgasmul atunci când au sunat la uşă, uşurel bete şi machiate ca pentru o petrecere. Abia am avut răgazul să trag pe mine o cuvertură înainte ca ele să se aşeze şi să-şi aprindă o ţigară. Saloua avea o privire desfrânată, ghicindu-mi goliciunea, ca şi surprinderea. Driss nici măcar nu-ncerca să-şi ascundă erecţia.

— Vai de mine! Femeia ta nu lasă absolut nimic altora! Şi tu nu te laşi mai prejos! Ca să mai schimbi un pic, n-ai vrea să-mi încălzeşti puţin tovarăşa?

Saloua mă-ngrozea, dar, în mod ciudat, limbajul ei mă excita. Vorbea ca un bărbat. Într-un colţ, Najat îşi desfăcuse deja sutienul şi Driss aştepta să continue, cu penisul zguduit de tremurături nerăbdătoare. O revărsare de lavă şi dorinţă mi-a traversat pântecele şi mintea.

M-am închis în baie. Înainte să mă-mbrac, m-am

privit în oglindă. Am văzut o femeie cu părul despletit, cu ochii rătăciţi. Mi-am cuprins clitorisul între două degete, în picioare, rănită de muşcătura dorinţei, cu un picior pe marginea căzii, cu celălalt zguduit de violenţa senzaţiilor. Umflat şi dureros, se zbătea ca o inimă îngrozită. Îmi simţeam degetele pline de un lichid transparent, cu mireasmă de cuişoare. În ciuda eforturilor mele, n-am reuşit să juisez. Eram prea mânioasă. Prea îndrăgostită şi prea serioasă. Plină de gânduri negre, am încercat să-mi eliberez clitorisul, singura mea mândrie, din desişul de păr, doar pentru a vedea de ce e în stare. Ei bine, nu era în stare de nimic! Stătea acolo, roşu şi derizoriu, cerând limba lui Driss ca să se întărească şi puia lui ca să intre-n transă.

Când m-am întors în salon, l-am zărit pe bărbatul meu cum surâde în colţul gurii, ca un ticălos. Zâmbea ca şi cum ar fi ghicit nevoia urgentă care mă cuprinsese şi care mă făcuse să părăsesc odaia plină de râsete dogite. Ca şi cum ar fi ştiut că n-am simţit nicio plăcere masturbându-mă. A sărutat-o cu toată gura pe Najat, iubita oficială a lui Saloua, cu mâna înfundată între coapsele acesteia. Saloua era tolănită pe sofa. Cu spatele proptit pe perne, fuma, aparent neatentă, aproape adormită. Mai târziu, am aflat că pipa era plină cu haşiş procurat de la Meftah, stârpitura de portar al imobilului în care stătea.

Am pus încă o dată discul lui Esmahan. *„Imta ha taarif imta, inni bahibek inta...“* Pârâiturile desfigurau

vocea cântăreței libaneze, egipteană prin adopţie şi decedată prea devreme, într-un accident de maşină. M-a aşezat special lângă Saloua ca să-i sugerez că nu mă impresionează deloc şi mi-am aprins, cu ochii închişi, a treia ţigară. Nu voiam să-l văd pe Driss cum o trăgea de sfârcuri pe Najat şi nici să ghicesc cum degetul lui îşi făcuse deja drum în intimitatea ei. Am tresărit când l-am auzit cum spune explicit: „Nu te umezeşti deloc. O să-ncerc cu saliva mea“.

Saloua şi-a aşezat ostentativ mâna, grea ca de plumb, peste genunchiul meu. „Nu“, am spus, în timp ce mă ridicam. Nu, mi-am repetat, urcând pe bulevardul Libertăţii spre mătuşa Selma. Nu, i-am replicat minţii mele înceţoşate, care susţinea că dragostea nu prezintă niciodată facturi şi nu dă niciodată verdicte. Nu, i-am urlat în visele mele lui Driss, care-mi spunea că nu era decât un joc şi că de fapt nu mă iubeşte decât pe mine. La trezire, mi-am zis că Driss e o capcană şi că trebuia să mă eliberez de el. Ştiam că, dacă luam hotărârea să fiu groparul acestei iubiri, ar fi trebuit să accept şi să-i duc cadavrul, să rătăcesc patruzeci de ani în deşert, apoi, învinsă, să recunosc în acel cadavru propriul meu stârv.

HAZIMA, COLEGA DE CAMERĂ

Liceul mi-a băgat-o în pat pe Hazima. Sau mai curând internatul, care fremăta de toaletele fetelor, de maniile, ritualurile de curăţenie şi ciondănelile lor.

Acasă, mama n-a purtat vreodată nici fustă, nici sutien. Dar eu admiram astfel de veşminte. Confundam de fapt toalete şi trupuri şi, dorindu-le pe primele, n-aveam niciun scrupul să le admir pe cele din urmă. Aceste epiderme tinere, aceste piepturi ce-mpung, aceste crupe care ţâşnesc din copilărie ca să-şi facă un loc sub soare, toate astea mă-nnebuneau de curiozitate şi mă făceau să devin vag invidioasă.

Într-o noapte, Hazima, cea mai frumoasă fată din internat, dar şi cea mai obraznică, a ridicat cuverturile *şi mi s*-a strecurat în pat.

— *Încălzeşte*-mi spatele, mi-a poruncit ea.

M-am supus. Prea mecanic, după gustul ei, pentru că a-*nceput să protesteze:*

— *Mai încet! Că doar nu baţi lâna.*

I-am mângâiat pielea cu palma umedă şi deschisă. E-adevărat că era mătăsoasă. Satinul epidermei se-nfiora *sub degetele mele şi aluniţele i se unduiau la trecerea* lor.

— Mai jos, mi-a spus.

Am ajuns până unde se cambrează şalele. Hazima stătea nemişcată. Apoi m-am ridicat, sprijinită în cot, şi m-*am aplecat să privesc. Dormea cu pumnii strânşi.*

Scena asta s-*a reluat a doua zi, continuând la fel şi după aceea. Aţipea de fiecare dată sau se prefăcea, nu ştiu. Într*-o zi, s-*a răsucit brusc şi mi*-a oferit pieptul, *care aproape că se cabrase. Treceam de la un sân la* altul tremurând. *Era ca şi cum o altă mână, străină, îmi*

mângâia propriul piept. Într-o seară, am devenit mai îndrăzneață şi mi-am strecurat un deget înspre sexul ce-abia-ncepuse să fie acoperit cu păr. S-a arcuit pe dată, cuprinsă de convulsii, obligându-mă să-i pun mâna la gură spre a-i masca gemetele de muribundă. Hazima era mai bună decât Noura, mai gravă, mai savuroasă.

De-a lungul timpului, întâlnirile mele nocturne cu Hazima deveniseră zilnice. Pretindeam că dormim împreună „ca să ne-ncălzim“, fără ca asta să dea de gândit celorlalte colege din cameră. Adultă, mi-a venit să râd la gândul că dormitorul nu fusese, până la urmă, decât un lupanar zumzăitor şi asta chiar sub nasul regulamentului de ordine internă.

În clasă mă plictiseam de moarte, studiile mi se părea un exercițiu mult mai util orăşencelor decât țărăncuței care eram. Cam greu să converteşti descendenta unor generații analfabete şi mândre de acest statut la deliciile cunoaşterii! În fața indolenței mele, profesorii adoptau un aer mânios, dar n-aveam niciun chef să le fac pe plac. Îmi petreceam timpul privind cum se duc norii, în aşteptarea Hazimei.

Şi totuşi ne-am despărțit, Hazima şi cu mine, la sfârşitul anului şcolar, fără o vorbă, fără lacrimi şi jurăminte. La vârsta noastră iubirea nu avea niciun ecou şi faptul că mângâi pe cineva de acelaşi sex nu presupunea nicio complicație. Sexul este o indecență care nu se poate petrece decât între bărbați şi femei. Noi două ne prefăceam de fapt că ne pregătim pentru

întâlnirea cu bărbaţii.

La rândul lui, corpul mi se schimba vertiginos, astfel încât mi se părea imposibil să ţin pasul. Se alungea, se-nălţa, se îmbrăca şi se rotunjea chiar în timpul somnului. Semăna cu ţara mea, nouă şi duduind de nerăbdare, abia despărţită de colonişti, dar fără să fi divorţat de ei. Uzine de textile funcţionau deja în nord, ameninţându-l pe tata cu ruina, iar tinerii, proaspăt instruiţi, începeau să se convingă că viaţa la ţară era prea ingrată, prea limitată pentru minţile lor pline de ecuaţii, de slogane socialiste ori de vise panarabice.

Mi se trezise curiozitatea faţă de propriu-mi trup, după ce aceasta se concentrase până atunci exclusiv asupra sexului. Îmi observam picioarele, pe care le consideram prea plate, dar mă consolam admirându-mi încheieturile fine şi degetele lungi, moştenire indiscutabilă din partea mamei. Pieptul mi se umfla, plin de sevă, insolent. Tuleie mătăsoase îmi acoperiseră sexul şi tot continuau să crească, ieşindu-mi uneori din chiloţi. De-acum încolo îmi umpleau fără probleme mâna şi mi se lipea de palmă, aidoma unei pisici care se întinde. Aveam o piele moale, fără să fie exagerat de delicată, ambrată fără să devină brună. Ochii mei, de culoare aproape galbenă, atrăgeau privirile. La fel ca şi aluniţa de pe bărbie. Însă mai mult decât faţa, trupul era cel care-şi striga frumuseţea scandaloasă.

Pot să spun că păsărică mi-a pus punct studiilor, căci Hmed notarul murea de nerăbdare s-o posede.

Nu s-a bucurat însă decât de învelişul lui, căci miezul şi pulpa erau rezervate dinţilor şi mătărângii lui Driss.

Să fug. S-o rup cu Driss. Să-mi uit dorinţa. Să accept frica. Să-mi privesc teama direct în ochi. Cu dispreţ. S-accept teroarea de-a iubi. De-a mă uda. Să vomit şi să mă-mpac chiar şi cu gelozia. Cu ura. Să nu recunosc niciodată faţă de mine însămi c-aş fi capabilă să-l întovărăşesc pe Driss în escapadele şi capriciile lui. Să n-o iau niciodată pe ocolite din pricina fricii, chiar ş-atunci când sunt pe punctul să mă prăbuşesc. Mă sufocam de durere, dar n-am primit să vorbesc cu iubitul meu la telefon.

A sfârşit prin a mă pândi, înghesuindu-mă cu forţa în DS-ul lui negru şi m-a dus să cinăm în port. Am refuzat să mă ating de rândunicile de mare şi de crevete. Driss se-mbuiba metodic cu bere.

— Ele sau eu, trebuie să alegi!

— Şi tu, şi ele deopotrivă, fără nicio discuţie în plus.

— Nu sunt obiectul tău şi nici femeia de serviciu care face totul. N-am evadat din Imciuk ca să mă transformi tu în cârpă de şters pe jos.

— Ai fugit din Imciuk pentru că lumea strâmtă de-acolo nu-ţi mai ajungea. Pentru că-ţi lipseam şi mă voiai.

— Nu pe tine te căutam eu.

— Oh, ba da, ba da! Pe mine şi pe nimeni altul. Cu toate tarele mele, cu puia mea care fute în stânga şi-n

dreapta.

— Nu te mai iubesc.

— Hai, ştii bine că nu asta a zis pizda ta astăzi, atunci când mi-am făcut apariţia.

— Minte.

— O pizdă nu va şti niciodată să mintă.

Priveam disperată-n jur, de teamă ca nu cumva vreunul din ospătari să audă porcăriile pe care le debita Driss. Din fericire, eram doar noi sub copertină, răcoarea brizei descurajându-i pe ceilalţi clienţi să ia loc pe terasă.

— În seara asta vii cu mine.

— Nu.

— Nu mă obliga să strig.

— Nu mă obliga să te văd cum faci dragoste cu stricatele alea două.

— Dar eu nu fac dragoste decât cu tine!

— Îţi baţi joc de mine!

— Ouallah! Nu pricepi nimic. Chiar nu-nţelegi nimic!

— În fond, la ce te-aştepţi? Nu sunt decât o ţărăncuţă, iar tu un feudal prea complicat!

— Ce, asta te deranjează?

— Ce mă deranjează cu-adevărat este că n-ai nici cel mai mărunt respect pentru mine!

Atunci a-nceput să urle. M-am ridicat ca să plec. M-a ajuns din urmă. M-am urcat în maşină fără o vorbă, terorizată. Conducea ca un nebun. Bariera de la calea ferată începuse să coboare şi se auzea fluieratul strident

al trenului ce-şi făcuse apariţia în dreapta noastră. Driss a apăsat pe accelerator, strigând: „Acum!” Lumina orbitoare a trenului m-a trezit de-a binelea. Am ţipat:

— Nu! Nu, Driss! Nu face asta!

Am lovit bariera şi maşina a sărit peste şine zece secunde înainte ca trenul să treacă. El a tras brusc de volan şi ne am trezit aruncaţi în stufăriş, la doi metri de lagună. Cablurile de înaltă tensiune sclipeau deasupra noastră, ameninţătoare. De-atunci ştiu cu ce seamănă Apocalipsa.

N-am plâns. Nu m-am mişcat. Cu fruntea lipită de volan, Driss respira puternic, fornăind pe nas. După o veşnicie, am deschis portiera. Am început să-mi lovesc faţa, de la tâmple până la bărbie, aşa cum văzusem că fac toate femeile din tribul meu atunci când durerea le depăşea puterea de a răbda. Fiecare rană mă făcea să ridic şi mai mult tonul acestei jelanii:

— Pentru curvele tale. Pentru ruşinea mea. Pentru pierzania mea. Pentru că te-am întâlnit. Pentru că te-am iubit. Pentru Tanger. Pentru futut. Pentru puia ta. Pentru pizda mea. Pentru scandal. Pentru nimic.

— Te rog, opreşte-te! Opreşte-te, am zis! O să te desfigurezi!

Sângeram până la coate.

— Du-mă la mătuşa Selma, i-am spus, sfârşită.

Mi-a şters faţa şi braţele cu un colţ al cămăşii, a condus până la dispensarul cel mai apropiat, de unde a ieşit cu fiole şi comprese, Am adormit în braţele lui, cu

obrajii badijonaţi cu iod şi cremă cicatrizantă.

N-am scos nasul din casă o săptămână-ntreagă, răstimp în care am fost copilul, bunica şi pizda lui. De fiecare dată când îl încălecam îi ghiceam inima, ca un cer pe care străluceau comete cu coada ninsă, ca un tufiş de foc înfipt în centru aidoma unui balaur. Driss delira sub muşcăturile pântecelui meu, acoperit de transpiraţie: „Pizda ta! Pizda ta, Badra! Asta e pierzania mea!“.

La capătul nopţii şi al singurătăţii mele definitive, acoperită cu sare şi spermă, i-am spus:

— Acum pot să te privesc cum îţi fuţi curvele fără să mai plâng.

Ne-am dus la lesbiene ca două mâţe siameze care miorlăiau fals înfometate. Najat ne-a deschis uşa, îmbrăcată într-un capot. În aer se-mpleteau esenţe de Chanel şi-un miros de orgasm feminin. Saloua era în salon, albă şi goală cu chiloţii aruncaţi ostentativ pe un braţ al fotoliului.

M-a privit, amuzată, cu un uşor dispreţ.

— Ni se întâmplă şi nouă să ne-nchidem trei zile la rând ca sa ne-o tragem după voia inimii. Dar vezi tu, nu suntem sectare! Îl primim întotdeauna pe Driss cu picioarele desfăcute. Vin sau şampanie?

— Apă, i-am răspuns.

Najat i-a oferit whisky lui Driss, iar pe urmă a pus în faţa mea o carafa cu apă rece, un pahar cu picior şi un platou cu fructe.

Saloua şi-a pus chiloţii, aruncându-şi peste umeri o rochie de interior din mătase. Şi-a aprins ţigara, a sorbit o înghiţitură din paharul ei cu vin roşu, apoi mi s-a aşezat în dreapta, între Driss şi mine.

— Badra, eşti frumoasă, dar toantă! Eşti tembelă rău de tot. Crezi că eşti singura care iubeşte. Ia zi, ştii să iubeşti?

— Ce ştiu sau ce fac nu e treaba ta.

— Se-nţelege. Măcar acceptă că şi alţii pot avea aceleaşi sentimente ca tine, dar fără să adopte un comportament similar.

— Nu vreau să procedez ca alţii.

— Pentru că suntem plătite, tu crezi că Najat şi cu mine suntem nişte brute şi nişte târfe. Să fii curvă nu-nseamnă că nu-ţi iubeşti meseria. Pe scurt, să nu iubeşti deloc. De pildă, mie îmi plac bărbaţii. Najat a-nvăţat să-i accepte. Şi pentru că o iubesc, să mi-o trag cu ea îmi face mai multă plăcere decât să mă ştiu trasă-n ţeapă de însuşi Farid el-Atrach.

Începea iar să mă oripileze în ciuda hotărârilor mele juste.

— Ştiu că te afli aici din pricina lui Driss.

Ghicise c-avea dreptate, tăcerea lui Driss şi maxilarele mele crispate confirmându-i presupunerea. Najat îşi făcea unghiile, fluierând.

— Sunt la fel ca vinul, dragă Badra! Într-o bună zi, o să ajungi şi tu aşa doar ca să cunoşti ceea ce a putut să găsească bărbatul tău într-un asemenea lucru.

S-a lipit apoi de mine. „Nu mă atinge”, i-am spus. Driss s-a ridicat şi-a-nceput să privească Tangerul printre perdele. Saloua s-a ridicat pe jumătate şi, perversă, m-a blocat cu greutatea ei. Din două gesturi făcute din şold şi-a aşezat sexul peste al meu şi a început să-mi maseze clitorisul cu o mişcare pe cât de amplă, pe-atât de precisă. Amintirea Hazimei mi-a strălucit scurt sub pleoapele închise, ca un tăciune readus la viaţă. Inima-mi bătea să iasă din piept. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Consternată, simţeam cum sexul îmi reacţionează. Pulsa lângă sexul femeii aceleia, înnebunit de dorinţă. Fără să-mi dau seama ce mi se-ntâmpla, i-am simţit degetul mijlociu cum se-nfundă-n mine. Cu mâna stângă doldora de inele, mi-a înfundat protestul. Timp de un minut, am suportat violul arzător al degetului ei, pe care-l păstrase rigid şi pe care-l simţeam învingător în sexul meu căscat şi ud. Nu mai eram demult virgină, dar tremuram de aceeaşi mânie şi de aceeaşi ruşine. Într-o străfulgerare, l-am văzut pe Driss aplecându-se peste Najat. Băţoşenia şliţului său era grăitoare. Cel de-al doilea bărbat al meu mă părăsea. Căci şi Driss m-a predat violului, săvârşit de data asta de nişte mâini anonime şi lipsite de dragoste.

— Lasă-mi iubita, Driss, a strigat în cele din urmă Saloua, arătându-şi degetul strălucitor de umezeală, pe care tocmai îl scotea din trupul meu. Fata asta te vrea. Doar nu sunt nebună să-mi închipui că s-a înmuiat pentru mine. Hai, sări pe ea şi să terminăm o dată! Dacă

nu, pe ţeasta lui Dada, o fac iar, sub ochii tăi. Am clitorisul sculat şi sexul ei mă suge sub chiloţi, ca gura unui nou-născut. Gagiule, cred că măciuca ta nu se plictiseşte scotocind-o pe asta, a decretat Saloua, sugându-şi, pofticioasă şi sardonică, degetul mijlociu cu care tocmai mă violase.

Din şliţul desfăcut al lui Driss ieşea o făclie strălucitoare. O picătură atârna pe creasta îngroşată. Sălbatică, mă gândeam pentru a nu ştiu câta oară că *tahhar-ul* îi decupase un falus al naibii de frumos. Driss s-a-nţepenit în faţa mea, seniorial, iar eu l-am înghiţit, copleşită de ruşine şi căţea, între buzele-mi flămânde. El mă-nvăţase să o sug corect. O umezeam încercând să uit de Ziua Judecăţii. O acopeream de salivă şi mă rugam Domnului: „Te conjur, nu Te uita! Te implor, iartă-mă! Te rog, nu mă alunga din împărăţia Ta şi-mi îngăduie să-Ţi înalţ încă o rugăciune! Te implor, eliberează-mă de Driss! Te conjur, spune-mi că Tu eşti unicul meu Dumnezeu, care nu mă va părăsi niciodată! Te implor, Stăpâne, scoate-mă din Iad!“.

În stânga mea, printre urlete, Najat tocmai muşca degetul violator al iubitei ei, care râdea.

— Nu ea! Nu o femeie! striga Najat.

O palmă răsunătoare i-a potolit isteria de amantă înşelată, în gura mea, Driss avea gust de sare şi sexul îi era catifelat. Drăgăstoasă şi exaltată, îi mângâiam coaiele, mici şi grele ca nişte mingi de copil, adunate într-o contractură pricinuită neîndoielnic de plăcere. Nu

spunea nimic, mulţumindu-se să-mi privească buzele, care alunecau precum şi saliva ce-mi curgea de-a lungul harponului său nesfârşit. Ca refuz adresat rugăciunii mele, L-am văzut pe Domnul cum mă priveşte şi cum afuriseşte suferinţa sălbatică pe care doar oamenii ştiu să şi-o pricinuiască. L-am văzut cum aruncă blestemul asupra violatorilor de copii, îndepărtându-l pe Satan de la Mila Sa, promiţându-i că-l va înfrânge, că-l va umili, că-l va obliga cândva să defileze prin faţa întregii Creaţii pentru ca Ea, Creaţia, să ceară iertare că a putut să existe o asemenea creatură, înlănţuindu-l apoi în Iad, fără ca Răul să izbutească a râde ori a plânge.

Cu sânii cambraţi, cu privirea rătăcită, Najat se lăsa deschisă de degetele feroce ale amantei sale. În curând, întreaga ei mână a pus stăpânire pe trupul ei sfârtecat într-un horcăit de dorinţă amară şi teribil de îndrăgostită: „Nu eşti decât o curvă. Curva mea dragă, niciodată sătulă“, şoptea Saloua. Gâdila cu nasul clitorisul lui Najat, sculat ca un minuscul drapel violaceu, în timp ce mâna ei cutreiera trupul lichefiat al amantei, al cărei pântece îl vedeam cutremurându-se ca urmare a valurilor succesive de plăcere. Driss mă ţinea de ceafa în vreme ce eu îl tot pompam şi mă întrebam dacă avea să-mi ejaculeze în gât, când, brusc, mi-a ridicat capul, tandru şi complice. Mi-a murmurat: „Nu te opri, te rog. Cu limba… Cu buzele… Spune-mi că te-ai udat“. Într-adevăr, parcă mă inundasem, dar eram hotărâtă să nu recunosc. Najat delira, cu ochii daţi peste

cap: „Acum, acum! Oh, dragoste, termină-mă“. Cu o zguduitură bruscă, Saloua şi-a retras mâna din sexul partenerei. Najat a ţipat. Ieşind grăbit din gura mea, Driss şi-a băgat-o pe dată în gura istericei. Interzisă, am privit cum Saloua desfăcea bucile bărbatului pe care-l iubesc, vârându-i limba în anus. Şi-atunci când torentele de spermă au izbucnit în gura mârşavei mele rivale, am slobozit la rându-mi un urlet, cu minţile definitiv rătăcite.

La birou, nu prea făceam mare lucru, precum altădată la şcoală. Mă mulţumeam să-mi aşez degetele pe claviatura bătrânei maşini de scris marca Olivetti şi să privesc imobilul de vizavi, ca o idioată senilizată înainte de vreme. Ploaia cădea încetişor pe terase. Picăturile de apă se rostogoleau, se-ntretăiau, deveneau firişoare care ţârâiau de-a lungul storurilor, transformându-se în cortine de apă ale magazinelor. Visam la uedul Harrath şi la familia mea care se resemnase că fugisem, ameninţările fratelui meu Ali dovedindu-se simple antariyyat[74]-e fără consecinţe.

Ce făcuse Tangerul din mine? O târfă. O curvă la fel ca şi medina sa, pe care o iubeam totuşi mai mult decât partea europeană a oraşului, însemnată de paşii mei şi-ai lui Driss cel fără griji. Aristocraţii care locuiau

---

[74] *Antariyyat*, gesticulări eroice care se referă la eroul legendar Antar ben Chaddad, cunoscut pentru puterea lui fizică.

odinioară în incinta casbah-ului o părăsiseră şi plecaseră în case de tip european şi vile cocoţate pe dealurile ţuguiate, cu vedere la mare şi cu şoferi înmănuşaţi care le conduceau limuzinele. Aceştia lăsaseră în urma lor somptuoase locuinţe cu lustre atât de grele că niciun plafon modern nu ar fi putut să le suporte, pereţi pictaţi pe foiţă de aur, curţi şi terase pline de ceramici cu motive care se ştergeau, sculpturi din lemn de stuc încrustate pe care meşteri din ce în ce mai rari abia de mai ştiau să le lucreze. Ţărani ca mine, grăbiţi să trăiască, nepăsători faţă de fastul de altădată, veniseră să-i înlocuiască pe vechii proprietari, iar medina putrezea de-a dreptul, ajungând să pută din pricina şobolanilor şi a urinei uscate.

Apoi am descoperit virtuţile băuturii. Am avut nevoie de ceva timp ca să fac o alegere: vinul îmi bolborosea-n stomac, berea îmi provoca diaree iar şampania mă aducea în pragul melancoliei. Doar whisky-ul, îndoit cu apă, mă făcea să ard ca un foc de mesteacăn şi mă ferea de ameţelile mahmurelii. Îmi plăceau mărcile cele mai rare, cele mai scumpe, lucru care-l făcea pe Driss să râdă.

— Ai dreptate, porumbiţa mea! Păcat pentru păcat, mai bine să alegi viciile nepreţuite. Nu coborî nivelul, iubirea mea, nu ceda în faţa mediocrităţii şi nu te mulţumi cu puţin. Îţi vei supăra îngerii păzitori dacă faci rabat.

Dar cred că păcatele mele pot fi strânse astăzi cu

făraşul. Oare când m-am rugat ultima oară, când mi-am făcut ultima abluţie[75]? Mi-am râs în gând: păgână, mă prosternam de cinci ori pe zi în direcţia Meccăi. Convertită la dragoste şi suferinţă, îl imploram pe Domnul în plin act sexual sau când făceam duş. Musulmană, eu? Dar acest bărbat, aceste femei, acest alcool, aceste lanţuri, aceste întrebări, această lipsă de remuşcări, regretul care nu mai vine? Doar postul ramadanului rămăsese neatins. Prin el mă purificam de angoasă şi mă odihneam de alcool. Fireşte, până şi ramadanul se dovedise neputincios în a-mi interzice trupul lui Driss care nu-l respecta. Da, îmi respecta penitenţa, dar nu îi găsea nicio virtute. Lui nu-i puteam spune că la apusul soarelui sorbeam cea dintâi gură de apă, abstinenţă care urca la Cer întovărăşită de o singură confesiune: ca Domnul să-mi primească setea şi foamea drept sacrificiu. Ca El să ştie că trupul meu mai este încă în stare să-l rămână fidel.

Însă am făcut dragoste cu Driss şi în perioada ramadanului, încălcându-mi jurământul şi trădându-mi cuvântul dat. Tot ce-l mai găseam de spus Domnului se reducea la asta: „Nu Mă privi acum. Priveşte în altă parte, dă-mi timp ca să termin”. Ce să termin? Acest act sublim şi infam în care sexul lui Driss îmi împungea pântecele, umed şi alunecos. Ne-aruncam în pat, iubitul

---

[75] Abluţie, spălare spirituală, element al ritualului islamic. (N. T.)

meu şi cu mine, el trăgând din ţigară, eu cu capul odihnind peste pieptul său brun şi înnegrit de păr. Îl mângâiam şi aveam impresia că-mi încurc degetele într-o lână pubiană femeiască. Transpiraţia lui era seva celui mai frumos sex pe care îl putea dezvălui sub cerul liber o femeie. Driss expira fumul ţigării iar eu îl inhalam imediat, proaspăt, eliminat direct de plămânii lui, îl păstram într-ai mei, apoi îl dădeam afară, mulţumită şi bucuroasă, aşa îmbibată de alcool şi de nicotină cum eram. Pântecele îmi bolborosea, neobosind să-mi pompeze în chiloţi şi pe cearşaf excesul de dragoste şi de aşteptare. Vroiam să-l am tot timpul în mine. Tot timpul. „Rămâi acolo! Nu ieşi”. Râdea, lovindu-mi uşor sexul inundat de apa fericirii mele şi de sperma lui. Îmi transformase pizda într-o gură care nu voia altceva decât să-l soarbă, fixându-l în ea pentru vecie. De fiecare dată când ieşea din mine, îi spuneam „Rămâi”, ca să nu mai asist cum sufletul mi se răspândeşte printre picioare, ridicol şi banal. Nu mai puteam de iubire. Nu mai puteam dorind să-l părăsesc.

În timpul veghii de Aid, când copiii alergau urlând pe străduţele cu lumină chioară şi aprindeau petarde zgomotoase, pe zidurile umflate de umezeală, Driss mi-a adresat una din strălucitele lui tirade, ultima dinaintea rupturii noastre:

— Vezi, îmi spunea el, eu te iubesc. Te iubesc, şi nu-mi doresc asta. Viaţa este o pulă. Se cocoşeşte, înseamnă că e bine. Se tufleşte la loc, înseamnă că gata,

s-a terminat. Trebuie să treci la altceva. Viaţa este şi o pizdă. Se umezeşte, e bine. Dar începe să-şi pună întrebări, mai bine o laşi baltă. Nu-i bine să complici existenţa, privighetoarea mea. O pulă. O pizdă. Punct. Când vei fi în stare să pricepi?

— Mă strădui – doar ştii. Într-o bună zi, dacă te-ascult, voi putea să te părăsesc.

— Şi dacă mă părăseşti, ce-o să faci? Nu, n-o să te poţi dezlipi de acest paloş ce se scoală de dragul tău fără să obosească şi nu pridideşte să se tot scurgă între coapsele tale, iar tu nu vrei să-i oferi şi cealaltă floare a ta.

— Nu te urăsc destul de mult ca să te las să mă iei şi pe la spate.

— Să mă urăşti? Ştii ce, tu chiar eşti plicticoasă cu vorbele de iubire şi cu palavrele de tragediană! Hai, că mă enervezi cu chestiile astea ale tale, în genul „te iubesc", „te urăsc", „într-o zi te voi părăsi"! Nu te-am minţit şi ţi-am spus mereu: „Intru-n erecţie, pătrund, ejaculez, juisez, uit". Ce-ţi baţi capul? Cine te bate la cap?

Într-adevăr, nimeni. Nici măcar cele mai recente lecturi la care mă obligase Driss, ca Simone de Beauvoir ori Boris Vian şi Louis Aragon. Nici de acele cântece franţuzeşti pe care le numea „muzică pusă-n text", pompoase şi pretenţioase. Nu voia s-audă decât de Leo Ferre. Dimpotrivă, mie mi se părea mai catifelată vocea celeilalte, Juliette Greco. Oricum, doar Oum Koulthoum

mă fermecase cu totul. Celelalte voci primeau din partea mea eventual un vag gest nervos de admiraţie şi un „pfui“ plictisit. Pentru lipsa asta de gust mă considera o arăboaică ignorantă. Îi spuneam printre dinţi: „Hai sictir de-aici“.

Pe urmă, Driss mi-a vorbit despre Hamid. Era un cer albastru deasupra Tangerului şi dimineaţa de duminică inspira trândăveală şi tandreţe. Opulentul platou cu bucatele micului dejun m-a făcut să mă gândesc că-mi petreceam timpul mai mult la iubitul meu decât la mătuşa Selma, care din pricina asta aproape că nu mai stătea de vorbă cu mine. Evident, aveam chef să fac dragoste, însă Driss plănuise altceva. Vroia să se masturbeze în faţa mea.

Vârful mădularului îi ţâşnise afară, masiv şi roşu, iar sexul, superb, îşi exhiba venele umflate, pline de sânge, într-un avânt triumfal. Priveam absolut fascinată, fiind mai tulburată decât eram dispusă să recunosc. Driss lucra cu delicateţe, presându-şi glandul între două degete, apoi reluând mişcarea asupra întregului membru, cu mâna tandră, într-un gest aproape matern. Pentru prima oară-n viaţă, mi-am dat seama, şi încă într-o manieră deosebit de materială şi de fizică, că-mi intrase în erecţie clitorisul, care izbucnise înfometat dintre labiile mele. De-atunci, după această scenă, n-am mai crezut niciodată în pasivitatea femeilor. Ştiu când mă umezesc, când tremur şi intru-n erecţie, chiar dacă picioarele-mi rămân strânse şi faţa calmă.

Mâna lui Driss a cuprins membrul, apăsându-l cum eu n-am ştiut niciodată s-o fac. Se pregătea să-mi ejaculeze pe faţă deşi sânii şi sexul meu nu ajutaseră cu nimic la asta. Dacă sunt în stare să-şi dăruiască atâta plăcere de unii singuri, de ce naiba mai vor bărbaţii să ne pătrundă? Voiam să-l cuprind cu buzele. M-a refuzat. „Nu“, a spus, masându-se din centru până la capăt, îndrăgostit pur şi simplu de sexul pe care şi-l ştia frumos.

— Nu, femeile habar n-au să facă aşa ceva, mi-a explicat pe un ton doct. Se pricep doar s-o sugă. Dar chiar şi-aşa ar mai avea de-nvăţat! Nici nu se compară cu ce face un bărbat.

Pe viitor ştiam de-acum să mă transform într-o statuetă de sare, nu mai încape îndoială.

— Ţi-ai tras-o şi cu bărbaţi?

— Iubito, sucul meu de mango şi de mirt sălbatic, dar ce-ţi închipui? Da, pot să spun că m-a supt un tip. Şi-a fost atât de bine că mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să renunţ la relaţia cu femeile.

Ejacula ca un măgar, stropind dincolo de mâna lui dreaptă şi strălucind de transparenţa lichidului.

— De ce baţi câmpii? Păi şi tu nu ţi-ai tras-o cu femei?

— Cine, eu?

— N-ai protestat deloc când Saloua şi-a vârât limba în comoara ta, ultima oară.

— Pentru că domnul a preferat să ejaculeze în

comoara altei femei, d-aia.

A izbucnit în râs, sărutându-mă din toată inima:

— Ştii că faci progrese serioase? Începi să vorbeşti la fel ca mine. Sunt nebun după obscenitatea ta diafană. Încă un efort şi vei putea să-i potcoveşti pe paznicii virtuţii. Ideal ar fi să notezi undeva toate aceste delicioase porcoşenii iar apoi să lipeşti afişele textelor tale pe zidurile oraşului. Dar hai, ca să te asigur încă o dată: sunt nebun după podoaba ta, fecioara mea scăldată-n zeama dragostei, iar dacă ţi-ar veni vreodată chef să ţi-o tragi cu ştoarfa aia mercantilă, să ştii că nu ţi-aş reproşa-o deloc.

— Nu mă interesează.

— Hei, opreşte-te, puişor, opreşte-te! Ştii că mi-e greaţă atunci când sunt minţit în faţă. Păi ce, eu te mint când îţi spun că fundul lui Hamid este o creaţie divină? Aş spune că-i ca o pizdă, atât e de alunecos! Şi ce dulce pădure creaţă are deasupra mădularului!

— Aşadar, ar trebui să-nţeleg că erai deja poponar atunci când Saloua ţi-a vârât limba-n cur!

— Alo, stai uşor, că nu-s pederast, chiar dacă sunt convins că fiecare este liber să facă ce-i place cu fundul lui! Iar dacă Saloua mi-a băgat limba în cur, a făcut asta pentru că bărbaţii se deschid pe-acolo când ejaculează. Scumpo, chiar că trebuie să te-nvăţ totul. Boarfa asta de Saloua a linpăit multe puii şi cururi şi stăpâneşte această regulă fundamentală a plăcerii. Tu însă nu îndrăzneşti. Nu îndrăzneşti nimic.

— Chiar nu-ţi e ruşine? Tu, tu faci aşa ceva?

— Fato, îmi place să mă fut. Sunt nebun după pizdele băloase ca o omletă. Îmi place puia asta a mea, pe care o priveşti acum în faţa ta, pregătită încă o dată să explodeze. În ce priveşte nepreţuita ta morală, poţi să fii sigură că n-am atins niciodată un copil sau o virgină. Iar Hamid nu mi-a tras-o niciodată. El doar m-a lăsat să simt gustul paradisului.

— Oare ce va spune Tangerul despre strălucitul medic?

A izbucnit în hohote de râs, desfăcându-și larg coapsele şi frământându-și energic vârful penisului, aproape pe punctul de a exploda din nou.

— Eşti nebună de legat… Eşti inocentă… Puţin îi pasă Tangerului de mine! Să nu mă obligi să-ţi dezvălui lista de bărbaţi căsătoriţi cu care te-ntâlneşti în saloanele cu pretenţii şi care şi-o trag la ora fiecărei sieste cu câte-un *h'bibi*[76] finuţ în alcovurile lor de burghezi, pe fundalul unei muzici andaluze ori a Rolling Stones! Să crape cu gura căscată Tangerul! Scârbos sfârşit al unei seminţii care n-a-ncetat să moară şi să persifleze! Ce să mai vorbim despre preţioase, căpătuite şi bunici, care se dau în vânt să fie supte de buze rumene şi proaspete! Până la urmă, chiar şi la voi, acolo în colţul acela pierdut de lume, în Auvergne mi-a venit să zic, până şi

---

[76] *H'bibi,* prieten sau amant.

voi o faceţi! Doar că nu puneţi în asta nici bucurie şi nici delicateţe!

Uite că Imciukul se află de-acum încolo în Auvergne!

— Dar ca să ne-ntoarcem la oile tale, Badra, află că Hamid e căsătorit, fiind foarte fidel soţiei lui. Este profesor de istorie medievală şi un pasionat al epocii în care-au trăit Pepin cel Scurt şi Bertha Picioare-lungi. Esenţial este că are un cur de regină. Până şi nevastă-sa îl muşcă atunci când băiatul ăsta face baie, iar ea îi freacă spatele cu o mănuşă aspră. L-am cunoscut la Fez, într-o vilă cu o curte plină de salcâmi, în care trona o splendidă fântână arteziană plantată-n mijlocul curţii. Era-n cea de-a patruzecea zi după moartea unui personaj distins, văru-meu Abbas, şi nu m-am putut abţine să nu-mi râd de Azrael, şocându-i pe fii răposatului şi întristându-i pe prietenii acestuia ce afişau o mină crispată zumzăind în *djellabas*-urile lor din mătase, lustruiţi ca un bideu, parfumaţi cu mosc, plini de falsă pietate şi împărţind în stânga şi-n dreapta formule uzuale pe care le urăsc. Am refuzat să gust din cuş-cuş-ul ritual, ca şi din tajinele sau din prăjiturile care marcau sfârşitul doliului tradiţional. Femeile mi se păreau fade sub coafurile lor sofisticate. Nicio tânără pe-acolo. Se-nchiseseră în bucătărie şi în odaia de la primul etaj ca să-şi fumeze tutunul dulceag şi să-şi mângâie discret sânii. Casa era imensă iar sticla mea de whisky se golise. M-am dus să mă uşurez şi-acolo l-am întâlnit pe Hamid. Tremura când a dat peste mine la ieşirea din

toaletă, cu membrul mirosind a urină caldă şi aerul morocănos pe care mi-l dă mila, doliul prost mimat, teatrul şi vorbăria de faţadă. Mama se prefăcea că doarme, şezând ţeapănă şi vicleană, printre *baldiyya*[77] din neamul şi clasa ei socială, în marea cameră din centru, cu mozaic ocru-galben, draperii grele şi oglinzi învelite în pânzeturi albe.

M-a prins de mână şi şi-a apăsat-o pe sex:

„Ascultă-mă, din două una. Ori te sodomizez eu, ori mi-o tragi tu, mi-a zis.

Am izbucnit în râs.

— Probabil că este un efect al vodcii băute, i-am răspuns. Te-am văzut cum o degustai împreună cu Farid, sus, la etaj.

— Doar nu vrei să-mi dau jos pantalonii aici, în plină petrecere, în acest patio plin de burghezi bătrâni aproape ruinaţi, mirosind deja a mumii. Atinge-mă şi-o să vezi dacă vodca mi-a provocat erecţia".

Nu mai atinsesem niciun bărbat până-atunci. Mi-am plimbat mâna peste umflătura ce-o ascundea în pantalon. Asta ca să-l provoc. Ca să mă distrez. Şliţul îi era deschis, iar nevastă-sa discuta în salon cu bătrâna mea mătuşă Zoubida. Cred că sunt verişoare de nu ştiu ce grad. Eram doi tipi într-un patio arab şi stelele străluceau calm, apropiate, gata să le-atingi cu mâna.

---

[77] *Baldiyya*, femei reprezentând elita citadină.

Driss vorbea şi fuma, cu sexul în sus, ferm şi elocvent. Mi se părea evident că nu se masturba doar ca să-mi facă mie pe plac.

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă ce? Tu, care pretinzi că-ţi plac pulile, ai fi izbucnit în lacrimi dac-ai fi văzut ce a putut să scoată din nădragi. I-am presat capul lucitor şi el a şoptit, întristându-se brusc: „Mi-e frig şi noaptea e-atât de frumoasă”. Şi trebuie să ştii că are o constituţie atletică, depăşindu-mă clar cu un cap.

„Pederast?" l-am întrebat, strângându-l de mădular.

— Ei, nu chiar. Un pic, cu arendaşii fermei familiale şi doar de două ori la Amsterdam. Însă de la chipul tău mi se trage erecţia. Şi de la gura ta. Cred c-o sugi ca un rege.

— Da, atunci când mă excită vreo gaură. Dar tu n-ai nicio crăpătură, din câte văd.

— N-am, dar mi-aş dori să fiu femeia ta. După, o să te iau.

— Cum vrei, în picioare sau pe-o parte? i-am aruncat, sarcastic.

— Îţi baţi joc de mine, mi-a spus el, ejaculând peste degetele mele“.

În mai puţin de cinci minute, un tip mă agăţase, îşi pusese mădularul în mâinile mele şi decartase în nasul meu spunându-mi că i-ar plăcea să i-o pun, iar el să-mi întoarcă amabilitatea.

— Şi după asta?

Sexul lui Driss tresălta de dorinţă, un adevărat monstru eliberat. Încetase să se mai atingă. Se privea. Apoi mi s-a adresat:

— Şi tu, ce legătură ai tu cu toate astea? Nu mai poţi, nu-i aşa? Bineînţeles. Nu ţi-a mai povestit nimeni asemenea orori.

— Şi pe urmă?

— Nu era nimic de făcut în acea casă arabă, ale cărei unghere erau luminate de false lămpi cu ulei. Era atât de sigur pe el, atât de arogant, că l-am tras într-un colţ al *driba*[78]*-e*i şi l-am pupat pe gură. Iar a ejaculat, pe şliţul meu. „Vrei?

— Da.

Mâine, la ora trei, în apartament la mine. Îţi convine?

— O să mă laşi să te sug?“ L-am lipit de perete, cu membrul sculat: „îmi vine să ţi-o trag chiar acum dacă mai continui să mă provoci cu limbajul tău de curvă-nrăită“. A plecat apoi să-şi caute nevasta, iar eu m-am întors acasă. N-am închis un ochi, tulburat şi deloc mulţumit că-mpinsesem atât de departe lucrurile. Pe la ora cinci dimineaţa am hotărât să renunţ în ultima clipă. Pe la prânz, au început să-mi tremure mâinile. La ora cincisprezece, i-am deschis uşa înainte chiar să aud soneria.

---

[78] *Driba*, vechi vestibul marocan ornat cu prilejul petrecerilor. (*N.* T.)

Driss avea şi timp, avea şi bani. Le risipea pe-amândouă, fără nicio remuşcare. „O să călătorim, îmi spunea, ca să vezi şi alte ţări. O să adori Parisul, Roma şi Viena. Sau poate că preferi să mergem la Cairo? Ar cam fi cazul să-i consolezi pe fraţii tăi egipteni pentru papara pe care le-au administrat-o izraeliţii, după ce-au reuşit să străpungă linia Barleev. Aoleu, ce chelfăneală! Nu? Pe cinstea mea, mai rămân Tunisul, Sevilia şi Cordoba. Te duc unde vrei, draga mea. Nu sunt altceva decât umilul şi devotatul tău sclav".

Minţea. Glumea. Ştia că nu vreau să mergem nicăieri. Şi că, de fapt, n-am călătorit niciodată împreună.

— Nu te mai iubesc, Driss.

— Abia acum începi să mă iubeşti cu-adevărat, pisicuţa mea. Hai, nu fi ridicolă. Avem atâtea de făcut împreună.

Adevărul e că în afară de amor, noi nu făceam mai nimic împreună. Trupul e mereu în întârziere cu un episod, temându-se mai abitir de înţărcare cu cât a fost mai dureroasă amintirea primei frustrări. Urăsc memoria celulelor din pricina fidelităţii ei canine care ridiculizează neuronii şi batjocoreşte vijelios cortexul şi elucubraţiile acestuia. Capul, iar nu corpul meu, este cel care m-a salvat. Mintea m-a sfătuit să caut imediat un apartament, chiar dacă Driss trebuie să plătească un preţ exorbitant.

M-a ascultat, cu ochii încruntaţi, apoi a tranşat afacerea:

— O să procedăm chiar mai bine, scumpo!

Am ales mobilierul, draperiile şi covoarele. Driss a cumpărat bibelourile şi un imens pat japonez, care a ocupat întregul dormitor. Mi-a dăruit primul meu elefant din fildeş.

Astăzi, sunt mai bine de cincizeci, mugind în noaptea Imciukului, cimitirul meu preferat.

Nu mă anunţa niciodată când trecea pe la mine, învârtea cheia în broască fără să sune, găsindu-mă în picioare în faţa chiuvetei sau a aragazului, experimentând propriile reţete de tajine şi inventând noi feluri de aperitive. Cu părul strâns într-un imens şal de un roşu sau verde strident, îmbrăcată într-o gandourra largă şi aproape diformă, refuzam ca Driss să mă atingă, să mi se lipească de fese ori să mă muşte de umăr. Bucătăriseala îmi îngăduia să vărs apa stătută ce-o purtam în minte şi să mă concentrez astfel asupra altor lucruri decât rănile mele.

A sfârşit prin a-mi înţelege refuzurile, ajungând să se mulţumească, în majoritatea timpului, să-mi ţină companie, sorbindu-şi liniştit vinul, mâncându-şi măslinele verzi şi castraveciorii, punându-mă la curent cu bârfele din oraş şi explicându-mi răsturnările politice care mă interesau într-o oarecare măsură.

Driss pricepuse că nu-l mai voiam, dar se liniştea văzând că mă umezeam mereu în actul amorului, mecanică fizică bine unsă care porneşte la cea mai măruntă mângâiere. Mă penetra încetişor, oribil cabotin,

cu jumătate de mădular, şi-apoi mă făcea să mă mişc deasupra lui.

— Nu fi-ncăpăţânată! Deschide-ţi gura ca să-ţi sug vârful limbii. Doar vârful, caisă îndărătnică ce-mi eşti.

Fireşte, aveam orgasm. Fireşte, el nu ejacula. Fireşte, mă tot gândeam la Hamid. „Sunt încornorată de un bărbat”, îmi spuneam la oglindă, femeie devastată ce-şi refăcea rujul pe buze după fiecare vizită a lui Driss.

Dar dacă-l părăseam unde m-aş fi dus? Driss străbătea întreg Tangerul. Era pretutindeni, cu pula-nfiptă până-n curul bărbaţilor. Parcă eram un cadavru după autopsie: un trup neînsufleţit cusut cu fir gros, care aşteaptă să fie retras de la morgă, o etichetă prinsă de degetul mare al piciorului.

Am încercat să-i explic mătuşii Selma toate astea, dar ea m-a expediat în trei fraze şi două priviri dispreţuitoare.

— Şi de ce mai trebuia să te muţi? Acest bărbat se-ntoarce când vrea, vine să scotocească pentru a fi sigur că n-ai un amant. Ţi-o pune între două orgii şi adoarme fără să se sinchisească de tine. Monstrul ăsta ţi-a furat tinereţea. Te-a avut pentru că este un orăşean bogat şi ţărăncuţa din Imciuk adoră să lângă pantofii aristocraţilor.

Să lingi, spusese ea, sfânta femeie! Nu puteam deloc să-i mărturisesc că acest bărbat mă făcea să trăiesc orgasmul pe-acolo pe unde tocmai dorea să calce. Pe capul meu. Ăsta îi era peronul de unde lua trenul.

— Cel puţin ştii că e de-ajuns un simplu denunţ făcut de un vecin la poliţie ca să fii aruncată la răcoare? adăugă mătuşa Selma. Dar ce-ţi spun eu? Am uitat că doamna este încurcată cu cel mai strălucit medic din oraş şi este deci de neatins. Spui că te iubeşte? Nu, frumoaso! Nu-şi iubeşte decât ţeapa. Şi să nu mă contrazici, că-mi vine să mă dau cu capul de pereţi!

Oare mă iubeşte bărbatul ăsta? M-a iubit? Mă-ndoiesc. Oricum, dacă mă iubise, o făcuse în felul lui: dezinvolt, detaşat, disperat chiar şi-atunci când râdea, cu o eleganţă impecabilă a comportamentului şi a vestimentaţiei, stăpânindu-şi alcoolismul şi arătându-şi cultura, nesfârşită, surprinzătoare, uşoară în schimburile cu mulţimea, cinică atunci când era singur faţă-n faţă cu tăcerea lui, cu sau fără o femeie în pat ori la braţ.

Acum, ştiu de ce nu izbutea niciodată să adoarmă înainte să fi citit *Le Monde*, distribuit la Tanger cu o săptămână întârziere, clasicii lui arabi, ale căror tirade strălucite şi burleşti nu se mai sătura să le citească, romanele poliţiste americane, poeţii interbelici francezi. Driss m-a învăţat să citesc. Să gândesc. Iar eu vroiam să-i tai capul.

Da, am sfârşit prin a înţelege: inima lui Driss nu avea nicio intrare. Era prea singuratic, îi plăceau prea mult peisajele minerale, vieţile lipsite de naturaleţe şi noimă, spiritele răvăşite, ale căror cleveteli îi ofereau pretext să râdă şi să mediteze.

Sângeram.

Sângeram şi răcneam în cuşca din capul meu, fără să mă liniştesc. Am refuzat să vorbesc la telefon cu Driss. L-am respins când m-a anunţat că are de gând să vină să mă aştepte la ieşirea de la birou. În fiecare seară mă spălam, deschideam ferestrele, urlam a moarte şi-mi întreţineam insomnia la fel ca un şobolan înnebunit de râie, ciumă sau sifilis.

Mătuşa Selma mi-a dat soluţia, când i-am făcut o vizită, la trei luni după ce părăsisem casa ei din medina şi mă instalasem într-un apartament din oraşul modern. Eram încărcată cu mici daruri şi-aveam o faţă de mort.

Mi-a vorbit de una, de alta, despre durerea ei de măsele, despre măritişul fetei uneia dintre vecine. Apoi a conchis pe un ton hotărât, clătinând din cap:

— Nu-mi spune nimic. Medicul mi-a interzis să mă enervez.

— M-am hotărât: îl părăsesc.

— Of, uite-o cum reîncepe! De ce să-l părăseşti? Ca să ajungi de unde-ai plecat? Măcar ai pus ceva parale de-o parte? Evident, nu! Şi codoşul tău? S-a gândit oare să-ţi asigure un adăpost? I-a trecut prin cap să-ţi cumpere apartamentul în care ţi-o trage, fără contract şi fără martori?

— Dar mătuşă, eu nu sunt o curvă!

— Nu mă enerva! Inima-mi dă palpitaţii şi-o să fac pe puţin 19 tensiune! Târfele sunt plătite la bucată, gâsculiţo! El ţi-o pune de mai bine de zece ani gratis! Te

sechestrează. Şi să nu-mi spui că munceşti! Te lasă doar să iei aer. Hai, unde-ţi este lesa?

Cu faţa încruntată, a adăugat cu o voce ternă şi detaşată:

— Fă ce ştii şi convinge-ţi căţelul turbat să cumpere apartamentul acela, trecându-l pe numele tău. Fă-o pentru mine. Vreau să fiu liniştită-n mormânt.

Am izbucnit în plâns. Moartea mătuşii Selma era peste puterea mea de imaginaţie. Nu mi-o puteam reprezenta întinsă pe marea planşetă a *maghssal*[79]-ului, deasupra cu-o femeie ce-i spală rămăşiţele trupeşti, recitând din Coran şi curăţându-i cosiţele blonde cu apă-ncropită parfumată cu atr, acea esenţă macabră uşor de recunoscut între toate celelalte folosite. Refuzam să o văd adormită şi moartă, cu o faşă de lână albă în jurul şoldurilor, faşă care-i fereşte intimitatea de privirea ternă a femeii care-o spală şi care-a mai văzut şi altele înainte; aceasta îi va aşterne deasupra, o dată sfârşite abluţiile funerare, un linţoliu imaculat exact după ce i-a astupat anusul şi nările cu vată. Nu vroiam să-i sărut fruntea rece şi să-i şoptesc: „Iartă-mă aşa precum şi eu te iert”, înainte să-i fie ridicat trupul şi ţipetele femeilor să izbucnească, împletite cu vaiete şi cu acele sălbatice *„Allahou Akbar”* urlate de bărbaţi. Aş fi preferat să-i cer imediat iertare şi să-i spun, spăşită: „Te iubesc atât

---

[79] *Maghssal*, un fel de estradă pe care se spală cadavrul.

de mult, mătuşă Selma”.

S-a ridicat, a luat măsuţa joasă pe care stăteau uitate paharele de ceai, dându-mi de înţeles că vizita s-a sfârşit. Întovărăşindu-mă până la uşă, mătuşa şi-a suflat nasul, apoi mi-a spus printre dinţi când am sărutat-o pe tâmplă:

— Adu-ţi aminte că numai un bărbat e-n stare să taie ţeapa altui bărbat. Şi-acum du-te, Domnul să te aibă-n pază.

Reţeta era arhicunoscută: să-mi iau un amant ca să mă răzbun pe Driss. M-am trezit la miezul nopţii în pat, rece ca gheaţa, udă de sudoare şi complet lucidă: mătuşă Selma, există o rezolvare chiar mai bună decât cea de a-mi lua un amant.

N-a mai fost nevoie să-i cer lui Driss să treacă apartamentul pe numele meu. A făcut-o chiar el, după ce i-am scos sexul din minte-mi ca să-l agăţ printre ghirlandele de usturoi şi ardei roşii uscaţi ce-mi împodobeau pereţii bucătăriei.

Am lăsat să treacă nişte zile înainte să-l revăd, făcând pe dispărută şi refugiindu-mă la o colegă divorţată ce oferea pe ascuns servicii sexuale unor bărbaţi înstăriţi din Tanger şi era plătită peşin. Atunci când l-am revăzut, parcă întinerisem cu zece ani, îmi schimbasem coafura şi purtam un taior de firmă pe care el mi-l adusese cu două luni în urmă de la Milano. A uitat să mă mai certe, m-a sărbătorit ca pe-o fecioară, m-a

acoperit cu bancnote noi şi m-a scăldat în muzică, implorându-mă să-i cer şi luna de pe cer. I-am cerut atunci să-l cheme de la Fez pe Hamid şi să-l invite la cină. A râs, neîncrezător: – Dar de ce?

Uite-aşa. Vreau doar să-l cunosc.

— Vrei să ţi-o pui cu el?

Am încasat întrebarea cu zâmbetul pe buze:

— După cele două lesbiene ale tale, pot să fac orice la nesfârşit.

Şi-a-ncruntat fruntea. Nu i-a mai venit să râdă. Pentru prima oară de când îl cunoşteam, mi s-a părut neliniştit, temându-se de propria-i creaţie.

— Nu, nu cred că-i o idee bună.

— Se-ntâmplă să fii cumva gelos?

— De ce nu? Nu-mi place să roiască bărbaţii în jurul tău.

— Hamid nu e doar un bărbat. El este şi femeia ta, îţi aminteşti? Îţi promit că nu mi-o voi trage niciodată cu-o femeie… fără să am acordul tău.

— Bine, gata. Nu-mi place când devii cinică.

— Îţi cer să mă-ntâlnesc cu rivalul sau cu rivala mea. Îmi datorezi asta.

A insistat, ca să mai facă puţin teatru:

— Şi dacă-mi vine să-l sodomizez?

— Ei bine, o să te privesc cum o faci. Având în vedere unde au ajuns lucrurile…

Nici Driss şi nici eu n-am mai adus discuţia despre acest proiect vreme de câteva săptămâni. Pur şi simplu,

am refuzat să mă mai dăruiesc, declinându-i invitaţiile la cină şi ignorându-i avansurile. Într-o zi mi-a urlat la telefon:

— O să sfârşesc prin a o face cu un măgar dacă mai continui să mă neglijezi în felul ăsta.

— Sunt convinsă că măgarul se va bucura să-ţi întoarcă plăcerea.

A-nchis blestemând.

A cedat în cele din urmă şi eu am fost cea care l-a întâmpinat pe Hamid în casa lui Driss, cea de pe bulevardul Libertăţii. Galant, Hamid s-a-nclinat deasupra mâinii mele, şi-a potrivit cravata şi mi-a spus:

— De mult vreau să te cunosc. Driss mi-a tot vorbit despre tine.

Însă Driss nu prea se simţea în largul lui. S-a mulţumit să mormăie un „bună ziua", s-a ocupat de whisky şi de vinul roze, aliniind holurile de porţelan de Limoges pline cu măsline verzi şi cu fistic, aşezându-se apoi într-un fotoliu cu o mutră-ncruntată. Hamid l-a-ntrebat:

— Eşti bosumflat din pricina mea?

— Sunt obosit. Am avut o zi de tot rahatul la muncă. Trei pontaje[80], unul după altul.

Am murmurat:

— Am pregătit paste cu friptură de porumbel. Mai

---

[80] *Pontaj*, operaţie chirurgicală de unire a două vene (sau artere) distanţate prin grefarea pe suportul unei a treia, situată mai jos decât primele. *(N. T.)*

sunt şi crevete la grătar ca antreu şi o salată de castraveţi. Sper că vă este foame amândurora.

Nu le era foame şi Driss era atent, supraveghiindu-mi gesturile şi privirile, la fel ca şi pe-ale lui Hamid. Am eliberat masa şi Driss a servit băutura, aprinzându-şi o ţigară ca să-şi poată sorbi coniacul. Proasta dispoziţie nu i s-a schimbat deloc.

Spălam vasele când Hamid a venit să-mi ceară gheaţă. Degetele ni s-au întâlnit deasupra chiuvetei. E tot ce-a zărit Driss când şi-a făcut apariţia în bucătărie ca să caute un ştergar, după cum mi-a spus mai târziu, la ora cinci a dimineţii.

A-njurat, apoi s-a aruncat pe Hamid, trăgându-l de pulpana sacoului:

— Îţi interzic să-i dai târcoale! Ai înţeles, poponarule!

Hamid l-a privit îndelung în ochi, surâzând din colţul gurii:

— Eşti bolnav sau ce-ai?

— Da, sunt un psihopat, un necrofil, un antropofag şi te bag în pizda mă-tii dacă te-atingi de Badra. E a mea, să fie clar! A mea, domnule bun de pulă!

Hamid şi-a aranjat sacoul, şi-a netezit gulerul cămăşii şi a spus printre dinţi:

— Iar eu, după părerea ta, ce naiba sunt? Eu al cui sunt?

A plecat, ţeapăn ca o mâţă rănită. Am şters tăvile şi paharele, apoi mi-am pregătit geanta, gata să plec.

— Unde te duci? Cine ţi-a dat voie s-o-ntinzi?

— Driss, devii ridicol.

— Puţin îmi pasă! Mişcă-ţi doar o ureche şi-ai să te trezeşti cu un glonţ în ceafa.

Am petrecut seara aşezaţi faţă-n faţă în salon, el sorbindu-şi băutura iar eu numărând clipele. La miezul nopţii, am îndrăznit să scot o vorbă.

— Eu…

— Taci din gură! Te urăsc, curva naibii! Ce dracu-ţi închipui? Că nu ştiu ce cloceşti şi pui la cale? Drept cine mă iei? Cine te crezi?

— Ai băut cam mult!

— Îţi interzic să-mi vorbeşti, viperă ce eşti! Vrei să-mi pui coarne, asta e? Acum, că doamna nu mai miroase a balegă de vacă şi poartă haine de la Saint Laurent, chiar crede că mă poate escroca. Ei bine, niciodată! Niciodată, îţi spun! O să-ţi crăp ochii cu mâinile mele!

Era de nerecunoscut, îngrozitor. Apucat de-a binelea.

— O să-mi plăteşti toate astea, Badra! Poţi să mă crezi pe cuvânt!

S-a dus la bucătărie, unde a zăbovit cinci minute, apoi a revenit cu o frânghie de pânză.

— Dezbracă-te!

Purtam desuuri de mătase galbenă şi eram la ciclu.

— Să nu te prind că plângi.

Nici n-aveam de gând. Doream doar să se termine.

Mi-a prins mâinile, apoi mi le-a legat de picioare prin spate. Acceptam să fiu bătută, violată sau chiar amândouă. Îi spusese lui Hamid că eram a lui şi doar a

lui. Nimic altceva nu mai conta. Dimpotrivă, mânia lui îmi pârjolea sufletul.

Aveam capul pe duşumea când şi-a făcut apariţia cu o farfurie din cositor. Pe ea pusese trei cărbuni aprinşi, ameninţători. Driss a mers mereu mult mai departe decât îmi puteam eu imagina, luând-o mereu înaintea fantasmelor şi coşmarelor mele.

— O să-ţi fac ceea ce i-a făcut Mabroukăi Touhami, arendaşul, atunci când ea a îndrăznit să mă sărute pe obraz în public, la înmormântarea bunicii.

Mi-a poruncit să-nghit jeratecul.

— Touhani, arendaşul, nu poate fi mai *rajel*[81] decât sunt eu! El a ştiut să-şi păstreze soţia. A ştiut cum s-o dreseze. Hai, deschide gura!

N-am ezitat nicio clipă. Mi-am ars bărbia şi vârful limbii. Păstrez de-atunci o uşoară pronunţie peltică, pe care numai o ureche avizată ar putea s-o distingă, însă cum nimeni nu ascultă…

M-a curăţat fără să mă dezlege, apoi m-a întors, cu sânii în aer, şi m-a dus în braţe ca un soţ până în pat, unde m-a culcat Nici măcar n-am gemut N-am protestat. Nu mai puteam vorbi.

Şi-atunci a vorbit el. A vorbit şi-a plâns ore întregi. S-a dat cu capul de podea, apoi de pereţi.

— Vrei să mă părăseşti. Acum ştiu că mă părăseşti.

---

[81] *Rajel*, bărbat, mascul.

De ce? Fireşte că sunt nebun. Fireşte că nu fac doi bani. Dar eu, Badra, te iubesc. Mama m-a părăsit când tata a suferit un accident în Franţa, pe malul stâncos al Mediteranei. Iar acum tu vrei să-mi faci acelaşi lucru. De ce te răzbuni, pe cine te răzbuni? De ce nu-mi ceri niciodată să te iau în căsătorie? De ce n-ai rămas niciodată însărcinată cu mine? De ce n-am ajuns niciodată-n situaţia de a-ţi cere să avortezi? Toţi bărbaţii se-nsoţesc cu femei. În schimb, eu n-am decât o pizdă care mă suge şi care nu-mi spune niciodată: „Hai, ia-mă! Păstrează-mă numai pentru tine! Apără-mă de puii străine şi de cruzimea lumii!“ Da, îmi spui „te iubesc”, dar o faci egipteneşte, cu surle şi trâmbiţe. Urăsc Egiptul, ducă-se la dracul! Iubeşte-mă la fel cum îţi iubeşti uedul Harrath, ce naiba, şi mă-nsor cu tine chiar acum!

Să-i mărturisesc că a fost pentru mine ca uedul Harrath şi Imciukul laolaltă? Să-i mai spun că a însemnat pentru mine cât toţi bărbaţii şi toate femeile mele la un loc? Să-i amintesc că n-am pus niciodată piciorul în Egipt şi că nu sunt arăboaică, aşa cum crede, ci berberă până la lacrimi? Să-i mai spun că nu ştiu cum să-l iubesc aşa cum şi-ar fi dorit şi că nici el nu mă iubeşte aşa cum eu mi-aş fi dorit?

Da, am făcut dragoste, în ciuda sângerării mele menstruale. Da, l-am supt din vârful buzelor, cu limba mea arsă cu tot. Da, am avut orgasme. Da, mi-a sorbit apa fericirii cu mici mişcări ale limbii date pieziş. Însă

nu, nu m-a dezlegat. Pur şi simplu, înainte de răsărit, mi-a vârât actul de cumpărare al apartamentului între sânii acoperiţi de muşcături şi plini de salivă. Apartamentul fusese trecut pe numele meu chiar din prima zi.

Pe stradă, silueta mea făcea vitrinele să tremure. Bărbaţii mă urmăreau, uneori bădărani, adesea buimăciţi de vin şi de arsura soarelui. Asta e, îmi spuneam. Fug de fapt după propria moarte, cerând să fie decapitaţi dintr-o singură muşcătură. Una singură. Tangerul nu mai mirosea a praf de puşcă, ci doar a sânge proaspăt.

După ruptura mea cu Driss, am cunoscut şi alţi bărbaţi. Dar a cunoaşte nu-nseamnă a iubi, iar să iubesc mi-a devenit de-a dreptul imposibil. Inaccesibil. Însă n-am ştiut-o de la-nceput. Întâlnire după întâlnire, dragostea mă furnica aidoma unui membru fantomă. Cu inima amputată, am continuat totuşi să transpir pe mâini şi să zumzăi ca o albină imediat ce mi se părea că o întâlnire ar fi decisivă, o figură sensibilă, o dantură desăvârşită, un bărbat temperamental şi tandru.

Pe urmă, a devenit din ce în ce mai evident: numai dorinţa mă făcea să alerg şi-apoi să tânjesc. Dorinţa să mă joc, să ucid, să mor, să trădez, să scuip şi să blestem. Şi să fac sex, bineînţeles. S-o fac ca şi cum aş râde, ca şi cum aş vărsa un pahar cu apă sau aş rânji în faţa spectacolului oferit de cutremurele de pământ ori de valurile seismice ale mareelor. Să fac sex dispreţuind

regeşte aparenţele. Ele nici nu există. Corpurile nu există.

Nu este decât o metaforă dureroasă. O nălucă. Un joc suveran de plictisitor, ucigător de repetitiv.

Toate aceste corpuri pe care le-am cucerit ca pe tot atâtea metereze, în doi, în trei, în mai mulţi, în gol, la nesfârşit nu puteau să-mi ofere nimic, la fel cum nici eu nu mă puteam opri. Am înţeles că a iubi nu era esenţa lumii ăsteia şi că bărbaţii îmi vor lăsa pe veci sufletul căscat, dacă nu vor pricepe că vaginul meu serveşte acestui suflet drept anticameră sau preambul, dumirindu-se astfel că nu se intră acolo aşa cum te-ai duce la bordel.

Am dat lovituri după cum mi s-a năzărit, liberă şi complet detaşată. Cei care s-au crezut stăpâni ai corpului meu n-au fost în realitate decât instrumentele lui, simple jucării pentru o seară, băuturi alcoolice mai mult sau mai puţin tari ce n-au servit decât la a-mi scurta nopţile, păcălindu-mi migrenele.

Vreme de paisprezece ani n-am fost altceva decât o gaură. O gaură care se deschide la prima atingere. Nici nu contează că gestul e însufleţit de iubire, de dorinţă, de cocaină sau de maladia lui Parkinson. Esenţial era ca mintea să-mi rămână neatinsă, deasupra întâmplărilor lumeşti, să-şi recite singură poezii moarte, să-şi spună glume porcoase ori să calculeze cheltuielile lunare. Mintea trebuia să-mi rămână fermă, închisă şi castă, aşteptând ca trupul-partener, trupul-mercenar, trupul-

străin să treacă pragul uşii şi să se-nfunde în noapte şi-n cenuşa ei rece.

Treceam din locuinţe de lux în spatele magazinelor de negustori îmbogăţiţi, de la cel mai adânc alcov la străduţele cele mai nesigure. De fiecare dată când mă duceam la un amant de-al meu, trăiam senzaţia sufocantă a uşilor închise şi a ferestrelor sigilate. Şi neputând să le deschid larg – căci mă temeam de vecini, de trecători, de poliţiştii brigăzii de moravuri sau de vizita neprevăzută a cuiva din satul meu natal –, mi-am dezvoltat un instinct excepţional de a identifica ieşirile ascunse şi labirintul străduţelor care mă conduceau prin medina, al cărei traseu complex era însăşi imaginea aventurilor mele… Ba chiar am început să călătoresc.

Am străbătut astfel multe locuri. Am văzut ţări străine şi-am descoperit numeroase obiceiuri, evident, pe banii amanţilor mei.

Dar invariabil, renunţ. Invariabil, mă plictisesc. Invariabil, dau papucii. Un sex, chiar şi cel mai bine înzestrat, nu prezintă interes decât dacă izbuteşte să mă aducă la orgasm. Puţin îmi pasă dacă mi se vorbeşte de Nasser sau de Hajjaj Ibn Youssef cel sângeros. Nu mă interesează politica, genetica, dreptul canonic şi economia de piaţă. Bărbaţii sporovăiesc, iar eu îmi apăs tâmplele. Aştept să-şi epuizeze stocul de vorbe şi să mă ia, îndelung, pe-ndelete, în linişte. Din clipa în care pântecele meu încetează să-şi mai împroaşte plăcerea,

întorc spatele celui care tocmai mi-a oferit crampele şi deliciile orgasmului. Nu-mi pasă de recunoştinţa pântecelui. Nu-mi pasă nici de tandreţe, nici de tristeţea de după futai. Le-ngădui amanţilor mei doar să tacă, să doarmă şi să plece. Cum aud uşa-nchizându-se în urma lor, mă bucur. Îmi pun un disc cu muzică de jazz sau andaluză. După miezul nopţii nu mai ascult niciodată voci arăbeşti, căci acestea mă-mpung aidoma loviturilor de cuţit. Arabii mă rănesc chiar şi-atunci când tac. Îmi sunt prea apropiaţi, prea transparenţi.

Nu mai număr de mult gurile sărutate, gâturile muşcate, pulile supte şi spinările zgâriate ce se-ngrămădesc astăzi în sertarele minţii mele.

Am cunoscut multe mădulare. Groase şi leneşe. Mici şi curajoase. Neîndemânatice şi dezinvolte. Nebunatice, flasce şi-nţelepte. Tandre şi cinice. Zăpăcite şi mincinoase înrăite. Brune şi blonde. Şi chiar una galbenă şi alte două negre, din pură curiozitate flămândă.

Unele m-au făcut să plâng de plăcere. Altele mi-au trezit râsul. Una dintre ele m-a lăsat fără glas, într-atât era de derizorie. O alta semăna cu-o trompă de elefant, atât era de uriaşă. Vaginul meu îşi aminteşte de toate, la unele se gândeşte cu gingăşie, dar niciodată cu recunoştinţă. N-au făcut decât să-mi plătească ce-mi datorau. Din fericire, am renunţat de multă vreme la orice idee de răzbunare. Dacă n-ar fi aşa, le-aş fi tăiat absolut pe toate.

Astăzi, în nopţile cu durere şi morfină, Driss îmi şopteşte, fără să realizeze obscenitatea mărturisirii: „Te iubesc. N-am încetat nicio clipă să te iubesc”. O ştiu şi tocmai de aceea m-apuc să tai trandafirul şi să hrănesc iepurii aflaţi în coteţul lor.

Mi-a spus că şi-a smuls orice pornire spre remuşcare. Mi-a zis că şi-a tăiat limba din pricina asta. Limba mea n-a mai ştiut să spună nimănui „te iubesc”, în afara copacilor, a broaştelor ţestoase şi a dimineţilor spălăcite ce se risipesc chiar când mă cuprinde disperarea că n-o să mai văd lumina şi că n-o să mai aud cocoşii cântând. Driss mi-a spus că şi-a tăiat gâtul, însă eu sunt cea care îi poartă cicatricea.

Când mi-am părăsit iubitul, inima mea distrusă n-a-ntârziat să se multiplice. Renunţând la chipul lui, m-am transformat într-o fiinţă prozaică, cu fundul la dispoziţia primului venit, sau cam aşa ceva, nemaiputând decât să refuz amanţilor mei dreptul de a-mpărţi somnul cu mine, cea de pe urmă fortăreaţă, o dată expediată bagatela actului sexual.

Corpurile celorlalţi sunt un deşert. După numai câţiva ani ajung să se confunde cu toate. Cel al tipului pe care l-am masturbat pe malul lacului Constanz, ca şi cel al bărbatului ce n-a reuşit să mă pătrundă în răstimpul croazierei noastre pe Nil. Cel al insului căruia era cât pe ce să-i înfig un falus de dimensiuni enorme în cur, ca şi cel al tipului cu care am rămas gravidă de două ori, din

simplă neglijenţă. A fost o perioadă când îmi schimbam amanţii în ritmul anotimpurilor. Unul nou la fiecare trei luni. Mi-aş fi dorit ca un bărbat să-ntrerupă acest carusel nebunesc, să-mi încetinească motorul mult prea puternic pentru o caroserie atât de firavă. Mi-aş fi dorit să-ntâlnesc un bărbat răbdător. Pentru nerăbdătoarea care sunt, nimic nu este mai impresionant decât acei oameni care stăpânesc arta aşteptării. Dar n-a aşteptat nimeni niciodată să mă liniştesc, să mă agăţ de cea mai înaltă creangă şi să-ncep a piui. Bărbaţii sunt de obicei mult prea grăbiţi, prea mânaţi de demonul vitezei: crăpelniţă, sex, slobozire, uitare. Prin asta îmi seamănă foarte mult, şi nu îi urăsc.

În mod surprinzător, doar o femeie, a-ncercat să treacă dincolo de aparenţa aceasta, îndrăgostindu-se de mine fără s-o vreau încă înainte de-a mă culca cu ea şi chiar fără s-o ating.

Wafa era o vecină de etaj din epoca în care locuiam vizavi de cimitir. Seara trecea adeseori pe la mine ca să bem un ceai, să fumăm şi să ascultăm discurile cu muzica lui Brel pe care le primisem de la Driss chiar înainte de despărţire. Funcţionam cu whisky sec şi râgâieli, prea rănită ca să pot vorbi, prea dezarticulată ca să mai fac efortul să formulez o frază. Femeia asta nu-mi cerea nimic, mă privea doar, virgină îndrăgostită, deja sedusă şi gata abandonată. Uitam chiar s-o invit la masă. Uitam eu însămi să iau cina. De-a lungul serilor mute ca mormântul Wafa a-nvăţat să pregătească

gustări, apoi a început să meargă la cumpărături, pe urmă să pregătească cina fără să-mi ceară vreodată bani ori vreo părere. Spăla şi vesela, înainte să se întoarcă în apartamentul ei de tânără văduvă singuratică.

Apoi a-nceput să-mi spele rufăria, să-mi calce cearceafurile şi rochiile, a devenit căţeluşa, măturăreasa şi bona mea, gata la orice pentru mine. Eram anesteziată de durere, total oarbă la mizeria şi buimăceala în care trăia. Refuzând să-mi primesc amanţii, ieşeam frecvent seara şi găseam la întoarcere lumina aprinsă la geamul ei. A doua zi, Wafa arbora o faţă de parcă s-ar fi întors din morţi, cu ochii încercănaţi şi gura lăsată a amărăciune. Îl ştia pe Driss, ghicea exact natura escapadelor mele nocturne, dar îşi interzicea orice comentariu despre comportamentul meu. Pândea, aştepta, tresărea atunci când o atingeam cu umărul sau când îmi frecam distrată sânii de faţă cu ea. Povestea asta a durat cam doi ani. Nici măcar o dată nu mi-a făcut cea mai măruntă confesiune ca-ntre femei. Dar dorinţa ei era atât de evidentă, încât mi se părea că aud o întreagă armată de vase de bucătărie defilând dintr-o cameră în alta, înainte de a se izbi de zidurile casei. Într-un târziu am ales tăcerea, fără îndoială din pricina oboselii. Măcar să nu fie din indiferenţă. Cea a arşilor în stare gravă.

Într-o seară de vară, pe când un vânt cald strivea Tangerul sub un capac de plumb, Wafa mi-a turnat un whisky sec, s-a-nvârtit prin salon, iar apoi şi-a aşezat

brusc mâinile îngheţate pe umerii mei goi. Am rămas nemişcată.

— Ştii…

— Nu, nu ştiu. Nu vreau să ştiu.

— Badra…

Mi-a-nfiorat ceafa cu un sărut uşor.

— Nu ştii ce faci.

— Ba fac exact ceea ce am chef să fac de când te-am cunoscut.

— Nu mă cunoşti.

— Mai mult decât crezi tu.

— Ţi-ai sucit minţile din pricina vântului şi-a dorului de bărbat.

— Niciodată n-am gândit mai clar ca acum.

— Se face târziu… Ar trebui să te duci la culcare.

A plecat, iar eu am rămas singură să mă desfăt cu mireasma copacilor proaspăt stropiţi şi cu parfumul de iasomie care urca în aerul nopţii, încăpăţânat ca remuşcarea. Mă simţeam tristă. Nu eram suficient de morală ca s-o pot apăra pe Wafa de propriii ei demoni şi de-ai mei. Cum să-i spun că eu nu eram decât un miraj? Că de fapt eu nu existam? Ştiam că cerşea mângâieri şi o iubire pe care nu eram în stare să i-o dăruiesc Scurgerea timpului are un merit esenţial: ascute un al şaptelea simţ care ne spune imediat dacă un corp ne doreşte, dacă un suflet năzuieşte să ne soarbă până ia tund. M-a năpădit o milă cumplită faţă de Wafa, dar în peisajul meu deşertic nu era nici măcar o oază unde să

poposească, nicio mână care să pună curmale şi niciun vas cu lapte aşezat la picioare.

Însă n-am putut să-i spun asta şi ea n-a ştiut să renunţe. Totuşi, n-am repezit-o. Serile noastre, cândva liniştite, s-au împovărat cu fervorile ei dezamăgite. Am deprins să o menajez, ascunzându-i până şi cele mai banale detalii ale corpului meu, îmbrăcând cele mai largi rochii, de care mă serveam ca de-o armură, pe scurt, evitând orice ipostază ce ar fi putut fi interpretată drept o invitaţie. Wafa continua să mă asedieze în chip tacit. Eu îi rezistam fără o vorbă. Această bătălie tăcută vicia aerul şi-l impregna cu o suferinţă amoroasă ce-ncălzea până şi piatra care-mi înlocuise inima.

S-a îmbolnăvit, doborâtă de o febră bizară care a aureolat-o cu o frumuseţe dureroasă, aidoma celei a madonelor de la poalele Crucii. I-am făcut supă, i-am aplicat comprese pe frunte şi tâmple, i-am schimbat de trei ori pe zi cearceafurile ude de transpiraţie. Un soare turbat bătea-n storurile trase şi o umezeală apăsătoare îmi năclăia degetele şi pielea. Duceam dorul plajei, aerului sărat şi serilor răcoroase, dar n-o puteam părăsi în această blestemată de lună august, deşertică şi crudă. Mă luase ostatică şi abia de mă mai zbăteam, absorbită cum fusesem în torpoarea ei muribundă.

Cred că mânia m-a împins, la capătul a cinci zile de sechestrare-n casă, s-o aşez cu forţa în pat şi s-o dezbrac cu-o mână ce nu-ngăduia nicio împotrivire. Avea sâni grei şi lăptoşi, cu areole de un roz pal, cu sfârcuri abia

schiţate. I-am luat sânul stâng în mână, cu privirea înfiptă ca un cui în a ei. Instantaneu, ochii au început să-i înoate-n lacrimi. Voia să vorbească. Am clătinat din cap:

— Nicio vorbă. Niciun gest. Ţi-ai pus ştreangul de gât şi eu sunt cel de pe urmă nod pe care-l puteai găsi. Priveşte-mă. Ce-ţi fac acum nu este un viol. Nu te doresc. Nu te iubesc. Nu sunt nici bărbatul, nici femeia ta, nici vibratorul tău. Nici măcar nu pot să spun că sunt seamăna ta. Îţi încredinţez otrava mea, însă doar acum, o singură dată. Pentru prima şi ultima oară. Şi dacă insişti, îţi retez capul şi te îngrop în duşumeaua camerei tale, sub pat. După asta, e musai să pleci, să dispari din clădire. M-am săturat de văduvia ta. Deschide gura, descleştează-ţi dinţii. Nu vezi că tremuri? Nu strânge din coapse. Nu mă obliga să te bat. Te-ai udat de frică. Câţi ani au trecut de când ai făcut-o ultima oară? Cum proceda soţul tău? Drept la ţintă, două mişcări din buci şi ejaculare precoce? Ţi-a vârât limba-n buric? Ţi-a muşcat interiorul coapselor, aşa cum fac eu acum? Nu mă atinge, că n-am ţeapă. Nu mă implora cu privirea. Eşti suficient de deschisă ca să-mi suporţi degetele? Nu. Te crispezi şi sânii tăi tresar sub muşcăturile mele. Ţi se scurge un lichid amărui. E la fel cu cel care-ţi umezeşte pizda morocănoasă. Hai, priveşte-mă. N-o să trăieşti nimic altceva decât un orgasm. Ţi-o trag şi de-acum încolo n-o să mai clipeşti vinovată atunci când se vorbeşte cu tine de faţă despre acte turbate trăite de alţii.

Încetează să te mai crezi păianjen călugăriță. Oare la ce te puteai aștepta de la vecina care-și schimbă amanții în fiecare seară și căreia nu-i trebuie suspinele tale melancolice? Privește. Acum nu ești decât o baltă de spermă femeiască. Nu ești decât un vagin clipocitor aflat la discreția mea. N-ai vrut asta? Te zbați și vrei să mă-ngropi în secretul tău care vibrează și se lasă cuprins de panică, da, văd asta, în timp ce te posed cu mâna. Îmi ceri iertare, vrei să te eliberez. Dar eu nu sunt eliberarea. Eu sunt călăul tău și-n mai puțin de o oră o să te fac să o iei razna, pe trei orificii diferite.

Însă ce este cel mai rău e că Wafa chiar a avut orgasm.

Nici măcar o clipă pielea mea n-a atins-o pe-a ei, nicio secundă gura mea nu i-a gâdilat buricul. Am futut-o fără umbra celei mai mărunte dorințe, fără un strop de tandrețe, iritată că mi-a impus trupul său, de care s-a slujit ca de un alibi, practicând un prăpădit de șantaj cu moartea. Am lăsat-o, cu părul despletit, pe jumătate goală, ridată și ofilită. Nu mi-au plăcut niciodată păianjenii. Cu-atât mai puțin oamenii care absorb lumina și, planete moarte înainte de soroc, refuză să o reflecte. Sex pentru sex, prefer să râd și să dansez, împroșcând prin toți porii apa binecuvânta, a orgasmului și sorbind sperma fără să clipesc. Aș fi făcut dragoste cu Wafa dac-ar fi fost o apariție solară. Dar soarele se-nvârte pe cer și nu aleargă pe stradă. Înainte să plec, i-am șoptit la ureche: „Să nu mai calci pe la mine“. S-a

mutat cincisprezece zile mai târziu. Sper că a găsit în cele din urmă o femeie care s-o iubească.

Când Driss a venit să-mi spună că e bolnav de cancer, străbătusem deja o jumătate de mapamond, agonisisem ceva avere şi-mi schimbasem de două ori adresa. La serviciu parcursesem mai multe avansări şi mă pregăteam de o pensionare anticipată.

Mi-a spus că nu mi-a pierdut niciodată urma. Nu mă-ndoiam de asta: Tangerul nu-i nimic mai mult decât un târg mai mare animat de cancanuri. Mi-a povestit că se mutase într-o vilă căţărată pe faleză, deasupra mării, dar ştiam deja. „Te invit la cină“, mi-a propus cu privirea umbrită.

Din 1976 oraşul se schimbase şi restaurantele noastre de odinioară deveniseră în majoritate tripouri. Cu excepţia unuia, Grădina cu trandafiri, a cărui terasă, deschisă la mare, era înconjurată de două alei cu oleandri, fiind luminată în fiecare seară de contrafocurile[82] apusului spaniol.

Driss conducea un Mercedes. Mi-a cerut să preiau eu volanul şi s-a mărginit să privească valurile cum se rostogoleau sub adierea primei brize a serii.

La paisprezece ani după despărţire, aparent n-aveam mare lucru să ne spunem. Prin urmare, am servit aceeaşi

[82] Contrafoc, plăcuţă metalică care este folosită în şemineu pentru a reflecta căldura, menţinând astfel o temperatură ridicată. (N. *T.)*

friptură de peşte ca odinioară, cu o garnitură de cartofi prăjiţi. Muzica pop egipteană se revărsa din difuzoare, asurzindu-ne. Driss l-a chemat pe administrator şi i-a cerut să oprească „această muzică de căcat, pe care ne-o impune bătrâna curvă faraonică”. Am izbucnit în râs.

Evident, bătrâna curvă nu era Egiptul, ci Franţa.

— Ei bine, acum sunt împreună, a tranşat el chestiunea.

Voia să-i povestesc despre mine. I-am vorbit despre Dublin, Tunis şi Barcelona, despre Vermeer şi Van Gogh, despre stampele erotice ale lui Hokusai. A suspinat: „Ah, cât de mult îmi placi! Îmi placi! Şi ai o ojă grozavă. Ca şi parfumul. E Dior, dacă nu mă-nşel?“ Pe urmă i-am vorbit despre pensionarea mea viitoare.

— Plec din Tanger.

— Ah… Te măriţi?

— Nu, mă retrag la casa părintească.

— Am aflat de mama ta… O să-ţi recuperezi casa familială?

— Voi răscumpăra ce trebuie de la Ali şi Naima.

— Nu ţi-a plăcut niciodată Tangerul.

— Nu e adevărat. Niciun alt oraş nu mi-a dăruit atât de mult ca Tangerul.

— Dar ai şi plătit pentru asta, cred.

— Oh! Oraşul nu are nicio vină.

Am inspirat puternic aerul marin, privind velierele alunecând pe apa din rada portului. Seara se-anunţa plăcută, iar aerul era cald.

— Aş vrea să merg cu tine, mi-a spus dintr-o dată.

Am clătinat din cap, aproape matern:

— Nu e prea rezonabil să ceri aşa ceva.

— Dar nu mă refer la seara asta. Îţi vorbesc despre o permanenţă. Vreau să mergem la Imciuk.

— Nu poţi să faci aşa ceva. Locul tău nu e acolo.

— Tu eşti locul meu. Şi vreau să mă-ntorc la tine.

Mi-a descris metastaza de care suferea, mi-a povestit despre morfină, anunţându-mi intrarea în stadiul final al bolii. Lacrimile au început să-mi curgă peste friptura abia atinsă, peste feliuţele de lămâie verde. Şi n-aveam decât un şerveţel de masă ca să mă şterg la ochi.

Am înălţat privirea spre cer. Oare ce ne rămânea de făcut?

— Badra, ai vrea să ne căsătorim?

— Niciodată!

— Dar n-ai putea să te-ntorci la Imciuk cu un bărbat de braţ fără pirostriile puse.

— Ştii, asta e treaba mea! De ce nu te-ai căsătorit?

— Presupun că din aceleaşi pricini ca şi tine. Prea multă libertate, un exces de orgoliu, prea mult din toate.

N-am vorbit despre dragoste. Nici despre trecut. Părăsind restaurantul, Driss m-a apucat de braţ ca să se sprijine. Bărbatul meu îmbătrânise. De-acum încolo era prietenul meu.

Driss m-a-nsoţit la Imciuk spre a-i cere lui Dumnezeu o prelungire a agoniei sau, dacă nu se poate, măcar o

moarte fericită în lanul de grâu.

Mă uit la el şi abia de-l mai recunosc. Şade lângă fereastră, în casa *hajjalat,* noua noastră reşedinţă de după potop. Contemplă cerul şi pretinde că aude vântul deşertului cum suflă-n pieptul lui. Mă apropii şi-i îngrop capul între sâni. Mă strânge prin stofa veşmântului şi-mi aplică un sărut pe decolteu. Chica i s-a mai rărit, dar miroase în continuare a apă de toaletă fină.

Se face noapte. Admir Ursa Mare şi privesc stelele căzând. Nu i-am spus lui Driss că am început să-mi amintesc de Sadeq, primul bărbat ce mi-a călăuzit paşii de provincială la Tanger. Uneori îmi reproşez că l-am ucis pe Sadeq şi că locul meu va fi în Iad, Dumnezeu plângând încă moartea unui tânăr de douăzeci şi patru de ani, nebun de dragoste şi foarte manierat. Şi totuşi, Domnul ştie că n-am dorit ca Sadeq să sfârşească. Că n-am înțeles nimic din nefericirea lui.

Se-ntâmpla uneori să-mi apară în apropierea fântânii, în acel punct de echilibru în care miazănoaptea se-ntâlneşte cu răsăritul şi-n care-mi rostesc eu rugăciunea. Sadeq se-nfățișează mereu între asr[83] şi *moghreb*[84]; are o figură tinerească, iar silueta i-a devenit firavă. Ştie că-n acele ore nu e îngăduită rugăciunea. Nu-mi adresează niciodată vreun cuvânt, doar mă priveşte contemplând agonia soarelui. Plângea, la-nceput. Dar de când

[83] Asr, rugăciune obligatorie în cea de-a doua parte a după-amiezii. *(N. T.)*
[84] *Moghreb,* apusul soarelui. (N. R.)

milostivesc pe sărmani, dedicându-i pomana, nu face altceva decât să mă-ntovărăşească până pe pragul uşii, cu zece minute înainte ca soarele să fie înghiţit de crestele munţilor. Chiar şi în moarte, a rămas la fel de gelos şi de mândru. Refuză să intre într-o casă în care se-odihneşte un alt bărbat.

De când s-a instalat la Imciuk, Driss îl invocă direct pe Dumnezeu, fără fasoane de prisos: „Doamne Frumos şi Mare, dăruieşte-mi puterea ca să-mi mai pot avea femeia. Doar o singură dată. Fă-o să-mi mai spună încă o dată «te iubesc». Iar după această minune de-a Ta poţi să-Ţi trimiţi legiunile de îngeri ca să mă ia, căci n-o să-mi pară rău “.

Deşi Driss are gâtul ros de metastază, glasul îi revine atunci când îmi vorbeşte sau când se roagă, căci e convins că tiradele-i ţicnite sunt adevărate rugăciuni. Aşezat în curte, cu un pled uşor peste umeri, începe întotdeauna liniştit, ca şi cum ar psalmodia. Uedul Harrath se opreşte atunci, iar broaştele îşi încetează concertul. Stelele sunt imense şi câinele nostru s-a săturat cu lapte prins, astfel încât cade răpus de oboseală, lipindu-şi pleoapele şi sforăind, la fel ca un împărat etiopian.

— Dumnezeu al fluturilor şi elefanţilor, Tu ştii că sunt un neisprăvit. Tu mi i-ai dăruit pe Maari[85], Abou

[85] Abou El Ala El Maari (973-1058), scriitor arab, Apostol al iertării, comparat cu Dante datorită viziunilor sale referitoare la coborârea în

Nawas, Jahiz[86], Mohamed Ibn Abdillah[87], Moise şi Iisus, iar eu, neputinciosul, n-am ştiut cum să-Ţi mulţumesc. Tu mi i-ai dăruit şi pe Oum Koulthoum, pe Ismahane, dar asta nu m-a-mpiedicat să scuip în lanul de grâu. Mi i-ai dat pe Voltaire, Balzac, Jaures, Eluard şi pe toţi ceilalţi pe care Tu îi cunoşti. Mi-ai dăruit Nilul şi apa numită Mississippi, câmpia Mitidja şi muntele Sinai. M-ai copleşit cu vin, smochine şi măsline. Şi n-am ştiut să-Ţi mulţumesc. Stăpân al Lumilor, Tu ştii că am făcut un rău şi mai mare de-atât: am întors privirea când Salomeea a primit capul Botezătorului ca răscumpărare. L-am considerat pe Lazăr drept neghiob pentru că a-ngăduit să fie înviat. N-am mângâiat-o pe Maria la poalele Crucii şi nu l-am apărat pe Mahomed când mucoşii din Thaquif l-au bătut cu pietre. Nu i-am sărit în ajutor lui al-Hussein[88], împresurat la Karbala, nici nu i-am întins ulciorul ca să-şi astâmpere setea arzătoare. Şi continuu s-ascult Mozart fără un gând de milă pentru sărmanii negrii linşaţi în statul Alabama.

Infern. *(N. T.)*

[86] Jahiz (mort în 868), scriitor arab de tip enciclopedic, popularizator al filosofiei şi ştiinţelor şi fin ironist. *(N. T.)*

[87] Mohamed Ibn Abdillah, pe numele lui adevărat Ibn Rachiq, celebru scriitor, savant, retor şi filosof arab, de origine algeriană, care a strălucit în veacul al XI-lea d. Hr. (N. *T.)*

[88] Al Hussein, nepot al Profetului Mohamed, a fost ucis pe 10 octombrie 680 la Karbala, în Mesopotamia, acel moment marcând ruptura între islamicii suniţi şi şiiţi.

Stăpâne, îţi mai aminteşti de Alabama? Stăpâne, ai iertat masacrul de la Deir Yassine[89] în Palestina şi pe cel de la Ben Talha[90] în Algeria? Te-ntreb, pentru că eu n-am putut s-o fac. Da, Dumnezeule Unic, Dumnezeule Adevăr, am păcătuit. Dar… Dar… N-am pângărit niciodată o fecioară, nici n-am alungat vreun cerşetor. N-am îngăduit niciodată să fie gonite rândunicile din cuibul lor, nici să fie doborâţi copacii pentru a se scrie în arabă cuvinte urâte care insultă. Fireşte că nu sunt o pildă pentru niciuna dintre creaturile Tale. Ştiu, n-ar fi trebuit să mă joc cu focul, să ating sâni, sexul femeii, harponul lui Hamid, înapoia acestuia… Să nu socoteşti, Stăpân al Lumilor, să nu socoteşti. Ştii doar cât îi dispreţuiesc pe băcani! Mă uit la copac. Ştiu. Aud tunetele. Ştiu. Adulmec pământul după ce a căzut ploaia trimisă de Tine. Ştiu. Îmi plac murele. Ştiu. Ating pielea femeilor. Ştiu. De ce m-ai făcut orb, lepros, paralitic şi surd în faţa cântecului Tău? De ce m-ai făcut om dacă eu aş fi fost mult mai frumos ca stâncă, măgar sau partitură muzicală?

Tace două minute, apoi îşi reia imprecaţia, în direcţia

---

[89] La 9 aprilie 1948, în satul Deir Yassine din Palestina, a avut loc masacrul comis de comandourile Irgunului (conduse de Menahem Begin) şi de membrii Bandei lui Stern, în urma căruia au murit mai bine de 100 de civili (bărbaţi, femei, copiii şi bătrâni). (*N. T.)*

[90] Între 22 şi 23 septembrie 1997 a avut loc masacrul comis de fundamentalişti la Ben Talha, în Algeria, în urma căruia au fost ucişi peste 400 de civili. (*N. T.)*

palmierului care stă serios, deşi speriat în curte:

— Buun, Tu m-ai făcut iar eu n-o să-ntreprind nimic ca să Te desăvârşesc. Nici nu-mi mai trece prin cap să Te invoc în faţa bolnavilor pe care i-am cusut repede şi care au cotit-o drept spre Mecca, chiar din clipa-n care le-am reparat inima. Nu, nu sunt meschin! Iartă-mă, Stăpâne! Iartă-mă, dar pe Badra să nu-ndrăzneşti s-o ierţi vreodată! Gata, m-am hotărât să mor. Ba chiar să sufăr. Însă Dumnezeule Milos, fă ca Badra să afle că doar ea mi-a dăruit iubire şi că vreau ca ultimul meu locaş să fie corpul ei. Prin slava lui Mahomed şi a lui Iisus printre muritori, spune-i că am coborât deja în Iad pentru că mi-am bătut joc de dragostea ce mi-a purtat-o! Mor. Dansaţi, broaştelor! Mişunaţi, gândacilor! Zugrăviţi-vă fundul cu henna, pui de târfe!

Ar fi vrut să facem dragoste, asigurându-mă că are erecţia ca odinioară, dar l-am respins. „Te dezgust? Îmi pute gura? ".

Nu, Driss. Nu mă dezguşti. Mi-e teamă doar că nu-mi vei găsi sânii la fel de tari şi coapsele la fel de rotunde. Mi-e teamă că pe braţe carnea îmi tremură niţeluş, mi-e teamă că vei descoperi câteva fire albe în blăniţa pubisului meu. Dar mai ales mi-e teamă că-ţi vei pierde erecţia în faţa acestui trup pe care l-ai iubit atât.

Driss spunea că femeile nu obişnuiesc să înmormânteze pe nimeni. Aşa că eu l-am îngropat. Spunea că se stinge împotriva voinţei lui. Cu toate

acestea, n-a protestat când imamul i-a pus puţină ţărână în fiecare nară şi l-a întins pe partea dreaptă, cu faţa către Mecca. Nu l-am spălat, nu l-am sărutat de teamă că se va trezi din nou la viaţă. I-am privit pe gropari cum îi acoperă mormântul fără să mă revolt. Am făcut doar atât – i-am şoptit imamului:

— Ştiţi, cred că o să mă sărute imediat ce-o să vă-ntoarceţi cu spatele!

— Slavă lui Dumnezeu, Unicul şi Milosul! Lăsaţi-l să se odihnească în pace! Trupul lui a părăsit această lume, dar sufletul nu s-a lepădat încă de dorinţă! Nu suntem decât apă şi ţărână. Fie ca Domnul să aibă milă de creatura Sa.

E-adevărat că nu m-a mai părăsit vreodată. Sadeq nu mai vine. A înţeles că pentru mine mai exista doar Driss, bun să-mi explice îndelung, răbdător şi zâmbitor mecanica stelelor şi cum anume se fecundează smochinii.

Scriam, când am simţit o prezenţă în spatele meu şi am zărit o fantă de lumină strecurându-se în odaie. O suflare parfumată mi-a răcorit tâmplele şi o figură s-a aplecat peste umărul meu ca să citească ce-am scris.

Nu m-am mişcat. N-am ridicat capul ca să văd cine este vizitatorul, convinsă că nu putea fi decât îngerul. Se întoarce, cuminţit probabil şi curios să vadă mărturisirile mele.

Atunci i-am auzit glasul prima dată. Îmi citea frazele

scrise: „Viaţa mea a fost o succesiune de îmbrăţişări clandestine şi de aventuri interzise. N-am avut nici cea mai măruntă ambiţie, nicio preocupare legată de soarta alor mei, ce să mai vorbesc despre viitorul întregii omeniri. Asta, până-n ziua când l-am cunoscut pe Driss. Apoi nu am mai iubit niciodată. Nu pentru că nu existau aventuri. Dimpotrivă. Treceam din locuinţele de lux în spatele magazinelor unor negustori îmbogăţiţi, din cele mai adânci alcovuri şi până în palatele cele mai şic. O făceam lucid, cu veselie sau plină de indiferenţă. De fiecare dată când mă duceam la vreunul dintre amanţii mei, mă teroriza gândul că uşile ar putea fi închise iar ferestrele sigilate. Îmi dădeam zilele de dactilografa ordonată pe nopţile de amantă focoasă. Întunericul a sfârşit prin a fi sipetul corpului meu de adult, pe când, copilă fiind, dimpotrivă, nu-mi plăcea nimic mai mult decât să mă zbengui în lumină. Şi-am crezut atunci că-l pot uita pe Driss “.

Glasul a dezvăluit taina paginilor manuscrise. Intimitatea corpului meu şi cea mai subtilă dintre tulburările trăite. Cursul ciudat al vieţii mele. Copilul poznaş care fusesem şi gheişa arabă care-am devenit*. Incantaţiile de credinţă şi vorbele obscene. Şi, peste toate, dragostea mea pentru Driss. Întotdeauna. Năvalnică şi irascibilă.*

Ajuns la capitolele cele mai deşucheate, i-am simţit *timbrul schimbându*-se*, în timp ce pe la spate mă-mpungea un nu ştiu ce. M-am întors şi am văzut o*

umflătură. Un sex de înger? Am pus asta pe seama fantasmelor mele. Nimeni n-a reuşit să studieze anatomia celei mai înţelepte creaturi a Domnului. Sigur că mi-ar fi plăcut să fiu eu prima la un astfel de experiment, de ce să nu recunosc. Am revenit în poziţia mea de dinainte, fără să privesc vreo clipă faţa oaspetelui meu. Şi-atunci i-am auzit glasul, plin de dispreţ de astă dată:

— Nu ţi-e ruşine pentru ce ai scris?

I-am replicat fără să mă mişc:

— Ai fi putut să nu citeşti.

— Dacă nu citeam, n-aş fi fost în stare să cântăresc gravitatea greşelilor tale.

Şi, tăios ca o lamă:

— Acum, o să plăteşti.

Am tresărit:

— Păi tu eşti un înger, nu e treaba ta…

— Nicio creatură a Domnului nu ar suporta să asculte atâtea obscenităţi din gura unei femei.

M-am întors. Şi, dintr-o dată, l-am văzut cum scoate la iveală o pungă uriaşă şi dezveleşte un sex ce semăna aidoma cu cel al măgarului lui Chouikh.

Am căutat în toate colţurile camerei. Degeaba. Nu era nimeni. Doar umbra lui Driss, ghemuită în crăpătura uşii, şi vocea lui, care-mi şoptea: „Oh, comoara mea! Să nu te miri. Şi află o dată pentru totdeauna: în faţa păcatelor unei femei, îngerii devin

nişte bărbaţi ca toţi ceilalţi”.

POSTFAŢĂ

SEXUL ŞI MOARTEA. ROMANUL UNEI IUBIRI IMPOSIBILE

O *carte şi vâlva stârnită de ea*

La 4 martie 2004 romanul *Fructul interzis (L’amande,* în varianta franceză), scris de o maghrebină necunoscută, apărea la Paris, sub egida prestigioasei case de editură Pion. În numai o lună, potrivit publicaţiei *Livres Hebdo*, cartea se afla pe locul patru al celor mai bine vândute titluri în Franţa. În două luni de la apariţie, un tiraj de 44 000 de exemplare fusese deja epuizat. 13 edituri din străinătate cumpăraseră drepturile de traducere pentru o sumă totală estimată la 500 000 de euro. La Târgul Internaţional de Carte de la Frankfurt-am-Main din anul 2005 interesul editorilor germani pentru această carte era unul major. (Lucru deloc surprinzător într-un stat în care se spune că există o populaţie de 2 000 000 de turci, kurzi şi iranieni.) La rândul ei, presa franceză vuia. Într-o ţară unde trăiesc mai multe milioane de musulmani, era ceva de la sine

înţeles. Comentariile variau de la un entuziasm neţărmurit la scepticism şi furie fundamentalistă. Iarăşi, nimic nou sub soare. Totul ţinea de specia celui mai previzibil registru simptomatic. Ca să vă convingeţi că aşa stau lucrurile, iată doar câteva din aceste reacţii în marginea romanului publicat de Pion.

„Cartea aceasta reprezintă un şoc. Şi totuşi, ea nu seamănă câtuşi de puţin cu toate acele documente scrise în pripă, publicate imediat, încă şi mai rapid uitate, a căror unică justificare este cea de a ne stârni emoţiile. Dimpotrivă, *Fructul interzis* înseamnă naşterea unei adevărate scriitoare, fiind un roman autobiografic întrutotul surprinzător, care ar trebui să influenţeze în chip durabil literatura zilelor noastre”. Aşa îşi începe Marianne Payot cronica din *Express livre* (nr. 3/22.03.2004). Entuziasmul ei este o excelentă recomandare în favoarea romanului *Fructul interzis*, scris de Nedjma, pseudonim sub care se ascunde, spre a se apăra de posibila răzbunare a radicalilor islamişti, scriitoarea din Maroc. Marianne Payot îşi justifică aprecierea după cum urmează: „Romanul *Fructul interzis* îşi trage forţa din felul în care e scris. El este o alchimie a contrariilor, deopotrivă crudă şi poetică, lubrică şi senzuală, modernă şi tradiţională. Tăria vrăjii sale provine deopotrivă şi din personalitatea autoarei. Niciodată o femeie, mai ales maghrebină, n-a povestit cu mai multă sinceritate despre erotismul corpului şi al sufletului, ridicând voalul de pe tabuurile sexuale ale

unei societăţi terorizate de un «islam desfigurat»”. La rândul său, Alexie Lorca, în *Lire* (iulie-august/2004), nu ezită să comenteze: „«Un roman erotic scris de o femeie arabă»! În faţa unei asemenea prezentări, minţile neîncrezătoare au bănuit mai întâi o strategie de marketing. Cu toate acestea, puţini cei care să nu fi fost deîndată seduşi de această carte surprinzătoare, care conjugă erotismul, mânia, senzualitatea, deşănţarea şi poezia cu o indiscutabilă fineţe! Despre autoarea (romanului ştim că trăieşte într-o ţară din Maghreb şi că este acum în vârstă de patruzeci de ani. Să mai adăugăm că are talent… şi curaj. Pseudonimul Nedjma, sub care se ascunde, să fie oare o pavăză eficientă împotriva furiilor integriste? Greu de crezut”. La rându-mi, aş completa spunând că prenumele Nedjma este împrumutat de la o celebră arăboaică, legendară divă a poeziei algeriene, genul de femeie fatală şi de amazoană inaccesibilă, care a fascinat pe numeroşi tineri sătui de dezastrele unei lumi incoerente.

Dincolo de fruntariile Europei, în Maroc, portalul de literatură *Marrakhesh* citează opinia unei studente de 25 de ani originare din Rabat, actualmente rezidentă franceză, care declară: „Cartea nu m-a şocat deloc, căci ea exprimă o evoluţie logică. În fond, literatura n-a făcut altceva decât să redea ceea ce există deja în realitate”. Potrivit acesteia, romanul Nedjmei „înlătură ipocrizia legată de chestiunea sexului. Toată lumea o ştie, dar nimeni nu o spune. Despre asta nu vorbim decât între

noi, în trib. Ceea ce m-a surprins a fost faptul că toate generaţiile au procedat la fel. În schimb, pentru prima oară în istorie, această autoare marocană nu a cruţat pe nimeni. Puţin i-a păsat. Mi se pare legitim, deoarece cu cât ceva trece mai mult drept tabu, cu-atât va exploda mai puternic”. În schimb, pe site-ul *JeuneAfrique.com* scepticismul e mai apăsat, iar negativismul recepţiei este unul insidios: „Literatura erotică reprezintă un gen dificil. În schimb, ea beneficiază de un avantaj de netăgăduit: primul autor venit, chiar şi lipsit de cel mai elementar talent, poate spera să vândă cartea în mii de exemplare. Nici romanul *Fructul interzis* scris de Nedjma nu s-a sustras acestei reguli”. Într-adevăr, ce să mai înţelegi? Unde este adevărul? Şi, în definitiv, despre ce adevăr este vorba?

Arhitectura şi background-ul *romanului*

Oricum, acestea sunt premisele. O carte, autoarea, succesul, entuziasmul, rezerva, teama de răzbunare. În definitiv, este normal. Un roman despre sex nu poate face abstracţie de aura fricii de moarte. Căci sexualitatea şi moartea sunt înrudite. Sexualitatea fascinează şi îngrozeşte, misterul morţii îl întâlneşte pe cel al vieţii, fiinţa se-nvecinează neverosimil cu neantul. Clasicistul francez Pascal Quignard, într-o lucrare celebră *Sexul şi spaima* (tradusă la noi la editura Univers, Bucureşti, 2000), avertiza asupra acestei strânse înrudiri. În cazul

romanului Nedjmei, sexul e unul, dar spaima e dublă. Dacă sexualitatea este universală, a tuturor, spaima este mai mereu locală, specifistă. Nu contează cu cine faci sex (dacă ai ales cumsecade), dar contează întotdeauna cine este agentul generator al spaimei. Prin urmare, cred că putem disocia în această împrejurare o unică poveste de dragoste şi sex, o spaimă a eroinei că iubirea poate muri, precum şi spaima autoarei că va trebui să plătească pentru îndrăzneala că a scris asemenea carte.

Cum o dai, tot rău iese. Dar ce rămâne, până la urmă? Cu siguranţă, o minunată naraţiune şi un imens curaj. Nedjma este o scriitoare de cursă lungă. Ştie să-şi monteze cinematografic secvenţele, recurge frecvent *la flash-back-uri*, pe care le marchează cu caractere italice, punându-le titlu şi transformându-le în povestiri aproape de sine stătătoare. Acele fragmente sunt ca nişte tablouri de societate, în orice caz ele reconfigurează un verosimil roman familial, caracteristic aş spune pentru mica burghezie marocană de provincie. Badra, eroina romanului *Fructul interzis*, îşi rememorează episoadele biografiei, îndeosebi pe cele care ţin de felul în care o fată maghrebină tipică descoperă sexualitatea. Ele sunt alternate printre însemnările prezentului, astfel încât efectul de autenticitate să fie unul major. Pe de altă parte, e clar că Nedjma a avut maeştri de la care a ştiut să înveţe. Cartea se deschide cu o mărturisire de credinţă, în genul celei săvârşite de Adso din Melk, personajul-narator al celebrului roman *Numele*

trandafirului scris de nu mai puţin celebrissimul Umberto Eco. Totul este o evocare a unei părţi semnificative a trecutului, filtrat prin experienţa, toleranţa, înţelepciunea şi neputinţa bătrâneţii. Iar profesiunea de credinţă cu care începe romanul are, pe deasupra oricărei pudibonde acuzaţii de imoralitate, o certă funcţie de clarificare etică. Aceasta, în măsura în care a nega, prin teroare şi violenţă, dreptul la sexualitate al femeilor arabe, coincide cu un act de o imoralitate dificil de judecat după orice norme moderne. Iar un asemenea drept include şi libertatea de a exprima tot ceea ce o femeie, chiar şi islamică, simte sau crede şi-şi imaginează referitor la propria-i sexualitate.

În mod paradoxal (pentru o privire care interpretează islamul după afirmaţiile radicalilor acestuia!), mesajul Nedjmei nu este unul anti-Coranic. Sau unul antiarab. Ori antimusulman. Dimpotrivă, autoarea invocă, pe bună dreptate, pe clasicii poeziei arabe, pe înţelepţii islamului şi chiar spiritul Sfintei Cărţi. Într-adevăr, nicăieri acolo nu e de întâlnit vreo urmă de intoleranţă şi de ipocrizie sexuală. Oricum, nicăieri în textele sapienţei islamice nu există vreun pasaj care să diminueze feminitatea femeii în aspectele sexualităţii şi erotismului acesteia. Doar o răstălmăcire a principiilor coranice şi o decădere a rafinatei civilizaţiei islamice de altădată au putut să conducă la o asemenea desfigurare teologică, intelectuală şi morală a unor adevăruri teribil de umane. Ei bine, întru apărarea acestora se ridică

această maghrebină marocană de patruzeci de ani, autonumindu-se deopotrivă protectiv şi sfidător Nedjma – adică amazoană, stăpână a sexului şi liberă să-şi dăruiască farmecul cui vrea ea.

Povestea tuturor poveştilor de dragoste

Dar care sunt detaliile acestei naraţiuni fascinante? Iată-le, pe scurt: Badra, o tânără din orăşelul Imciuk, este măritată la 17 ani cu de-a sila de propria-i familie cu bătrânul notar Hmed. Este supusă, potrivit unei tradiţii nenorocite, la tot felul de umilinţe rituale, care culminează cu o semidezvirginare făcută cu degetul de către o femeie ce reprezenta obştea. Chipurile, ca oamenii şi mirele să se convingă de fecioria Badrei. Actul nupţial este de o barbarie sinistră: întrucât nimic nu o atrăgea pe Badra la decrepitul ei proprietar, vaginul nu i se umectează jar himenul refuză să se rupă. Intervin în forţă o mamă soacră fără de vârstă şi sora Badrei, care o imobilizează pe tânără astfel ca impotentul Hmed să o poată penetra. Cinci ani a durat infernul căsniciei acesteia, răstimp în care Badra răbda cu vaginul anesteziat violurile conjugale, muncea ca o sclavă şi învăţa ceea ce înseamnă să mori de vie. Asta, până-ntr-o zi când şi-a luat seama şi-a fugit cu trenul la Tanger, acolo unde este primită de mătuşa Selma, o arăboaică trecută de prima tinereţe, deşi încă frumoasă, femeie înţeleaptă şi adepta unui mixandrism moderat şi libertin.

Tangerul a însemnat pentru tânăra provincială întâlnirea cu o metropolă autentică, dar mai ales cu un alt tip de morală, mai tolerantă şi mai aproape de ceea ce numim spirit occidental.

Mai mult decât atât, la Tanger, spaţiu mitic al citadinismului marocan şi lume a tuturor posibilităţilor, Badra îl întâlneşte pe Driss, un bărbat sărit de treizeci de ani, putred de bogat, frumos şi viril, doctor cardiolog format la Paris şi descendent al unei ilustre familii locale. Se-ndrăgosteşte de acesta şi cunoaşte ceea ce credea a fi adevărata dragoste. Iniţiată cu răbdare, tandreţe şi rafinament în tehnicile amorului, ea trăieşte practic o a doua dezvirginare şi, lucru absolut nou, ia contact cu mirajul indicibil al orgasmului. E-atât de îndrăgostită de Driss, încât nu ştie cum să-şi comunice iubirea, temându-se de slăbiciunea cuvintelor. La început Driss e cel care îi solicită vorbe de amor, ulterior însă Badra ajunge să-l „terorizeze” pe bărbat cu infinite şi plictisitoare declaraţii de iubire.

Am putea spune că suntem în prezenţa unui act omenesc total, dincolo de spaţiu şi de timp, de nedescris în cuvinte, de neechivalat cu nimic altceva. E iubirea pură şi simplă, e metafizica sexului şi a juisanţei, e însoţirea cea mai arhaică din lume. Relaţia pare una fuzională, în ciuda eforturilor lui Driss de a păstra un minim control asupra raţionalităţii acesteia. El, paternalist, o înzestrează pe iubita sa cu „stipendiu” lunar, cu apartament, cu slujbă. O iniţiază în marea

literatură clasică arabă, o trimite la autorii francezi ai avangardei, la scriitorii de stânga, o familiarizează cu muzica clasică apuseană, cu extraordinarele şansonete franţuzeşti ale anilor ’60. Ea se lasă întreţinută, mai cu revoltă, mai cu resemnare. În schimb, devine extraordinar de domestică, bucătăriseşte, spală, întreţine curățenia – şi o face din inimă, exact aşa cum nu procedase pentru tembelul de notar al Imciukului. Ba chiar se refugiază în acest fals univers casnic, nedorind să mai cunoască şi altceva din lumea exterioară.

Dar Driss nu este un autist. El socializează, ia parte la serate, e un colocvial, spune bancuri porcoase, face curte femeilor din clasa lui socială, ba uneori mai calcă şi pe alături – spre disperarea sălbatică a Badrei. Mai mult, plictisit întrucâtva de stabilitatea şi previzibilitatea relaţiei, chiar aşa pasională cum era, încearcă să o convingă pe amanta lui să descopere împreună noi experienţe. De pildă, să facă o partuză în patru, ei doi şi două femei-lesbiene. Badra este siderată, rezistă, el o şantajează, se-nfurie că întâmpină împotrivire şi ajunge chiar să provoace un accident de autoturism ce putea fi fatal pentru amândoi. Strânsă cu uşa, Badra renunţă, acceptă, şi, în urma acelei experienţe de sex în grup pe care o intuia traumatizantă, trăieşte totuşi un orgasm îngrozitor de intens, fapt care o sperie. Iar spaima ei se datorează presimţirii că s-ar putea să i se deschidă apetitul de a încerca şi alte experimente erotice în acelaşi registru, dar şi pentru că simte cum îl pierde

astfel pe Driss al ei, numai al ei.

Fire de luptătoare, ea nu renunţă la ceea ce simţea cu toată fiinţa că ar fi dragostea vieţii sale. De aceea, încearcă să-l facă pe Driss gelos, cerându-i imperativ să-l invite pe bărbatul cu care acesta avusese o experienţă homosexuală. Atins într-un punct nevralgic, Driss acceptă iniţial, apoi se-nfurie, îl alungă pe fostul său amant, iar apoi se dedă unei teribile torturi prin foc ce-o aplică Badrei, după care urmează un act sexual ca la carte. De altfel, ultimul dintre cei doi iubiţi. Este începutul sfârşitului, femeia îl va părăsi definitiv pe Driss, semn că relaţia lor îşi consumase întreg potenţialul. (Spre deosebire de dragostea sado-masochistă a eroilor lui Pascal Bruckner din romanul *Luni de fiere*, care sunt cu totul absorbiţi de maladiva lor relaţie, personajele Nedjmei găsesc tăria să se sustragă turbionului erotic ce le-ar fi putut fi fatal.) Femeia din Imciuk va duce apoi o viaţă de întreţinută, schimbând „sezonier” amanţii, cărora le cere bani grei spre a-şi asigura un trai confortabil şi cosmopolit. Ea practică un sex vândut, fără urmă de implicare afectivă, de parcă iubirea pentru Driss ar fi sleit-o pentru totdeauna.

În mod ciudat, dragostea celor doi este una deopotrivă autentică, totală, imposibilă şi autodistrugătoare. Perversitatea bărbatului erodează dăruirea exclusivistă a iubitei, însă după ruptură Badra nu poate decât să repete cu stranietate scenariul pe care îl respinsese iniţial ca

ucigător pentru pasiunea lor. Ea este domestică, sclavă a lui Driss (şi numai a lui), deschisă experimentelor erotice (dar numai întrucât sunt practicate *intra muros*, cu amantul său) şi receptivă la noul erotism ce i se propune (dacă acesta vine individual, din partea partenerului unic, şi o priveşte în exclusivitate). Ieşind din relaţia cu poligamul medic, Badra devine la rândul ei poligamă, însă doar cât priveşte trupul, amorul corporal, tehnica amorului. Ea nu-şi mai permite nicio investiţie afectivă, eludând sentimentul şi fuziunea spirituală. Se transformă într-o perversă polimorfa, aşa cum dorise Driss, dar nu pentru acesta, ci pentru toţi ceilalţi amanţi „sezonieri". Comunicarea lor pare a fi intrat într-o zodie a neîntâlnirii radicale, cam la fel ca-ntr-o tragedie elină.

Finalul romanului ni-i înfăţişează pe cei doi iubiţi regăsiţi, peste paisprezece ani, bărbatul aflându-se în stadiul final al unui cancer generalizat. Fără contact fizic, cuplul pare refăcut, dragostea lor consumându-se exclusiv spiritual şi discursiv, prin evocarea amintirilor comune. Retraşi la Imciuk, Badra şi Driss trăiesc clipe de o calmă poezie, aşa cum se cuvine la vremea apusului unui destin. Ultimele rânduri ale cărţii par documentul unei stări deliroide pe care o trăieşte femeia-diaristă ajunsă în pragul celor cincizeci de ani, singură, tristă şi pustiită de viaţă. Consemnându-şi trecutul, neevitând nimic din ceea ce o impresionase sexual de-a lungul unei vieţi agitate, Badra are

sentimentul că este vizitată de înger. Curios, acesta nu ezită să-i citească însemnările. Ba chiar are o impresionantă erecţie (nu ştiu ce-ar spune Andrei Pleşu despre o astfel de anomalie anatomico-fiziologică, dar nu cred că e prea important canonul ficţiunii sacre!), până-ntr-atât de excitante sunt rândurile Badrei. Aşa că naraţiunea se-ncheie într-o tonalitate fantastic-melancolic-ironică, cam în genul sfârşitului pe care l-a găsit Erwin Wickert fastuosului său roman *Templul părăsit*, moment în care realitatea se-ntreţese cu fantasticul, iar reveria cititorului este una maximă.

Cum scrie Nedjma? Şi care este miza scriiturii ei?

De la bun început trebuie spus că limbajul autoarei nu este pentru privirile şi spiritele sensibile. Sau pudibonde. Ori excesive de clasice. Nedjma scrie abrupt, direct, fără fasoane. Ceea ce nu înseamnă că scriitura ei nu este capabilă de excepţionale momente de poezie, aşa cum sunt cele ale evocării fantasmei de pe podul Harrathului, ale descrierii celei de-a doua dezvirginări suferite de Badra sau ale rememorării relaţiei lesbiene cu Hazima, colega de la internat. Este însă un lirism provenit din frecventarea nemijlocită a vieţii, iar nu din marea literatură de dragoste a lumii. Oricum, registrul stilistic al Nedjmei este unul plin de culoare, căci foloseşte cuvintele străzii. Şi iubind argoul, ea nu se-ncurcă în drăgălăşenii bune pentru urechile

diafane. Dar şi ipocrite. Căci, până la urmă, exact acesta este mesajul ei: să vorbim despre dragoste fără perdea, fără ocolişuri, fără frici şi vinovăţii închipuite. Să vorbim despre actul amorului, despre perversiunile şi tehnicile experimentale în chip direct, la fel cum am vorbi despre plata impozitelor sau despre greva generală. Şi asta pentru că felul în care gândim amorul şi-l povestim ne priveşte pe toţi, fiind o parte a maturităţii fiinţei noastre.

De ce să ne ruşinăm atunci, băgând sub preş cuvinte, gesturi, nevoi şi dorinţe? De ce să nu recunoaştem că suntem făpturi ale fantasmei, copii ai juisanţei şi inşi dependenţi de drogul orgasmului? Aşa că Nedjma, prin vocea personajului Badra, spune lucrurilor pe nume, denumeşte sexul cu expresia lui consacrată, verde şi mustoasă. Putem judeca oricum această sinceritate fără limite a scriitoarei, dar nu avem dreptul să o expediem întru beneficiul moralei pudibonde. Căci oare cum vorbesc bărbaţii orientali într-o ceainărie de pe coasta Asiei Mici sau într-o tavernă de pe-o insulă grecească? Iar dacă bărbaţii pot face nestingheriţi asta, de ce n-ar face-o şi femeile lor? Tocmai o astfel de problemă aduce în dezbatere romanul Nedjmei: ea scrie despre libertatea cuvântului şi despre inexistenţa temelor tabu. Iar autoarea maghrebină câştigă pariul cu misoginia patriarhalismului islamic, pe care-l sleieşte mergând până la capătul unei confesiuni de o rară violenţă erotică. Însă întotdeauna e de preferat acest gen de

agresivitate decât violenţa fundamentalismului masculin, ideologic, religios sau de ce natură o fi fiind acesta…

Aşadar, *Fructul interzis* este o carte mare prin generozitatea curajului celei care l-a scris, prin vigoarea unei scriituri diferită de maniera în care fac literatură femeile europene şi mai ales prin ardenta imaginaţie erotică diseminată pretutindeni în paginile sale. Avem de-a face cu lectură sanitară, care, în ciuda ameninţării cu moartea ce planează asupra autoarei sale, marchează sfârşitul unei epoci în care femeilor islamice le era interzis să vorbească despre dragoste, sexualitate şi dorinţă. *Adică, pur şi simplu, despre viaţă.*

Valentin Protopopescu

«Nedjma glorifică erotismul, ridicându-l la rangul de extaz religios, de rugă mistică... O contribuție îndrăzneață la literatura erotică.»

Kirkus Reviews

«O carte teribil de puternică: iată, scrisă de o femeie musulmană, povestea densă și pasionantă, lipsită de concesii sau iluzii, a unei pasiuni sexuale.»

Catherine Millet,
autoarea cărții
Viața sexuală a Catherinei M.

«O adevărată Guerillă literară! Romanul este un act de rezistență politică, redând revolta unei femei arabe ce-și revendică hotărât libertatea asupra plăcerii, trupului și limbajului.»

Der Spiegel

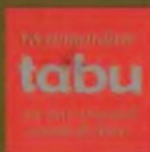
Un roman erotic scris de o femeie din lumea arabă! În fața unei asemenea prezentări, mințile neîncrezătoare au bănuit mai întâi o strategie de marketing. Cu toate acestea, puțini cei care să nu fi fost deîndată seduși de această carte surprinzătoare, care conjugă erotismul, mânia, senzualitatea, deșănțarea și poezia cu o indiscutabilă finețe! Despre autoarea romanului știm că trăiește într-o țară din Maghreb și că este acum în vârstă de patruzeci de ani. Să mai adăugăm că are talent… și curaj. Pseudonimul Nedjma, sub care se ascunde, să fie oare o pavăză eficientă împotriva furiilor integriste? Greu de crezut...»

Lire, 2004

Iată o mărturie extraordinară: o tânără femeie din lumea arabă îndrăznește să transgreseze tabu-ul sexului și al tăcerii pentru a-și povesti viața intimă! O educație represivă, un mariaj forțat în care sexualitatea echivalează cu violul, o eliberare disperată ce înseamnă automat alungarea din familie, o pasiune senzuală și ucigătoare, în fine, libertatea unui destin de curtezană...

Această carte voluptoasă, incandescentă, jubilatorie și strălucitoare este un act politic, o recâștigare a dreptului de a vorbi și a trăi. Dezvăluindu-se prin roman, autoarea este încă nevoită să se ascundă în spatele voalului și al numelui atunci când este invitată în emisiunile TV.

O capodoperă erotică, o declarație de iubire și mânie. Un șoc.

ISBN (13) 978-973-707-084-5
ISBN (13) 973-707-084-4
www.edituratrei.ro

